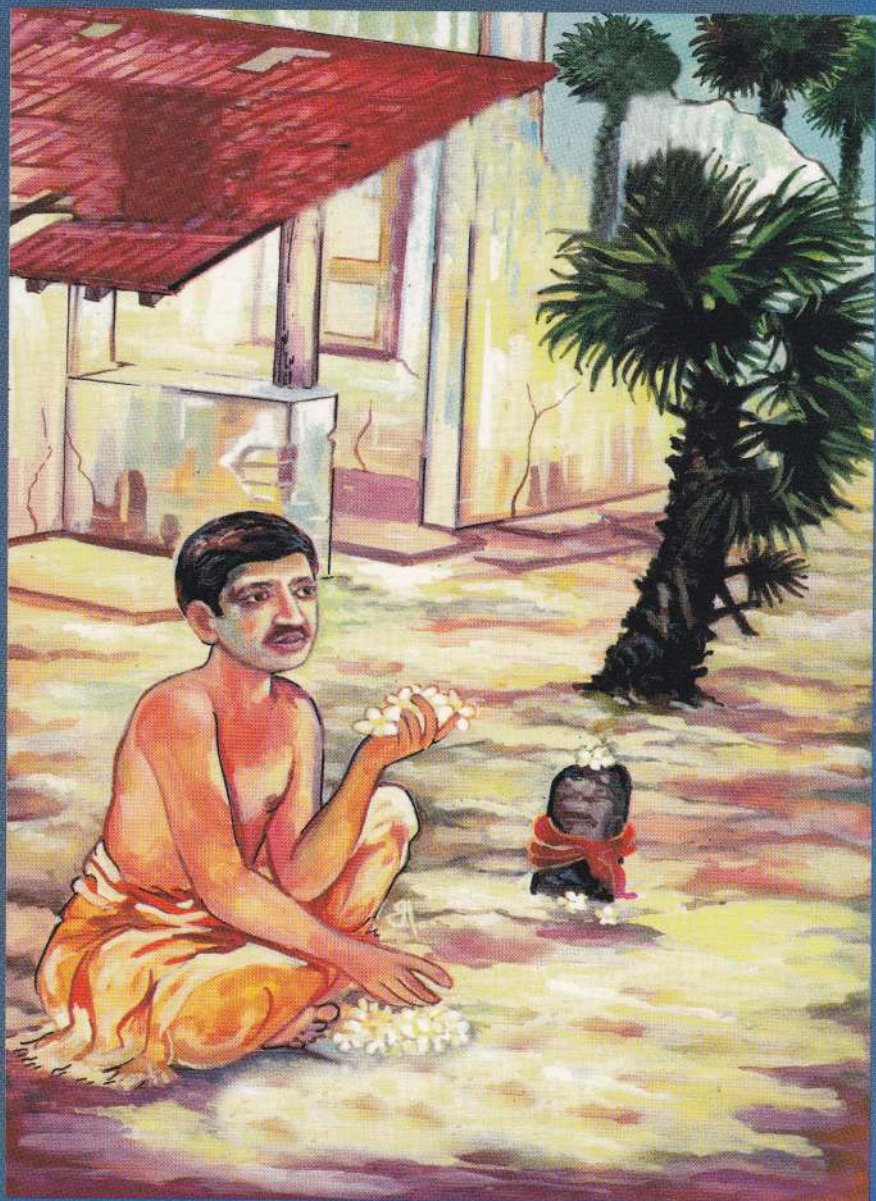

நடுகல்

ராணி சீதரன்

நடுகல்

சீனுகதைத் தொகுதி

ராணி சீதரன்

Nadukal

Rani Seetharan

நூல்வர்ப்பு பட்டியல்.

நூலின் பெயர்	-	நடுகல்
இலக்கிய வகை	-	சிறுகதை
ஆசிரியர்	-	ராணி சீதரன்.
முகவரி	-	136, மத்திய வீதி, திருக்கோணமலை.
தொலைபேசி	.	026 - 21548, 27148.
பதிப்புரிமை	-	ஆசிரியருக்கு.
முதற்பதிப்பு	-	27. 11. 2002.
பக்கங்கள்	-	111.
பிரதிகள்	-	1000.
வெளியீடு	-	யது வெளியீடு - 2002.
வெளியிடுவோர்	-	செ. சீதரன்.
அச்சுப்பதிப்பு	-	ரெயின்போ மினிலாப், 113, வித்தியாலயம் வீதி, திருக்கோணமலை. 026-23078, 0777-303938
அட்டைப்பட ஓவியம்-		அ. அருள்பாஸ்கரன்.
விலை	-	ரூபா: 100.
ISBN	-	95597102 - 2 - 2.

சமர்ப்பணம்.

வசந்தத்தின் வரவுக்காய்க்
காத்திருக்கும் வேளையிலே,
இலையுதிர்காலம் இதுவென்று
இடையிலே வாழ்வை முடித்துக்கொண்ட
எனது தங்கை வசந்திக்கும், அவள்.
போன்ற பெண்களுக்குமாய் இந்நூல்
சமர்ப்பணம்.

என்னுரை

உள்ளே.....

என்னுரை.	5
அணிந்துரை.	7
01. குருதட்சணை.	11
02. நடுகல்.	23
03. ஒரு கிராமம் அழுகிறது. ...	34
04. காலச் சுவடுகள்.	45
05. மச்சம்.	54
06. ஞாபகங்கள்.	67
07. ஒட்டுமா.	79
08. எச்சங்கள்.	88
09. வாழ்தல் என்பது.	98

“கெடுகசிந்தை கடுதிவள் துணிவே
முதிற் பெண்டிராதல் தகுமே
மேனாள் உற்ற செருவிற் கிவள் தன்னை
யானை எறிந்து களத்து ஒளிந்தனனே
நெடுநல் உற்ற செருவிற் கிவள் கொழுநன்
பொருநிரை விலக்கி ஆண்டு பட்டனனே
இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று முயங்கி
வேல்கைகக் கொடுத்து வெளிறு விரித்து உட இப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகனல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே”

புறநானூறு 279
ஒக்கூர்மாசாத்தியார்

அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை, பெண் அன்பு, அறிவு, பொறுமை, தியாகம் என்பவற்றிற்கு மட்டும் இருப்பிடமாக விளங்கவில்லை. வீரத்திற்கும். அவள்தான் வழிகாட்டியாகவும் முன் மாதிரியாகவும் இருந்திருக்கின்றாள். அடுக்கடுக்காய் நிகழ்ந்த இழப்புக்களினால் அவள் சோர்ந்து போய் மூலையில் இருந்து அழவில்லை. தொடர்ந்து கேட்கும் போர்ப்பறைக்கும் அவள் அஞ்சவில்லை. தனக்கிருக்கும் ஒரேயொரு மகனின் உயிரைச் சந்ததிப் பெருமை காக்கப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கூட எண்ணவில்லை. தன்மகனை அழைத்து முதலில் வேலைத்தான் கையில் கொடுக்கிறாள். இறுதியாகப் போர்வீரனாக அவனை அழகுபடுத்திக் கண்குளிரப் பார்த்துவிட்டு, “போர்க் களம் போவாய்” என்று அனுப்புகின்ற மறக்குலப்பெண்கள், ‘கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்து வாளோடு முன்தோன்றி மூத்தகுடி’யின் வழி வழியாக வந்து இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள்.

. சுடச் சுடச் சுடரும் பொன்போல, பெண்ணும்
சோதனைக்குள்ளும் வேதனைக்குள்ளும் புடம்போட்டு எடுத்த
பொன்னாக மிளிருகின்றாள் என்பதை 'நடுகல்' என்னும் இந்தச்
சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெறும் பெண் கதா
பாத்திரங்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடியும்.

'நடுகல்' என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு, நூலாக
உருப்பெறுவதற்கு கடமையோடும், கவனத்தோடும் பணியாற்றிய
'ரெயின்போ' நிறுவனத்தினருக்கும், அட்டைப்படத்தை அழகுற
அமைத்துத் தந்த அ.அருள் பாஸ்கரன் அவர்களுக்கும்,
முக்கியமாக இந்த ஆக்கத்திற்கு அவ்வப்போது ஆலோசனைகள்
சூறிய அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்
கொள்கின்றேன்.

ராணி சீதரன்.
27.11.2002.

அனிந்துரை

பெண் எழுத்தாளர் என்ற சொற்பிரயோகம் தேவையற்றது
எனச் சிலர் கருதினாலும், பெண்ணியம் பற்றிய சிந்தனைகள்
இன்று தழைத்துவரும் வேளையில், அவ்வாறு பயன்படுத்துவதைத்
தவறு என்று கொள்ளத் தேவையில்லை என்றே தோன்றுகின்றது.
பெண் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் பற்றித் தனியாக
ஆராயப்பட வேண்டிய தேவையும் உள்ளது. பெண்ணியச்
சிந்தனையோடு எழுதிவரும் பெண் எழுத்தாளர்கள் தமிழ்
நாட்டிலும், இலங்கையிலும் கணிசமான அளவுக்கு வளரத்
தொடங்கியுள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.
இவ்வகையில் சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம், கவிதை முதலான
துறைகளில் தமது எழுத்து முயற்சிகளை மேற்கொண்டுவரும்
ராணி சீதரனும் ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்குப் பரிச்சயமாகி
வரும் ஒருவராக விளங்குகிறார். சிறுகதைத் துறையில் இது
அவரது முன்றாவது நூலாக விளங்குகிறது.

பொதுவாக ராணி சீதரனின் சிறுகதைகளில்
போர்ச்சுழலின் தாக்கம், பெண்ணியச் சிந்தனை, மன
உணர்வுகளின் புலப்பாடுகள் முதலியன முக்கியத்துவம்
பெறுவதைக் காணலாம். இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெறும்
ஒன்பது படைப்புக்களிலும் இத்தன்மைகள் விரவிக்
காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகவும்,
திருகோணமலையைத் தற்போதைய வாழிடமாகவும் கொண்ட
கதாசிரியையின் கதைக்களங்கள் வடக்கு கிழக்கையும்
கொழும்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக
விளங்குகின்றன. பாத்திரம் ஒவ்வொன்றையும் அதனதன் இயல்பான
போக்குக்கேற்ப படைத்திருப்பது அவரின் சிறுகதைகளுக்கு
வலிவையும், வனப்பையும் ஏற்படுத்துகின்றது. அவரது கதைகளும்
திறன், அவரின் சிறுகதைகளை வாசகர் அலுக்காமல், சலிக்காமல்
தொடர்ந்து வாசிப்பதற்கு உறுதுணையாக அமைகிறது.

இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள 'நடுகல்',

‘காலச் சுவடுகள்’, ‘எச்சங்கள்’ ஆகிய சிறுகதைகள் போர்ச்சுழலையும், போரினால் ஏற்பட்ட வடுக்களையும் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. நடுகல் என்ற சிறுகதை, போர்ச்சுழலில் தன் மகனுக்காக ஒரு தாய் செய்த தியாகத்தை உணர்த்துகிறது. நிலாந்தன் போன்ற போராளிகளும், அவனின் தாய் போன்ற தியாகிகளும் நிறைந்த மண்ணின் இயல்பையும், மக்களின் நிலையையும் இப்படைப்பின் மூலம் கதாசிரியை காட்ட முற்படுகிறார். காலச்சுவடுகள் இந்திய “அமைதிப்படை”யின் அட்டகாசங்கள் எந்தளவுக்கு அநியாயமாக மனித உயிர்களை அழித்து, குடும்பங்களை நாசமாக்கின என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. போர்ச்சுழலில் மக்களின் வாழ்வியலில் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ள மாற்றங்களை இனங்காட்டுவதாக ‘எச்சங்கள்’ என்ற சிறுகதை அமைந்துள்ளது. “வானைத் தொடும் கோபுரங்கள், சித்திரத்தேர், அபிஷேக ஆராதனைகள், அலங்காரத் திருவிழாக்கள் இவை மட்டும் தான் எஞ்சப் போகின்றனவோ?.....” என்று கதை கூறும் கதாபாத்திரம் சிந்திப்பது, யாழ்ப்பாணத்தின் தற்போதைய யதார்த்த நிலையை உணர்த்துகிறது.

பெண்ணியம் தொடர்பான கதாசிரியையின் சிந்தனைப் போக்கை முன்னைய சிறுகதைத் தொகுதிகளிலும் காண முடிகின்றது. இத்தொகுதியிலும் அத்தகைய சிந்தனைப்போக்கு மேலும் விரிவு பெறுவதைக் காணமுடிகின்றது. ‘மச்சம்’, ‘வாழ்தல் என்பது’ ஆகியவை பெண்ணியச் சிந்தனையின் பிரதிபலிப்புகளாக அமைந்த குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள். ‘மச்சம்’ என்ற சிறுகதை கலைத்துவத்தோடு படைக்கப்பட்டுள்ளது. தனது உடலில் காணப்படும் மச்சத்தைத் தெரிந்துக் கொண்டு தன் வாழ்வைக் கொச்சைப்படுத்த முயன்ற இரு ஆண்களையும் நிராகரித்து, தனிவழியில் வாழ முடிவு செய்யும் கீதாவின் போக்கில் எந்தத் தவறையும் காணமுடியவில்லை. வாழ்தல் என்பது என்ற கதையில், அன்பும் ஆதரவும் காட்டாத கணவனுடன் தொடர்ந்தும் வாழ விரும்பாத நிலையில் கவிதா எடுக்கும் முடிவு அதிர்ச்சி தரத்தக்கது. ஆனால், அவளைப் பொறுத்தவரையில் அது நியாயமானது. மேற்கண்ட இரு சிறுகதைகளிலும் கீதா, கவிதா

ஆகிய இரு பெண் பாத்திரங்களையும், அவற்றின் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப துணிச்சலான முடிவுகளை எடுக்க வைத்திருப்பது, கதாசிரியையின் துணிச்சலைக் காட்டுகிறது.

சிறுகதை பாத்திரங்களின் மனவுணர்வுகளினது வெளிப்பாடாகவும் அமைவதுண்டு. இந்த வகையில் அமைந்த ஒரு படைப்பாகக் ‘ஞாபகங்கள்’ என்ற கதையைக் குறிப்பிடலாம். ஒன்றாகப் பழகியவரும், நீண்டகாலமாகச் சந்திக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டவருமான தன் தோழியைச் சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைத்த போதும், அந்தத் தோழி அச்சந்திப்பைப் பெரிதுப்படுத்தாதவளாக நடந்து கொண்டமை தொடர்பான ஒரு பாத்திரத்தின் மனவுணர்வுகளை இப்படைப்பு வெளிப்படுத்துகிறது. கனமான கரு இல்லாவிடினும், படைப்பு ஆக்கப்பட்டிருக்கும் முறை நயமானது.

சாதியமைப்பும், பிரதேசவாதமும் தமிழ் மக்களைக் கூறுபோடுவதை ‘ஒட்டுமா’ என்ற சிறுகதை உணர்த்துகின்றது. இவற்றுக்கிடையே அந்நியர்களிடமிருந்து வெளிப்படும் மனிதாபிமானமும் உணர்த்தப்படுகின்றது. வைத்தியத்துறையில் பட்டம் பெற்று வந்து, தனது கிராமத்து மக்களுக்குச் சேவை செய்ய விரும்பிய இளைஞன் ஒருவன் இளம் வயதிலேயே நோய்வாய்ப்பட்டு மரணமான நிலையையும், அச்செய்தியினால் மனம் பேதலித்த ஒரு தாயின் நிலையையும் வைத்து, வாசகரின் மனத்தை உருகச்செய்யும் முறையில் ‘ஒரு கிராமம் அழுகிறது’ என்ற சிறுகதை ஆக்கப்பட்டுள்ளது. ‘குருதட்சணை’ என்ற படைப்பு தலைமுறை இடைவெளியை இனங்காட்டுகிறது.

இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகள் ராணி சீதரனின் படைப்புத்திறனை இனங் காட்டுகின்றன. எதிர்காலத்தில் பெண்ணியச்சிந்தனை பற்றி ஆய்வு செய்பவர்கள், இவரது படைப்புகள் சிலவற்றையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலையை மெதுமெதுவாக இவர் ஏற்படுத்தி வருகின்றார். அவரது எழுத்திலும் மெருகும், மேன்மையும் ஏற்பட்டு வருவதும் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகும். பேசாப் பொருள்களைப் பற்றிப் பேசத் துணிவதும் ராணி சீதரனின் எழுத்தாற்றலுக்குச் சிறப்பைத் தருகின்றது.

ஆயினும், சில குறைகள் எதிர்காலத்தில் களையப்பட வேண்டும். கதாசிரியை பேச்சுவழக்கை உரையாடல்களில் திறம்படக் கையாளும் திறன் வாய்ந்தவராக இருந்த போதிலும், ஆங்காங்கே சில பாத்திரங்கள் தம் இயல்பை மீறி, செயற்கையான முறையில் செந்தமிழ் பேசுகின்றன. இது வரவேற்கத்தக்கது அல்ல. நூலாசிரியர் என்ற முறையில் எழுத்துப்பிழைகள், அச்சப்பிழைகள், குறியீட்டுப் பிழைகள் முதலியவற்றையும் நூலில் தவிர்த்துக் கொள்ள முயல்வது நல்லது. இவைகள் எழுத்தின் ஆத்மாவையே குற்றயிராக்கிவிடும்.

தவிர்க்கக் கூடிய சில முறைகளைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால், ராணி சீதரனிடமிருந்து மேன்மேலும் தரமான சிறுகதைகளை எதிர்பார்க்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. அவரது படைப்புகள் மேலும் வெளிவரவேண்டும் என்பதில் வாசகர்களும் அக்கறை கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

கலாநிதி துரை. மனோகரன்
தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,
பேராதனை.
29.10.2002.

குரு தட்சணை.

நகரத்தின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய பெரிய பாடசாலைகளில் அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையும் ஒன்று. பெரிய மாடிக் கட்டிடங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட தேசிய பாடசாலை அது. மாணவர் விடுதி, ஆசிரியர் விடுதி போன்ற பல்வேறு வளங்களைப் பாடசாலை கொண்டுள்ளது. அந்தக் கல்லூரியில் படிக்கும் படிப்பை விட, விடுதியில் மாணவிகள் கற்றுக் கொள்ளும் விடயங்கள் ஒரு படி மேலானவை.

உறவுகளின் நிரந்தரப் பிரிவு, தற்காலிகப் பிரிவு அனைத்தும் சங்கமிக்கும் அந்த விடுதியும் அங்குள்ள வாழ்வியல் முறைகளும் வித்தியாசமானவை. கவலைகளை மறந்து வாழ்க்கையில் முன்னேறக் கற்றுக் கொடுத்த அந்த விடுதியும், விடுதி மாணவர்களிடம் காணப்படும் ஐக்கியமும் தனித்துவமானது. அன்று புதிதாக வந்து சேர்ந்த மாணவியைப் பேட்டி காணுவதற்காக விடுதியில் உள்ள மாணவர்கள் எல்லோரும் அவளைச்சுற்றிச்சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“உங்கட பெயர்? ”

“மதுமிதா.”

“ஓ! நல்ல பெயர் மதுமிதா. உங்கட அம்மா, அப்பா சகோதரங்கள் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.”

“எனக்கு அப்பா இல்லை. அம்மா வெளிநாட்டுக்குப் போய்விட்டா. அம்மம்மாதான் என்னையும் தம்பியையும் பார்க்கிறார். தம்பி ‘யதூர்ஷன்’ ஊரில் உள்ள பள்ளியில் இரண்டாம் தரத்தில் படிக்கின்றான்.”

இவ்வளவுதான் என்னைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு இருக்கிறது என்பதுபோல் மௌனமானாள் மதுமிதா. அங்கு நின்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களைப் பற்றி அறிமுகம் செய்தனர்.

“நாங்கள் உம்மை மதுவென்று சொல்லலாமா? ”

அவர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு ‘ஆம்’ என்பதுபோல தலையசைத்தாள் அவள்.

விடுதியில் உள்ள பிள்ளைகள், அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், குழல் அனைத்துமே அவளுக்குப் பிடித்திருந்தாலும், ஆரம்பத்தில் சற்று விலகியே நடந்துகொண்டாள் மதுமிதா.

இன்று மோகனாவின் உபயம், இது கவிதாவின் உபயம், என்று சந்திக்க வருபவர்கள் கொண்டுவரும் உணவுப் பண்டங்களைப் பங்கு வைத்துச் சாப்பிடுவார்கள்.

படிப்பு வேளையில் படிப்பு, சாப்பிடும் நேரம் சாப்பாடு. காலையும் மாலையும் அதே நேரத்துக்கு கடவுள் வணக்கம் என்று ஒரே சீராக விடுதி வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொருநாளும் அங்கு ஏதாவது குறும்பு, அல்லது அதிசயம் ஏதோ ஒரு வகையில் காத்திருக்கும்.

உளவறியும் படை, துப்புத்துலக்குவோர் எனப் பல

பிரிவினரும் அங்கிருந்தனர்.

“சுதா என்ன தேடுறீங்க?”

“ஒன்றுமில்லையே.”

அவள் சிரித்துச் சமாளித்தாலும், கண்களும் கைகளும் உடுப்புப்பெட்டி, புத்தகப்பெட்டி என்று எல்லாவற்றையும் ஆராய்ச்சி செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தன.

நேற்றைய தினம் அங்கே சுதாவின் அக்கா அவளைப் பார்ப்பதற்கு வந்திருந்தாள். அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ‘சீஸ்’ பெட்டியும் கொண்டு வந்தாள். பலகாரங்களை எல்லோரும் சேர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். ‘சீஸ்’ பெட்டியை யாரும் பார்க்கவில்லை என்பதால், அதனைப் புத்தகப் பெட்டிக்கு அடியில் வைத்த ஞாபகம் அவளுக்கு. அதில் ஒரு துண்டை வாயில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது. அவள் அதைத்தான் தேடினாள்.

மாலை தேநீர் குடித்துவிட்டு, எல்லோரும் படிப்பதற்குப் போய்விட்டார்கள். ஒரு துண்டு ‘சீஸ்’ அவசிய தேவையாக மாறி, அவளின் ஆவலைத் தூண்டியது.

“சுதா படிக்கப் போகவில்லையா? ”

மதுமிதா கேட்டுக்கொண்டே அவளருகே வந்தாள்.

“இல்ல படிக்கப் போகத்தான் போகிறேன். தலை வாரிப் பின்னவேண்டும். அதுதான் ”

சாட்டுச் சொன்னாள். மதுமிதா படிப்பதற்குத் தனது புத்தகப் பெட்டியிலிருந்து புத்தகத்தை எடுப்பதற்குச் சென்றாள்.

“சுதா இதோ பாருங்க! யாரோ சாப்பிட்டுவிட்டு வெறும்

‘சீஸ்’ பெட்டிய மடிச்சு என்ற புத்தகப் பெட்டியில் புத்தகங்களுக்கிடையில் வைத்திருக்கிறார்கள்.”

சுதாவின் நெஞ்சில் எங்கோ வலிப்பது போலிருந்தது. எவ்வளவு ஆசையோடு ருசித்துச் சாப்பிடுவதற்கு வைத்தபொருள், இப்படிப் போய்விட்டதே என்ற வருத்தம் ஒரு புறமும், தனது களவு வெளிப்படப் போகிறதே என்ற கவலை மறுபுறமாக அவதிப்பட்டாலும், எதுவுமே தெரியாதவள் போல மௌனமாக இருந்தாள்.

“மது! நீங்கள் ஏன் தலை வாரவில்லை? நான் உங்களுக்குப் பின்னி விடுகிறேன். வாருங்கள்.”

கதையை வேறுபக்கம் திருப்பிய சுதா, மதுமிதாவுக்கு உச்சி பிரித்து வித்தியாசமான தலை அலங்காரம் செய்தாள்.

“மது கண்ணாடியில் பாருங்க. உங்களுக்கு இப்படித் தலை வாரிப்பின்னுவது மிகவும் அழகாக இருக்கிறது இல்லையா?”

“அழகைத்தான் என்ன செய்ய? ”

அலுத்துக் கொண்டாள் மதுமிதா.

“மது! ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க? சுகமில்லையா?”

“சுகமாக இருந்தாலும் சரி, சுகமில்லாமல் இருந்தாலும் சரி எனக்கு யார் இருக்கிறார்கள்?”

“என்மீது அன்பு காட்ட..... அக்கறை செலுத்த.....”

அவள் குரல் சுருதி இல்லாமல் இறங்கிப்போக, முகத்தை இரு முழங்கால்களுக்கிடையில் புதைத்துக்கொண்டாள்.

“மது! சின்னப்பிள்ளை மாதிரி? ஏன் நாங்கள் இல்லையா?”

எழும்புங்கோ. என்ன நடந்தது? சொல்லுங்கோவன்.”

“எனக்குச் சிறு வயதில் இருந்தே மூட்டுவாதம். அறிவு தெரிந்த நாளில் இருந்து மருந்து தான் எடுக்கிறேன். சிலவேளை மூட்டு வீங்கி நடக்க முடியாமலும், மூச்செடுக்கக் கஷ்டமாகவும் இருக்கும். பெரிய ஊசி காலில் போடுவாங்க. எதுவுமே விருப்பமில்லாமல் இருக்கும். சாகலாம் போலத் தோன்றும்.”

மதுமிதா கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு விக்கி விக்கி அழுதாள்.

“மது! அழவேண்டாம். உங்களுக்கு நாங்கள் இருக்கிறம்?”

அவளின் தலையை ஆதரவோடு வருடினாள் சுதா. மது விடுதிக்கு வந்த நாளிலிருந்து அவளைப் பார்ப்பதற்கு யாரும் வருவதில்லை. உழைப்பதற்குப்போன அம்மா ஒரு கடிதம் எழுதக்கூடாதா? அப்படி என்ன பெரிய வேலை? சுதா மனதிற்குள் மதுவின் தாயைக் கடிந்து கொண்டாள்.

“மது! சுதா! இருவரும் படிக்கிற மேசைக்கு வராமல் என்ன செய்யிறதுக்கு ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீங்கள்?”

உளவுப்படையினர் இருவரையும் சூழ்ந்துகொண்டனர். அவர்களில் ‘திவ்யா’ மிகவும் குறும்புக்காரி. அவள் தனது ஒரு கையை மறு கையால் மூடிக்கொண்டு,

“இப்போது இதுக்குள் என்ன இருக்கிறது? சொல்லுங்கோ பார்ப்போம்!”

எல்லோருக்கும் புதிர் போட்டாள். யாராலும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. சுதாவிற்கு மனது அடித்துக்கொண்டது. இவர்களிடம் மறைத்துப் பயன் இல்லை என நினைத்தாள்.

“நான் சொல்லட்டுமா?”

இப்பொழுது பதில் சொல்லும் ஆவல் அவளிடம் இருந்தது.

“சொல்லு பாப்பம். சரியாகச் சொன்னா இதை உனக்கே பரிசாகத் தருவோம். அல்லாவிடில் இது எங்களுக்குத் தான் எங்கே.....?”

திவ்யாவிடமிருந்து கள்ளச் சிரிப்பொன்று வெளிப்பட்டது.

“சீஸ்.”

பதிலை மெதுவாகக் கூறினாள் சுதா.

“சரியாகச் சொல்லிவிட்டாய். இந்தா இது உனக்குத்தான்.”

ஒரு அறிவிப்பாளரின் தொனியில் அவள் பேசினாள்.

“ஒரு முக்கிய அறிவித்தல்”

சொல்லிக்கொண்டே திவ்யா ‘சீஸ்’ துண்டுகளை சுதாவிடம் கொடுத்தாள். அவர்கள் எல்லோரின் கவனமும் ‘திவ்யா’வின் பக்கம் திரும்பியது. அவள் சொல்வதைக் கேட்பதில் ஆர்வமாக இருந்தனர்.

“யாரும் யாருக்கும் தெரியாமல் எதையும் சாப்பிட நினைக்க வேண்டாம். மோப்பநாய்கள் சகிதம் எங்கட உளவுப்படை அதைக் கண்காணித்துக் கண்டுபிடிச்சிடும். கண்டுபிடித்தால் பொருள் பறிமுதல் செய்யப்படுவதோடு, உரியவருக்கு ஒரு துண்டு கூடக் கொடுக்காம, முழுவதையும் நாங்களே சாப்பிடுவோம். இதுதான் தண்டனை.”

எல்லோரும் வாயில் கையை வைத்துக் ‘கொல்’ என்று சிரித்தார்கள். ‘சீஸ்’ எல்லோருக்கும் சமமாகப் பங்கு வைக்கப்பட்டது. அத்துடன் கூட்டம் கலைந்து, தங்கள் தங்கள்

வேலையில் ஈடுபடுவதற்குச் சென்றுவிட்டனர்.

கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்த மதுமிதாவிற்கு, கணக்கு வாத்தியாரின் முகம் கண்முன் தெரிந்தது.

“சுதா! இந்தக் கணக்கு வாத்தியாரின் முகம் மட்டும் ஏன் எப்பொழுதும் கடுகடுத்தபடி இருக்கிறதோ தெரியாது?”

“கணக்காகத் தான் இருக்கும். கவனித்துப்பார்.”

சுதா பகியாகச் சொல்லிவிட்டு,

“மது உங்களோட மட்டுமில்ல. எல்லாரிடமும் அப்பிடித்தான், அவர் கணக்கோடு தான் நடந்து கொள்வார்.”

பாடத்திட்டங்கள், கல்விமுறைகள் மாறினாலும் படிப்பிக்கிறவர்கள் சிலரின் மனம் மாறவே மாறாது என மதுமிதா அலுத்துக்கொண்டாள்.

அன்று பாடசாலையில் காலைக்கூட்டம் முடிவடைந்து எல்லோரும் வகுப்புகளிற்கு போய்விட்டார்கள். முதலாவது பாடம் தமிழ். சந்தோஷமாக முடிந்தது.

“அடுத்த பாடம் கணிதம் ‘சுந்தர் சேர்’ வரப்போகிறார். ஒரு பாடவேளையும் எப்படித்தான் கழியப்போகிறதோ? நூலகத்திற்குப் போய்விடலாம். வாத்தி கண்டால் கதையே வேறு.”

என்றபடி கொப்பியை எடுத்துப் பிரித்தாள் மதுமிதா.

பக்கத்தில் தாரணி. அவள் ஒரு ‘பிரசாந்’ பைத்தியம். பலவிதத் தோற்றங்களில் அவனது படங்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கின்றாள்.

‘சுந்தர் சேர்’ வகுப்பிற்குள் வர எல்லோரும் எழுந்து

வணக்கம் சொன்னார்கள். தசம பின்னம் செய்யும் முறையைக் கரும்பலகையில் எழுதி விளங்கப்படுத்தினார். அவரின் முகமும் பின்னக் கணக்கைப் போல தான் இருக்கிறது என மனதில் நினைத்தாள் மதுமிதா.

தாரணி கையில் ஒரு படத்தை வைத்து ஏதோ சொன்னாள். மதுமிதாவிற்கு அது விளங்கவில்லை. அவள் பக்கம் திரும்பி 'என்ன?' என்பதுபோல் பார்க்க, 'சுந்தர் சேர்',

“இரண்டு பேரும் எழும்புங்கோ!”

என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்களின் அருகில் வந்தார். மதுமிதாவின் இதயத் துடிப்பு அதிகரித்துக் கொண்டது. படங்களைப் பறித்து எடுத்தவர்.

“உங்களுக்குப் படிக்கிற எண்ணங்கள் இல்லை. ஏன் சும்மா வந்து காலத்தைக் கடத்துறியள்?”

தாரணியின் முதுகில் கையில் இருந்த பிரம்பு வேகமாக விழுந்து விழுந்து எழுந்தது. மதுமிதாவுக்கு அவளது முதுகு கூசுவது போல ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது.

“நான் சும்மா இருந்தனான் 'சேர்' அவதான் ஏதோ.....”

“சும்மாவும் சுமந்தும் தான். உங்களுக்கெல்லாம் கலியாணத்தைக்கட்டி குடும்பம் நடத்தவிடாமல்”

'சுந்தர் சேர்' மதுமிதாவுக்கும் பிரம்பால் ஓங்கி அடித்தார். அடியைவிடத் தான் செய்யாத குற்றத்துக்குத் தண்டிக்கப்பட்டது பெரும் கவலையாக இருந்தது அவளுக்கு.

அன்று முழுவதும் வகுப்பில் படித்த பாடங்கள் அவளின் ஞாபகத்தில் இருக்கவில்லை. பாடசாலை விட்டு விடுதிக்குப் போனவள், உடைகளை மாற்றி ஒரு மூலையில் வீசிவிட்டுக்

கட்டிலில் படுத்துவிட்டாள்.

“மது! மது!! ஏன் படுத்திருக்கிறீங்க? சாப்பிடவும் மேசைக்கு வரேல்லை. சுகமில்லையா?”

சுதா அருகில் வந்து கேட்டாள்.

“இல்லை நான் சும்மா படுத்திருக்கிறேன்”.

“மது மறைக்க வேண்டாம். முகமும் வாடிப்போயிருக்கு. என்ன நடந்தது?”

சுதா விடுவதாக இல்லை. அவளின் பிடிவாதத்தினால் காலையில் நடந்த சம்பவத்தை விபரித்தாள் மதுமிதா.

“அந்தச் சிடுமுஞ்சி கொஞ்சமும் விசாரிக்கிறேல்லையா?”

அடித்த தழும்புகளைத் தடவிப் பார்த்த சுதாவிற்கு 'சுந்தர் சேர்' மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. அங்கிருந்த எல்லோரும் மதுமிதாவைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர்.

“இதை இப்படியே விடக்கூடாது. விடுதியில் இருக்கிற பிள்ளைகளிற்கு கேட்க ஒருத்தருமில்லை எண்டு நினைச்சு விட்டார்கள் போல.”

“தாரணி கதைச்சது பிழைதானே?”

கவிதா சொல்லி முடிக்க முதல்,

“பிழைதான். அப்பிடியெண்டால் அதுக்கு அவளுக்கு மட்டும் அடித்திருக்கலாம். இவளுக்கு ஏன் அடிக்க வேண்டும்?”

என்றாள் சுதா.

“மது நாளைக்குப் போய் வாத்தியிடம் சொல்லு, நீங்கள் எனக்கு அடிச்சது பிழையெண்டு. இல்லாட்டி நான் வந்து சொல்லவா?” என்றாள்.

“சுதா ஏன் இதுக்குப்போய் ஆத்திரப்படுகிறாய்? பேசாமல் இரு.”

நர்மதா உபதேசித்தாள். அன்றைய தினம் மதுமிதாவின் பிரச்சினையோடு கழிந்தது.

மறுநாள் பாடசாலையில் ‘சுந்தர் சேர்’ வகுப்புக்குப் போகும்போதும், வரும்போதும் ஓடிப்போய்க் கேட்டுவிடவேண்டும் என சுதாவின் மனம் பரபரத்தது.

இடைவேளை நேரம், சுதா மதுமிதாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள். ‘சுந்தர் சேர்’ ‘கன்ரீன்’ பக்கமாகப் போனார்.

“சேர்! சேர் !! நீங்கள் நேற்று எனக்கு விளக்கம் இல்லாமல்தானே அடிச்சீங்கள்?”

“ஓம் நீங்கள் எல்லாம் பெரிய விளக்கமுள்ளீங்கள். எனக்கு மட்டும் விளக்கமில்லையோ?”

எட்டி வந்து அவளின் கன்னத்தில் மாறி மாறி அறைந்தார் ‘சுந்தர் சேர்’. சுதா எதுவும் சொல்லமுடியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள். மதுமிதாவின் கண்களைச் சுற்றிப் பல நிறப்பூச்சிகள் பறப்பதுபோல இருந்தது. அப்படியே மயங்கி விழுந்து விட்டாள்.

பாடசாலையே குழம்பிப் போய்விட்டது. மதுமிதா வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டாள். மயக்கமாவதும், நினைவு திரும்புவதுமாக அவளின் நிலை இருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தது. திவ்யா, சுதா, கவிதா எல்லோரும் ஒன்று கூடினர்.

“எங்கட மதுவுக்கு ஏதாவது நடந்தால், நாங்கள் சும்மா இருக்க மாட்டம்.”

கவிதா சபதம் செய்தாள்.

“செத் தால்கூட தேடிவர ஆளில்லாத எங்கட மதுமிதாவுக்கு அன்பையும், ஆதரவையும் கொடுப்பது விடுதியும், பாடசாலையும்தான். அதுவே இப்படி அடித்துக்கொல்லும் என்றால்.....”

உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினாள் சுதா.

“வாங்கடி இதுக்கு நாங்கள் ஒரு முடிவு காணவேண்டும். இப்ப எல்லாரும் அதிபரிட்டை போவம்.”

போராட்டக்காரத் தலைவி போன்று, சுதா வழிநடத்திக் கொண்டு செல்ல, அவளின் பின்னே எல்லோரும் அதிபரின் அலுவலகத்தை நோக்கிச் சென்றனர். வாசலில் மாணவிகளின் கூட்டம் நிற்பதைக் கண்டுகொண்ட அதிபர், அறையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

“என்ன எல்லோரும் இங்கே நிற்கிறீர்கள்?”

“குட்மோர்னிங் மேடம். எங்களுக்கு ஒரு முடிவு தெரிய வேண்டும். அதுதான் வந்து நிற்கிறோம்.”

“குட்மோர்னிங் பிள்ளைகள். உங்களுக்கு என்ன முடிவு தெரிய வேண்டும்?”

எதுவும் தெரியாதது போன்று கேட்டார் அதிபர். சுதாவே முன்வந்து தமது குற்றச்சாட்டை முன்வைத்தாள்.

அந்த நாட்களில் ஆரம்ப வகுப்புத் தொடக்கம் உயர்தர வகுப்புவரைக்கும் கற்பித்த ஆசிரியர்களின் முகங்கள் ஒவ்வொன்றும் அதிபரின் மனக்கண்ணில் வரிசையாக வந்து நின்றன. தான் சிறுவயதில் ஏகலைவனாக நடத்துப் பரிசும்,

பாராட்டும் பெற்றது நினைவுக்கு வந்தது.

மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட விரிசல் போலப் பெருத்த இடைவெளி ஆசிரியர், மாணவர் உறவுக்கிடையில் ஏற்பட்டுள்ளதை உணர்ந்தார் அதிபர். அவர் சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்தார். ஒரு தட்டில் ஆசிரியர்கள், மறுதட்டில் மாணவிகள் தராசின் நடுமுள்ளாய் அதிபர் உறுதியோடு நின்றார். மாணவிகள் அதிபரின் முகத்தைப் பார்க்கத் துணிவில்லாமல் தலைகளைக் குனிந்து கொண்டு நின்றார்கள். 'ஒரு காலத்தில் ஆசிரியர் மாணவர் என்ற உறவுகள்கூடத் தேவையற்றதாகிப் போய்விடும் போல' என்று நினைத்தவர் மனதைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

“கடைசிப் பாடநேரம் உங்கள் எல்லோரையும் நான் சந்திக்க விரும்புகிறேன்.”

சொல்லிவிட்டு அதிபர் தனது அறையை நோக்கி நடந்தார். 'இவர் என்ன முடிவு சொல்வாரோ?' என்ற கேள்வியோடு தலைகளை நிமிர்த்தி எல்லோரும் அதிபர் போவதையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

ஆகக்கூடிய தண்டனையாக, ஆசிரியருக்கு இடமாற்றம் பெற்றுக் கொடுப்பதையே இவர்கள் விரும்புகின்றார்கள் என்பதை அதிபர் புரிந்து கொண்டு மெதுவாச் சிரித்தார்.

அதிபரின் மனம் ஏகலைவன் கொடுத்த குருதட்சணையோடு, இவர்கள் கொடுக்க விரும்பும் குருதட்சணையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்திருக்க வேண்டும். அவர் சற்றுத்தாரம் சென்ற பின் மாணவிகளைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அவர்கள் மிகவும் நிதானமாகத் தமது வகுப்பறைகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

□□□

நடுகல்.

எல்லையாகப் போட்டிருந்த வேலி விழுந்து கிடந்தது. வீட்டு யன்னல், கதவு, நிலைகள் இருந்த சுவடேயில்லாமல் பாழடைந்து போன வீட்டுக்குள்ளே சென்றான் நிலாந்தன்.

ஓடுகள் விழுந்து உடைந்து போனதால் வீட்டுக்குள் வானம் தெரிந்தது. ஆறு வருடங்களிற்குப் பிறகு அவன் வந்திருக்கின்றான். 'ஏ9' பாதை திறக்கப்பட்டதால் ஊருக்குப் போய்வர வேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்கும் ஏற்பட்டது.

அங்கு போனால் ஏற்படும் வேதனையைத் தாங்க முடியுமா? என்ற கேள்விக்குறியில் பயணத்தைத் தள்ளிப் போட்டவன், இறுதியாகப் போவதென்றே முடிவெடுத்தான். கடந்து போன காலங்களில் எத்தனையோ மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் தாயை, அவள் சொன்ன கதைகளை, இறுதியாக நடந்த சம்பவத்தை, அதைத் தொடர்ந்து நடந்திருக்கக் கூடிய முடிவை அவனால் கற்பனை செய்து பார்க்கமுடியாத ஒரு வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது.

“நாசமாய்ப் போவாரே என்ன செய்கிறியள்? அந்தா கு! கு!!”

பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் திட்டுதலும் ஆரவாரமும் காதில் விழுந்தது. தொடர்ந்து யாருக்கோ முதுகில் 'பளார்', 'பளார்' என

அடி விழுந்த சத்தமும் கேட்டது.

அந்த ஆரவாரத்திலிருந்து மீண்டு ஒரு காகம் கோழிக்குஞ்சுடன் வந்து மரக்கிளையில் இருந்தது. அதன் காலுக்கடியில் கோழிக்குஞ்சு இறைச்சியாக்கப்பட்டு, அதனைக் காகம் ருசி பார்த்தபோது, கூடவே ஓரிரண்டு காகங்கள் சேர்ந்து கொண்டன.

பக்கத்து வீட்டில் அழகைச் சத்தம் தொடர்ந்து கேட்டது. 'எதையும் வருமுன் காப்பதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். வந்தபின் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதால் எந்தவித பயனும் இல்லை என்பதை ஏன் எவரும் புரிந்து கொள்வதில்லை?' என நிலாந்தன் சிந்தித்தான்.

குசினிப்பக்கமாக நடந்தான். அழுக்கேறிய பாத்திரங்கள் மண்ணோடு மண்ணாய் சிதறிக் கிடந்தன. அம்மா கடைசியாகத் தந்த சோறு தொண்டையில் திரண்டு வந்து நிற்பது போல ஒரு பிரமை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“தம்பி ! நாயும் நரியும் தின்னும் இந்த உடலுக்காக எங்கட இலட்சியங்களை விடக்கூடாது”

அம்மா அடிக்கடி சொல்லும் அந்தப் பொன் மொழியும், அவள் செயல்களும் அவன் நினைவுக்கு வந்து போவதுண்டு. வேல்பட்டு இறந்த மகனை மடியில் வைத்து வீரக்களிப்புடன் போர்க்களத்தின் நடுவிலே இருக்கும் வீரத்தாய் ஒருத்தி உயிர்த்துடிப்போடு அவன் மனத்திரையில் தெரிவாள். அம்மா சொன்ன கதையின் மூலம் அவன் மனதில் உருப்பெற்றவன் அந்த வீரத்தாய்.

சிவகாமி மாமியின் சமையல், மணத்திலேயே தெரியும். சிவக்கொழுந்துப் பாட்டிக்கு ஊரில் உள்ளவர்களின் பரம்பரை முழுவதும் தெரியும். கணகம்மா மாமிக்குத்தான் செத்தவர்களை நினைத்துக் கண்ணீர் சிந்தி ஒப்பாரி பாடமுடியும். இவர்கள்

எல்லோரையும் நிலாந்தனுக்கும் பிடிக்கும். இவர்களுக்கும் மேலாகப் பிடித்தது, அம்மா கதையாகச் சொன்ன வீரப் பெண்ணும், அவளின் கற்பனைத் தோற்றமும் தான் என்பதை அவனும் நம்பினான்.

காகங்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி இறைச்சி முழுவதையும் தின்று தீர்த்து விட்டிருக்க வேண்டும். கோழிக்குஞ்சின் எச்சங்களிலும் எதையோ தேடுவது போல அவை பறப்பதும், எடுப்பதும் போடுவதுமான அவற்றின் செயல்களுக்கு அவனால் காரணம் காண முடியவில்லை.

வாசற்படிக்கு அருகில் வந்த நிலாந்தன் அதில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“அம்மா கதை சொல்லுங்கோவன்.”

வாய் முணுமுணுத்தது நாக்கைக் கடித்தான்.

அம்மாவுக்குத் தமிழ் வாத்தியாரிலும், தமிழ்ப் பாடத்திலும் பற்றுதல் அதிகம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை நிலாந்தன் தெரிந்து கொண்டான்.

“தமிழ் வாத்தியார் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ படிப்பிப்பார். எங்களை மறந்தே போயிடுவம். இப்பவெல்லாம் யார் அப்படிப் படிப்பிக்கப் போகினம்?”

தொலைதூரத்தைப் வெறித்துப் பார்த்தபடி அம்மா சொல்லுவாள்.

சற்றுநேரத்தின் பின் அவளே தொடருவாள்.

“வீரத்தை மதித்து, வீரத்தோடு வாழ்ந்து, வீரவணக்கம் செய்த பெருமை தமிழருக்குத் தான் இருக்கிறது என்று நெஞ்சில் தட்டிக் கொண்டு வாத்தியார் சொல்லும் போது புதுப்பொலிவு

அவர் முகத்தில் தெரியும். நாங்கள் எல்லாரும் சிரிப்பம். உங்களுக்குச் சிரிக்க மட்டும் தான் தெரியும், முடியாவிட்டால் அழுவீர்கள் அவ்வளவுதான். என்று சொல்லும்போது அவற்ற குரலில் அழுத்தம் இருக்கும்.”

“போர்!.....போர்! போர்ப்பறை முழங்கும். வீரப்பெண் ஒருத்தியின் தந்தை, தமையன், கணவன் எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக போரில் இறந்து விட்டார்கள்.”

“....ஒரு மகனல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கெனவிடுமே”

“தன் ஒரே ஒரு மகனையும் போருக்கு அனுப்புகிறாள் உங்களால் முடியுமா? சொல்லுங்கள் முடியுமா? என்று கேட்கும் வாத்தியாரின் முகத்தில் உணர்ச்சி பொங்கிக் கிடக்கும்.”

“அம்மா! ஏன் அந்தப் பொல்லாத போரை அவர்கள் விரும்பினார்களாம்?”

நிலாந்தனுக்கு கதை கேட்க ஆர்வமாக இருக்கும்.

“மண்ணுக்காகவும் போர்!.....மாடு பிடிக்கவும் போர்!,, போரும் காதலும் தான் தமிழரின் வாழ்க்கை எண்டு வாத்தியார் சொல்லுவார்.”

“வீரத்தாய் பிறகு என்ன செய்தாள்.....?”

“ஒரே மகனும் இறந்துவிட்டான் எண்டு அறிஞ்சு போர்க்களம் போனாள். பிணக்குவியல்களைப் பிரட்டிப் பிரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே போனவள், தன் மகனைக் கண்டுவிட்டாள். மார்பிலே வேல்பட்டு மாண்டிருக்கிறான் என்பதைக் கண்ட போதுதான் அவள் மனம் நிறைந்ததாம். செத்த மகனைத் தன் மடியில் வைத்து உச்சி மோந்தாளாம். பாசத்தினால் பால் சுரந்து கொண்டதாம்.”

தாய் சொன்னபோது, ‘இதென்ன கதை? ஏன் இதை ஆசிரியர் சொன்னவர்?’ என்று நினைத்த நிலாந்தனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அப்போது அவனுக்கு அந்தக்கதை அவ்வளவாக விளங்கவில்லை.

ஒரு நாள் நிலாந்தன் காணாமல் போய் விட்டான். போன பிறகு தான் அந்த வீரப் பெண் அவனுக்குள் உருப்பெற்றாள்.

“மரகதம் உன்ர தறுதலை உன்னைத் தவிக்க விட்டுப் போட்டு ஓடி விட்டான். இனியும் ஏன் நீ தனியக் கஷ்டப்படுகிறாய்?”

பலர் அவளுக்குப் புத்திமதி கூறினார்கள். யார் என்ன சொன்னாலும், அந்த மூன்று பரப்புக் காணியில் மரக்கறித் தோட்டம் வைத்து, தண்ணீர் ஊற்றி, களை பிடுங்கி, எரு வைத்துத் தன்னால் முடிந்தவரை உடலை வருத்திப் பாடுபட்டாள் மரகதம். நிலாந்தன் சிறுபிள்ளையாக இருக்கும்போதே கணவனை இழந்து விட்டதால், தனிமரமாய் நின்று பாடுபட்டு அவளுக்குப் பழகிப் போய்விட்டது.

திடீரென ஒரு நாள் நிலாந்தன் வீட்டுக்கு வந்தான். அவளின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. தலையை வருடினாள். கையைப்பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றினாள். உடம்பைத் தடவிப் பார்த்து மெலிந்து போனாய் என்றாள்.

“சோறு சாப்பிடுறியா நிலா”

அன்பாகக் கேட்டாள்.

“அம்மா இனிமேல் நீங்க தனிய இருந்து கஷ்டப்பட வேண்டாம். நிவாரணம் கிடைக்குது தானே. இந்தாங்கோ இந்தக் காலையும் வைத்துச் சமாளியுங்கோ.”

“என்ன கஷ்டமடா? இந்த உடம்பைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்து என்னதான் செய்வது? இப்பவோ பின்னையோ?

துண்டோ தூளோ? இதுதானே இன்றைய வாழ்க்கை இதில் கஷ்டம், கஷ்டமில்லாமல் என்று எதைச் சொல்வது?"

மரகதம் தத்துவம் பேசினாள். உயிரைக் காப்பாற்றுவது தான் அன்றைய நிலையில் அவசியத் தேவையாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் சனங்கள் அடிக்கடி வானத்தைத்தான் பார்த்தார்கள். ஒருநாள் பயத்தினால் மூட்டை முடிச்சுக்களோடு பாதுகாப்பான இடங்களைத் தேடிப் புறப்படத் தொடங்கினார்கள்.

“மரகதம் மாமி எங்கட வீட்டில இருக்கப் பயமாய் இருக்கு, அதால் நாங்க மாமா வீட்ட போகப் போறம். நீங்களும் வாங்கோவன்.”

பக்கத்து வீட்டுக் கவிதா ஓடி வந்து செய்தி சொல்லி அழைப்பு விடுத்தாள்.

“நான் ஒரு இடமும் வரேல்ல. இங்கதான் இருப்பன். நடக்கிறது நடக்கட்டும்”.

மரகதம் உறுதியாகச் சொன்னாள்.

“மாமி இன்று முழுக்க ‘சகடை’ சுத்திக் கொண்டு திரியுது. என்னவோ தெரியாது. அந்தா வந்திட்டான்.”

காதைக் கொடுத்து அவதானித்தபடி எட்டு வயது நிரம்பிய கவிதா அங்கும் இங்குமாகப் பார்த்து அவதிப்பட்டாள். அவளின் கைகால் நடுங்குவது போலத் தெரிந்தது.

“இஞ்சவா கவிதா. கொஞ்சம் இருந்து விட்டுப் போ. ஒண்டும் நடக்காது பயப்படாத”

அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை. ‘சகடை’யின் சத்தம் பெரும் இரைச்சலாகக் கேட்டது. கவிதா வீட்டுக்குள்ளோ, வெளியிலோ நிற்கமுடியாது பயத்தினால் நடுங்கினாள்.

“நான் போறன் மாமி.”

சொல்லிக் கொண்டே மிரண்டு ஓடிய கவிதா, அவளின் வீட்டிற்குப் போயிருக்க மாட்டாள். காது செவிடுபடும்படி அந்தச் ‘சகடை’ எங்கோ குண்டு மாரி பொழிந்தது. தனக்குள் தானே தலையைப் புதைத்துக் கொள்வது பெரும் பாதுகாப்பாகக் கருதி மரகதம் தலையை மடிக்குள் புதைத்திருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் சத்தம் ஓய்ந்துவிட்டது.

“கோதாரிப் போவான். எந்தக் குடி குலைத்தானோ.....?”

எங்கே என்ன நடந்தது என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் இருந்தாலும்,

“இந்தக் குழந்தைப் பெட்டை போச்சதோ? என்னவோ தெரியாது. கவிதா! கவிதா!!”

குரல் கொடுத்துக் கொண்டு, கவிதா போன வழியிலே மரகதம் போனாள்.

“பயந்துவிட்டியே பிள்ள. அவன் போயிட்டான் நீ வா”.

மாமரத்தை இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, கண்களை இன்னமும் திறக்காது, மரத்தோடு மரமாக நின்ற கவிதாவைப் பார்த்த மரகதத்தின் நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை.

“இப்படி எத்தனை நாளைக்குத்தான் செத்துச் செத்துப் பிழைக்கிறதோ தெரியாது. பக்கத்து வீட்டுக்குப் போற வரைக்கும் கூட சுதந்திரமில்லாதவையாக, உயிரைக் கையில பிடிச்சுக் கொண்டு வாழ என்ன பாவம் செய்தமோ?”

கவிதாவின் கைகளை மரத்திலிருந்து விலக்க முடியாது சிரமப்பட்டுப் பிரித்து எடுத்த மரகதம்,

“கவிதா! கவிதா!! ஏன்? பயந்து போனியே? அவன் போயிட்டான் வா.”

கவிதா அழத் தொடங்கினாள்.

“மாமி எனக்குப் பயமாய் இருக்குது. என்னால இஞ்ச இருக்க முடியாது இனியும் இருந்தால் நெஞ்ச வெடித்துச் செத்துப் போவன். எங்கேயாவது போவம் வாங்கோ. அந்தா ‘சகடை’ வருகுது. நீங்கள் போங்கோ.”

கவிதா ஓடினாள். தெருவால் போன வாகனச் சத்தத்தைக் கேட்டுக் கவிதா ‘சகடைவருகுது’ என்று மிரண்டு ஓடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாக நின்றாள் மரகதம்.

மீண்டும் ஒருநாள் நிலாந்தன் வந்தான். வாசற்படியில் அமர்ந்திருந்தான். நீண்ட நேரம் மௌனமாக இருந்தான். அவன் எதையோ தீவிரமாகச் சிந்திக்கின்றான் என்பது தெரிந்தது.

“நிலா சாப்பிடன்.”

“வேண்டாம் அம்மா. நீங்கள் பக்கத்து வீட்டு ஆக்களோட சேர்ந்து எங்கயாவது போங்க. இனிமேல் இங்க இருக்கிறது பாதுகாப்பில்லை எண்டு நினைக்கிறன்.”

“நான் எங்கேதான் போக? எங்க போனாலும் இந்த நிலை தானே? அதை விட சொந்த மண்ணில இருந்து சாகிறது கூட ஒரு சுகம் தானே.”

அந்த ஊரவர்களில் அரைவாசிக் குடும்பங்கள் வேறு இடத்திற்கு முட்டை முடிச்சுக்களோடு போய்விட்டன. மரகதமும் சில குடும்பத்தவரும் தான் அங்கு எஞ்சியிருந்தனர். இரவு வேளைகளில் நிலாந்தன் வந்து போவான்.

அன்று இரவு 10 மணி இருக்கும். மரகதம் சோற்றைக்

குழைத்து உருண்டையாக நிலாந்தனின் கையில் வைத்தாள். அவன் ஒவ்வொரு கவளமாக கவ்விச் சாப்பிடுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

தூரத்தில் எங்கோ நாய்கள் உக்கிரமாகக் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“தம்பி நீ என்னைப் பற்றி கவலையே படக்கூடாது. இன்றைக்கோ நாளைக்கோ நான் சாகப்போறது உண்மை. எப்படிச் சாகப் போகிறேன் என்பதுதான் எனக்குத் தெரியாது. இப்பவெல்லாம் எங்களுக்குச் சாவென்பது சாதாரணமாகிப் போய் விட்டது.”

மரகதம் பலமாகச் சிரித்தாள். நிலாந்தனுக்கு பயமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

“அம்மா ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?”

“இல்ல. எங்கட சனம் முந்தி கோவம் வந்தால் ‘அலறிப்போவான்’, ‘நொருங்கிப் போவான்’ எண்டுதான் திட்டுவினம். ‘தன்திட்டு தன்மடியில்’ எண்ட மாதிரி, இப்ப நாங்கள் அப்படித் தானே சாகிறம்.”

அம்மா சொல்வதிலும் ஏதோ உண்மை இருப்பது போல அவனுக்குப்பட்டது. நாய்களின் குரைக்கும் சத்தம் மிக அண்மையிலே கேட்பது போல இருந்தது.

“தம்பி இந்த இடத்தில என்ர உயிர் போவதாக இருந்தாலும், என்னைக் காப்பாற்ற நீ நினைக்கக் கூடாது. ‘இலட்சியவாதிகளுக்கு அவர்களுடைய இலட்சியம் மட்டும் தான் சொந்தம்”.

மரகதம் சொல்லி முடிக்கவில்லை. கதவில் தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

“தம்பி நீ இஞ்சையிருந்து போய்விடு. நான் மற்றதைப் பார்த்துக் கொள்ளுவன்.” குரலைத் தாழ்த்திச் சொன்னாள்.

அம்மா தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள இயங்கிய வேகம் இப்போதும் அவன் கண் முன்னால் தெரிந்தது.

“புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகி.....”

மரகதம் சிவபுராணத்தைப் பாடிக்கொண்டு கதவை நோக்கிப் போனாள். அவள் திறக்க முதலே இராணுவத்தினரின் பலத்த உதைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத கதவுகள், இரண்டு புறமும் வேகமாகத் திறந்துகொண்டன. அவை வந்த வேகத்தில் மரகதத்தின் தலையில் மோதிக் கொண்டன. அவள் வலியினால் தலையைத் தடவியபோது கையில் இரத்தம் பிசுபிசுத்தது.

“அவன்.....உன்ர மகன்.....எங்கே?”

அவர்களின் கேள்விக்குத் ‘தெரியாது’ என்பது போல கைவிரித்தாள் மரகதம்.

“உதை கொடுத்தா தெரிய வருமா?”

சொல்லிக்கொண்டே ஒருவன் மரகதத்தின் அடிவயிற்றில் எட்டி உதைத்தான். மற்றவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி அறைந்தான். மறைந்து நின்ற நிலாந்தனுக்கு இரத்தம் கொதித்தது. ஆனாலும் அம்மாவின் ஆசையை, அவளது கட்டளையை நினைத்துத் தன்னை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டான். ‘இலட்சிய வாதிகளுக்கு அவர்களுடைய இலட்சியம் மட்டும்தான் சொந்தம்’ என்ற தாயின் வார்த்தை காதில் மந்திரமாக ஒலிக்க அவன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான். அப்படியே அவனது அஞ்ஞாதவாச காலம் தொடர்ந்தது. அதன் பிறகு அம்மாவுக்கு என்ன நடந்தது என்பது யாருக்குமே தெரியாது. இன் பமோ துன்பமோ ஊரே கூடி ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தவர்கள் இன்று, உயிரைக் காப்பாற்றத் தனித்தனியாய் ஓடுகின்ற நிலைக்கு மாறிவிட்டார்கள் என்பதை எண்ணிய போது,

நிலாந்தனிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. மரத்தில் இருந்த காகங்கள் எங்கோ போயிருக்க வேண்டும். அவை தின்று எஞ்சிய எச்சங்கள் மரத்துக்கு கீழே கிடந்தன.

நிலாந்தனின் கால்கள் ஏதோ ஒரு திசையில் பயணிக்கத் தொடங்கின. தவழ்ந்து, எழுந்து, விழுந்து, நடந்த மண்ணில் தனியாகச் சிந்தனை வயப்பட்டவனாய் நடந்தான். மனதிலே சொல்ல முடியாத வேதனையின் கனம் அழுத்தியது.

திடீரென அவன் கண்கள் ஒரு இடத்தில் நிலைகுத்தி நின்றன. மண்ணுக்குக் கீழே சிவப்பு நிறத்தில் புதைந்து போயிருந்த அந்தத்துணி நிலாந்தனிடம் வியப்பையும், ஒரு வித சுறுசுறுப்பையும் ஏற்படுத்தியது. அதனைக் குனிந்து பக்குவமாக எடுத்தான். ஆழப்புதைந்திருந்த அந்தத்துணி மண்ணோடு சேர்ந்து வந்தது. உக்கி, ஓட்டைகள் விழுந்திருந்த அந்தச் சேலையைத்தான் மரகதம் கடைசியாக உடுத்தியிருந்தது அவனது நினைவுக்கு வந்தது.

“அப்படியெண்டால் அம்மா.....அம்மா இங்கே தான்”

அந்த மண்ணைக் கைகளில் அள்ளிக் கண்களில் ஒற்றினான். ஒரு பக்கத்தில் கிடந்த பெரிய கல்லை எடுத்து நிலத்தில் வைத்து, அதன் மேல் உக்கிப்போன அந்தத்துணியைச் சுற்றிப் புனிதப் பொருளாகப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தான்.

“அம்மா! நீங்கள் சொன்ன அந்த வீரப் பெண்ணையும் விட, உடலையும், உள்ளத்தையும் கல்லாக்கிக் கொண்டு உயிரையே அர்ப்பணித்த உங்களின் தியாகத்திற்கு எதுவுமே ஈடாகாது. இலட்சியவாதிகளுக்கு அவர்களுடைய இலட்சியம் மட்டும் தான் சொந்தம்மா.”

தழுதழுத்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் கல்லைத் தொட்டு வணங்கினான். அந்தக் கல்லிலே அவன் மனதில் உருவகித்த வீரத்தாய் சிரிப்பது போலத் தெரிந்தது.

ஒரு கிராமம் அழுகிறது.

முற்றத்து மல்லிகை மொட்டுக்களும், மலர்களுமாகப் பூத்துப் பொலிந்து நின்றது. மல்லிகைப்பூவின் வாசம் மனதில் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்த, மரத்திலிருந்து பூக்களைப் பறித்து முகர்ந்து கொண்டாள் சரணியா.

“இன்னமும் இரண்டு மாதங்களில் ‘டொக்டர்’ சங்கரின் தங்கை சரணியா. உனக்கென்ன? நீயும் பெரிய புள்ளி தான். பிறகு எங்களை உனக்குத் தெரியுமோ.....தெரியாதோ....? பாப்பம்.”

உண்மையாயும், விளையாட்டாயும் நேற்று சினேகிதி சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு,

“சீ... போடி. சும்மா உங்களுக்கெல்லாம் என்மேல் பொறாமை.”

என்று குற்றம் சாட்டினாலும் ‘டொக்டர் சங்கர்’ ‘டொக்டர் சங்கர்’ என்று எத்தனை தடவை எழுதி எழுதி அழித்திருப்பாள் சரணியா. ஒரு பெரும் தவம் நிறைவேறியது போல, எட்டு வருடங்களை எவ்வளவு சிரமப்பட்டுக் கழித்திருக்கிறார்கள் என்பது அவளின் குடும்பத்தவருக்கு மட்டும் தான் தெரிந்த உண்மை. அம்மா கமலம் அடிக்கடி சொல்லுவாள், ‘கொடிது! கொடிது!! வறுமை கொடிது, அதனிலும் கொடிது இளமையில் வறுமை’

என்று. அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை என்பதை அனுபவித்து அறிந்தவள் அவள்.

சங்கர் அந்தக் குடும்பத்துக்கு வரப்பிரசாதம் போலக் கிடைத்தவன். பாடசாலையில் எதிலும் அவனுக்குத்தான் முதலிடம் கிடைத்தது. மருத்துவத்துறைக்கு அவன் தெரிவு செய்யப்பட்டபோது, ஊரவர் உறவினர் என்ற பேதமின்றி எல்லோருக்குமே மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது உண்மை.

“தம்பி! நீ மட்டும் பிறந்த ஊரை மறந்துவிடக்கூடாது. என்னதான் பேர் புகழ் வந்தாலும், ‘டொக்டர் சங்கர்’ பிறந்த ஊருக்குச் சேவை செய்யுறார் எண்ட பெருமையை என்ர பிள்ளை எனக்குத் தேடித் தரவேண்டும்.”

இது அவனின் அப்பாவின் வேண்டுகோள்.

“அப்பா உங்களுக்கு மட்டுமில்லை. எனக்கும் அதுதான் ஆசை.”

என்று அவன் உறுதியாகக் கூறியிருந்தான். சங்கரின் ஒரு வருடப் படிப்பு நிறைவேறிய வேளையில் நாட்டு நிலை குளம்பியிருந்தது. அதனால் அவனது படிப்பும் தடைப்பட்டது. நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தகப்பனாரின் மரணத்தினால் அவன் மேலும் நிகுலைந்து போனான்.

சங்கரோடு ஒன்றாகப் படிக்கும் மோகனின் குடும்பத்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவனது தந்தையின் மரண விட்டுக்கு வந்திருந்தபோது,

“சங்கர்! நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். தொடர்ந்து சந்தோஷமாகப் படி. உனது படிப்புச் செலவை எனது அண்ணா ஏற்றுக் கொள்வதாகச் சொல்கிறார். அண்ணா கனடாவில் இருந்து வந்திருக்கிறார். இவர்தான் எனது அண்ணா பெயர் ரவி.”

மோகன் தனது அண்ணனை அறிமுகப்படுத்தினான். “மோகன் சொல்லிவிட்டான் என்பதற்காக அவர்களிடம் உதவி கேட்க முடியுமா?” என்று சிந்தித்தான்.

வேறு எதுவித வழியும் தெரியாத போது, இறுதியாக ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் ரவிக்குக் கடிதம் எழுதினான். எதுவித தாமதமுமின்றிப் பணமும், அவனது ஆதரவான கடிதமும் வந்து சேர்ந்தன.

ரவி அனுப்பும் பணத்திலேதான் குடும்பச் செலவையும், தனது படிப்புச் செலவையும் சமாளிக்க வேண்டிய இக்கட்டான நிலை. மகன் கொடுக்கும் சிறுதொகையை மிகவும் சிக்கனமாகச் செலவு செய்வதற்காக சங்கரின் குடும்பத்தவரின் வயிற்றுக்கும், அவர்களுக்கும் இடையே பெரும் போராட்டமே நடத்தப்பட்டது.

சாவை எதிர்பார்த்துக் கிடக்கும் கமலத்தின் தாய், கமலம், சரணியா, தம்பி குமார், சங்கர் என ஐந்து பேரைக் கொண்ட அந்தக் குடும்பத்தின் செலவையும், உதவி செய்பவரையே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வது நாகரீகமல்ல என்பதால் கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டனர்.

“நாங்க தான் பசியைப் பொறுக்கிறம். சாகிற நேரத்தில் ஆச்சி படும் பாடு தான் பெரும் பாடு. அவ பாவம்.”

அடிக்கடி சொல்லுவாள் சரணியா. ஆச்சி இறந்த பின் சரணியாவிடமிருந்து ஆச்சியை நினைத்தால் பெரிய கவலையாக இருக்கும். ‘பாவம் இருந்து கஷ்டப்படாமல் போய் சேர்ந்து விட்டா’ என்று மனதைத் தேற்றுவாள். ஆச்சி சாவதற்கு முதல் நாள் நடந்த நிகழ்ச்சி கண்முன் நிழலாடிய போது அவள் கண்களில் நீர் முட்டிக்கொண்டது.

“சரணி! அந்த வெத்திலைப் பெட்டிய எடுத்துத்தா பிள்ள. வாய் புளிக்குது.”

“ஆச்சி! வெத்தில இல்ல. என்ன செய்யப் போறியள்?”

“இஞ்ச கொண்டா. காஞ்ச துண்டு கிடக்கும் பாப்பம்.”

ஆச்சி பெட்டியை வாங்கி வெற்றிலைக் கீற்றை எடுத்துப் பார்த்தாள். காய்ந்து சுருங்கிய வெற்றிலையைக் கையில் வைத்துக் கைவிரலால் தடவியபடி,

“இந்த வெக்கைக்கு இலையளும் வாடிப்போகுது.”

நான்கு பாக்குத்துண்டுகள், காய்ந்து சுருகான வெற்றிலை, நீர்த் தன்மையற்று வரண்டுபோன சுண்ணாம்புத் தூள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து உரலில் போட்டு இடித்து விட்டுப், பின் கையில் கொட்டி, அதனை உற்றுப் பார்த்தாள் ஆச்சி.

“இந்தக் கோதாரியப் போட்டு வாயப் பழுதாக்காமல் பேசாமல் இருக்கிறது நல்லது.”

தனது முயற்சி வீணாகப் போனது பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் தூர வீசி எறிந்து விட்டு, அதனை வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆச்சியைப் பார்க்கச் சரணியாவிடமிருந்து அனுதாபம் மேலிட்டது.

“ஆச்சி! ஏன் வெற்றிலையை இடிச்சுவிட்டு எறிந்து விட்டீங்கள்?”

“அதென்ன அத வெத்திலையெண்டு தின்ன முடியுமே?”

“பின்ன ஏன் இடிச்சீங்கள்?”

“இடிச்சால் சரிவருமோவெண்டு பாத்தனான்.”

சரணியாவுக்கு ஆச்சிக்கு வெற்றிலை பாக்கு வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கவலை பெரிதாகியது. அண்ணா போகும் போது கொடுத்த ஐம்பது ரூபா உண்டியலில் இருப்பது

ஞாபகத்துக்கு வந்தது. வேறு சில்லறை ஏதாவது இருக்குமா என்ற கேள்வி மனதில் எழ, ஓடி வந்து உண்டியலைக் குலுக்கிப் பார்த்தாள். ஒன்றோ இரண்டோ இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அறிகுறியாகக் குத்திக் காசுகள் குலுங்கும் சத்தம் கேட்டது. உண்டியலின் அடிப்பாகத்தைக் கத்தியால் சிறிதாகப் பிரித்துக் குலுக்கியபோது, ஐந்து ரூபாவும், இரண்டு ரூபாவும் விழுந்தன. அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு சந்திக் கடைக்கு ஓடினாள். ஐந்து ரூபாவுக்கு வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு. இரண்டு ரூபாவிற்கு இரண்டு 'ரொபி'கள். வாங்கிக் கொண்டு வந்து ஆச்சியிடம் கொடுத்தாள்.

“வாய் புளித்தால் இந்த 'ரொபி'யையும் போடுங்கோ”

தான் ஏதோ சாதனை செய்துவிட்ட பெருமிதம் அவளுக்கு. ஆச்சி அதனை வாங்கவில்லை. அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். சரணியாவின் உற்சாகம் எல்லாம் மறைந்து போனது.

“சரணியா உனக்கு எங்கால காசு?”

அவளுக்கு அழகை வரும் போல இருந்தது. இந்தக் கிழவிக்கு நான் இரக்கப்பட்டிருக்கக் கூடாது என நினைத்தாள்.

“ஏன் ஆச்சி நான் களவு எடுத்திருப்பேன் என்றே கேட்கிறியள்?”

“இல்ல உனக்கு எப்படிக் காசு கிடைத்தது? பிள்ள பஞ்சம் போம், பஞ்சத்தில் பட்ட வடு போகாதடி.”

கிழவியின் குரலில் ஒரு ஆவேசம் தெரிந்தது.

“நான் என்ற உண்டியல உடைச்ச வாங்கினனான்.”

சரணியா முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு விசும்பினாள்.

“என்ற பிள்ளைதான் எழும்படி. நாக்கு வரண்டு வயிறும் புகையிது. இந்த வெத்திலைச் சாறு போனால் பசிகூட வராது. எங்க ஆச்சிக்கு இடிச்சத் தாவன்.”

கிழவி சரணியாவின் கையைப் பிடித்து முகத்தைத் தடவி,

“அழுகிறியே. சீ! வெக்கங்கெட்ட பெட்டை.”

‘பொக்கை’ வாயால் ஆச்சி குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தபோது அவளின் முகத்தில் தெரிந்த மலர்ச்சி சரணியாவின் கண்முன் நிழலாடியது. ஆச்சி ‘என்ற பேரன் டாக்குத்தராய் வரப்போறான். எனக்கு மருந்து தரப்போறான். நான் சாகவே மாட்டேன்.’ என எவ்வளவு ஆசையோடும் நம்பிக்கையோடும் காத்திருந்தவ. இன்னமும் கொஞ்சக் காலம் இருந்திருந்தால் எங்களது கஷ்டமும் போய்விடும். ஆச்சியும் சந்தோஷமாக இருந்திருப்பா. அவ கொடுத்து வச்சது அவ்வளவுதான்.’ எனச் சரணியா வருத்தப்பட்டாள்.

சங்கர் விடுமுறைக்கு வரும் நாட்களில் ஊரில் உள்ளவர்கள் எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சிதான். பரீட்சை எடுக்கும் மாணவர்களுக்கு இலவச வகுப்புகள் நடத்துவது, சிரமதானம் செய்வது, கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தி அதில் வரும் பணத்தில் பொது வேலைகள் செய்வது என ஓய்வில்லாது சுறுசுறுப்பாக இயங்குவான்.

இந்த முறை நீண்ட விடுமுறையில் சங்கர் வந்திருந்தான். பத்து நாள் திருவிழாவிலும் சாமி தூக்கும் ஒருவனாக, உழைத்து உரமேறிப்போன ஊர் மக்களின் தோற்றத்துக்கு மத்தியில் படிப்புக்களையும், பண்பட்ட குணமுமாக அவன் நிற்கும்போது ‘டொக்டர்’, ‘டொக்டர்’ என்று வாய்நிறைய எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

மல்லிகைப் பந்தலில் மலர்ந்துள்ள பூக்களைச் சுற்றிச்

சில பூச்சிகள் பறந்து பறந்து, எங்கோ போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. அவை போகும் திசையில் சரணியாவின் கண்களும் பின் தொடர்ந்தன. சிறுது நேரத்தில் காணாமல் போன பூச்சிகள் மீண்டும் கண்முன் பறந்தன.

இப்பொழுதெல்லாம் முருகேசு மாமா அடிக்கடி வருகிறார். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு எண்ணெய் ஊறிப்போன “பார்சல்” ஒன்றைக் கொண்டு வந்து, ‘மாமி தந்தவ’ என்று சரணியாவின் கையில் கொடுத்தார். பார்சலிலிருந்த வடையின் மணம் மூக்கைப் பிடுங்கியது. உள்ளே போய் ஒரு வடையை ருசி பார்த்தவள், அவருக்கு தேநீரை கொடுப்பதற்கு வெளியே வந்தபோது,

“உறவு விட்டுப்போகாமல் இருக்கும். என்ர மூத்தவள் சுகந்தி படித்திருக்கிறாள், ரவுணில் உள்ள வீடு, போதிய நகை போடலாம், சங்கருக்கு ஒரு ‘கார்’ வாங்கிக் கொடுக்கிறன்.....”

முருகேசு மாமா அம்மாவின் விருப்பத்தை அறிவதற்காகக் கதையை நிறுத்தி முகத்தைப் பார்த்தார்.

“அதைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதண்ணை. தம்பியின் படிப்புக்கு ரவிதான் செலவு செய்கிறார். அவரின் விருப்பப்படிதான் தம்பி செய்வான்.”

முருகேசு மாமா நாடியோட்டம் தடைப்பட்டது போல முகம் கறுத்துப் போனார். தேநீரை வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டே,

“நான் வயலைப் பாத்திட்டு வாறன். தம்பியிட்ட கேட்டு முடிவைச் சொல்லு.”

வரும்போது இருந்த உற்சாகம், போகும் போது அவரிடம் இருக்கவில்லை. முருகேசு மாமாவின் செய்தியை அண்ணாவிற்று அம்மா சொன்ன போது,

“அம்மாவுக்கு ‘ரவு’னுக்குள்ள வீடும் காரும் தேவைப்படுது

போல.....”

சங்கர் கேலி செய்தான்.

“அம்மா நான் பொன்னுத்துரை மாமாவின்ர சுமதியைத் தான் செய்ய நினைத்திருக்கிறன். இப்ப எனக்கு அவசரமில்லை.”

“ஏன் தம்பி உன்ர படிப்புக்கும், வேலைக்கும் சுமதி சரி வருவாளே?”

“சுமதி தான் சரி வருவாள், படித்தவள், பணக்காரி வந்தால் எங்கட குடும்பத்தோட ஒத்துப்போக மாட்டாள். பொன்னுத்துரை மாமாவும் பாரிசுவாதத்தில் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கிறார். சுமதிக்கு அடுத்து இரண்டு தங்கைமார். அந்தக் குடும்பம் எப்படி முன்னேற முடியும்? அதுதான் யோசித்துவிட்டு இப்படி முடிவெடுத்தனான்.”

மகனின் கொள்கைகளைக் கேட்டுத் தாய்க்குப் பெரும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

‘ரவு’ணில் இருந்து வயல் பார்க்க வந்தனான்’ என்று அடிக்கடி வந்து போகும் முருகேசு மாமா இனிமேல் வரமாட்டார் என்று சரணியா முடிவெடுத்தாள். நேற்று சினேகிதி சாரங்கா சொன்ன மற்றுமொரு நல்ல செய்தி சரணியாவின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

‘சரணி! உங்கட அண்ணா படிப்பு முடித்து வரும் போது தெருவெல்லாம் அலங்கரித்து மங்கல வாத்தியத்துடன் மாலை போட்டு வரவேற்றுக் கொண்டு வரப்போகிறார்களாமே.’

“சாரங்கா உனக்கு என்னை வம்புக்கு இழுப்பது தான் வேலை.”

அந்தச் செய்தியை சரணியா நம்பவில்லை.

“உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின்ர கூட்டம் கூடி முடிவெடுத்ததெண்டு அப்பா சொன்னவர்.”

உறுதியாகக் கூறினாள் சாரங்கா. சரணியாவின் மனம் சிறகுகட்டிப் பறந்தது. அந்த நாளை எதிர்பார்த்துத் தனக்குள்ளே கற்பனைக் கோட்டை கட்டினாள். மல்லிகைப் பூவின்மேல் முகத்தோடு முகம் வைத்து இரண்டு வண்டுகள் இரைந்து கொண்டிருந்தன.

“சரணி! சரணி!!”

அம்மா பதறியடித்துக்கொண்டு முன்னால் வந்தாள். மல்லிகைப் பூவில் பார்வை பதித்திருந்த சரணியா, தாயின் பக்கம் கேள்விக் குறியோடு திரும்பினாள். தாயின் பதற்ற நிலையைப் பார்த்து சரணியாவுக்குப் பயமாக இருந்தது. கோழிக் கூட்டிற்குள் இருந்து இரண்டு முட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு கடையில் ‘சீனி வாங்கிக் கொண்டு வாறன்’ என்று போன அம்மா ஏன் இப்படித் துடித்துப் போய் வந்து நிக்கிறாள் என்று எண்ணியவளாக,

“என்னமா நடந்தது?”

“தம்பிக்கு சுகமில்லையாம். ஒரு கிழமை காய்ச்சலாய் இருந்ததாம். இப்ப ஆஸ்பத்திரியிலயாம். ‘ரெலிபோனில்’ யாரோ தம்பியோட படிக்கிற பெடியன் சொன்னவனாம்.”

அம்மா தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு குந்தி இருந்து விட்டாள்.

“அண்ணாவுக்கு ஒன்றும் வராது. எழும்புங்கோ.”

சரணியா தேற்றினாள்.

“தம்பி சரணியாவும் இண்டைக்கோ நாளைக்கோ

எண்டிருக்கின்றாள், பெரிசானால் கோடிச்சீலை எடுத்து ஐயரைக் கூப்பிட்டுச் செய்யிறதைச் செய்யத் தானே வேணும்.....”

அவள் சொல்லி முடிக்க முதலே,

“இந்தாங்கோ இரண்டாயிரம் கிடக்குது வைத்திருங்கோ. நான் வரமுடியாது. நீங்கள் எல்லாத்தையும் செய்யுங்கோ.”

“உனக்குச் செலவுக்கு இருக்கே?”

“ஓம் அம்மா நான் சமாளிப்பன்.”

சங்கர் கொடுத்த 2000 ரூபா காசைப் போத்தலுக்குள் போட்டு மூடி வைத்தது ஞாபகம் வந்தது. வேகமாக எழுந்து போய் அந்தக் காசை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

“சரணியா நீ பக்கத்து வீட்டில் போய் இருப்பாய்தானே. நான் தம்பியைப் போய் பார்த்துவிட்டு வரப்போறன்.”

கமலம் யாழ்பாணம் போவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“சந்திக்கடைப் பொடியன் ஓடி வாறான் என்னவாக்கும்”

கமலத்தின் உடம்பெல்லாம் பதறியது.

“என்ன தம்பி? என்ன ஓடி வாறாய்?”

“சங்கர் அண்ணன்..... சங்கர் அண்ணன்.....”

அவன் முடிக்கவில்லை.

கமலமும் சரணியாவும் ஒவ்வொரு பக்கமாக நின்று அவனைப் பார்த்துக் கெஞ்சினார்கள்.

“சொல்லு தம்பி சொல்லு.”

அவன் சொல்லாமலே திருப்பிப் போகிறான்.

ஊரில் உள்ளவர்கள் வந்து கூடி விட்டார்கள். மூளைக்காய்ச்சலாம். மூளையில் கட்டியாம். கவனிக்காமல் இருந்திருக்கிறான். வைத்தியம் சரியாய் செய்யவில்லையாம். ஒவ்வொருவரும் இரகசியமாகக் கூடிக் கூடிப் பேசிக்கொண்டனர். தாய் மட்டும் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

அந்த ஊர் மக்கள் ‘டொக்டர்’ சங்கரை எவ்வாறு வரவேற்கக் காத்திருந்தார்களோ, அவ்வாறே அவனின் உயிர் அற்ற உடலையும் வரவேற்று வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

அந்தக் கிராமமே கதறிக் கதறி கண்ணீர் சிந்தியது.

ஆனால் தாய் மட்டும் மௌனமாகவே இருந்தாள். அவளிடமிருந்து இரண்டே இரண்டு வசனங்களே வெளிவந்தன.

“ஏன் தம்பி படுத்திருக்கிறான்?”

“ஏன் எல்லோரும் எங்கட வீட்டில் இருக்கிறியள்?”

அவளின் கேள்விக்கு யாருமே பதில் சொல்லவில்லை.

□□□

காலச் சுவடுகள்.

சுவாலை விட்டு எரிந்த அடுப்பில் இருந்த பால் பொங்கிவிடாது இருப்பதற்காக அகப்பையால் துளாவிய பார்வதி பனை மட்டையையும், தென்னோலையையும் சேர்த்து அடுப்புக்குள் திணித்தாள்.

“பால் ஒருவருக்கும் கொடுக்க வேண்டாம். நல்லாய் காய்ச்சிப் பிள்ளையளுக்குக் கொடு”.

நடராசா மனைவிக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார். பாதை திறந்தவுடன் கொழும்பு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு என இடம்பெயர்ந்து போயிருந்தவர்கள் பலர் ஊருக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“தம்பி நீங்களும் ஒருக்கா ஊருக்கு வந்து இனசனத்தைப் பார்த்துவிட்டு போகலாம் தானே”.

கொழும்பில் பெரிய வீடு வாசல், வாகனவசதி, கைநிறையச் சம்பளம் என வசதியோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மகன் ஊருக்கு வந்து போகவேண்டும் என்ற பெரு விருப்பம் நடராசருக்கு.

“அப்பா! பொறுப்பான வேலையில் இருக்கிறேன். விட்டுப்போட்டு வரமுடியாது. மனிசியையும் பிள்ளைகளையும்

அனுப்பி விடுறன். அவையள் வந்து பார்த்து விட்டு வரட்டுமன்.”

மகன் சொல்வதும் சரியாகத் தெரிந்தது. மகன் வராதுவிட்டாலும், மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் கண்டது அவருக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

சாந்திக்கு முகமாலைப் பயணத்தை நினைத்தால் இனிமேல் யாழ்ப்பாணத்தை நினைத்துப் பார்க்க முடியாத வெறுப்பாக இருந்தது. சொகுசாக வாழப் பழகியிருந்த அவளின் உடல்நிலை அந்தப் பயணத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சோர்ந்து போய்விட்டது. வரும்போது வழியிலே கண்ட காட்சிகள், கட்டிடங்களின் சிதைவுகள் அனைத்தும், ‘இவையெல்லாம் யாருக்கோ நடந்தது’ என்று எண்ணிவிட முடியாத ஒரு வேதனை கலந்த நெருடலை அவள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியது.

முற்றத்தில் கிளைபரப்பி நிழல் தந்த அந்தப் பெரிய மாமரத்தின் கீழ் கதிரையைக் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டு அதில் சாய்ந்து இருந்தாள். குசினியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாமியாரின் முகம் பார்த்துக் கதைப்பதற்கு அது வசதியாக இருந்தது. பிள்ளைகள் மேனனும், பரிதியும் தங்களை மறந்த குதூகல உணர்வில் காணப்பட்டனர்.

நீண்ட நேரமாகத் தனது கன்றைப் பிரிந்திருந்த பசு கன்று அருகில் வந்த மகிழ்ச்சியில் நாக்கினால் அதனை நக்கிப் பாலைச் சுரந்து கொண்டிருந்தது. கன்று வாயில் இருந்து நுரை பொங்கப் பொங்க பால் குடித்த காட்சியை மேனன் இரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முற்றத்து மாமரத்தின் ஒரு பக்கத்தில் கோழிக் கூட்டிற்குள் நின்ற குஞ்சுகளைத் திறந்துவிட்டு, அவற்றைத் துரத்திப் பிடிப்பதில் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள் பரிதி.

“பிள்ளை பரிதி! குஞ்சுகள் கவனம். கீரி வந்து பிடிச்சுப்போடும்.”

“பயப்படாதேங்கோ அப்பம்மா, நான் பார்த்துக்

கொள்ளுவன்.”

சொல்லிக் கொண்டே துரத்திப் பிடித்த குஞ்சு ஒன்றைத் தனது கன்னத்தில் வைத்து ஆசையாக அழுத்தினாள் பரிதி.

எண்ணெயையோ, சீப்பையோ காணாத தலை மயிர் திரண்டு பஞ்சப் பொதியாய்த் தெரிய, அழுக்கான சீலையை அள்ளிச் செருகியபடி, ஒரு கையில் ஊன்றுகோலும் மறுகையில் துணி முடிச்சமாக, வாயில் மந்திர உச்சாடனம் போல எதையோ முணுமுணுத்தபடி வந்த அந்த முதிய பெண் மாமரத்திற்குக் கீழே தனது உடைமைகளைப் பத்திரப்படுத்திவிட்டு இரண்டு கால்களையும் நீட்டியவாறு இருந்தாள்.

“விட்டா.....என்றை பிள்ளையை விட்டா.

“நீ நாசமாய் போவாய்.....”

பக்கத்தில் வைத்த ஊன்று தடியை எடுத்து வெறும் வெளியைப் பார்த்து ஓங்கி அடித்தாள்.

“தங்கம்மா மாமி, இப்படித் திட்டாதையணை. தரித்திரம். இந்தா பால்க் கோப்பி. குடியணை”.

நெளிந்து உருமாறிப்போன அலுமினியக் கோப்பை பார்வதியிடமிருந்து கைமாறியது.

“சாந்தி! இது யார் தெரியுமே?”

“தெரியாது மாமி.”

“கோமதியின்ர தாய் தங்கம்மாவெல்லே. பாவம் மோளின்ர சாவோட இப்படியாகிப் போய் அலையுது.”

“கோமதிக்கு என்ன நடந்தது மாமி?”

“நாங்களும் தமிழனாய்ப் பிறந்த பாவத்துக்கு எத்தனை அநியாயங்களையும், இழப்புகளையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறம்.”

பார்வதியிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

“எல்லாம் அமைதிப்படையென்று வந்தவர்கள் செய்த கொடுமைதான்.”

“ஏதோ கதை அடிபட்டது தான். விளக்கமாய்த் தெரியாது சொல்லுங்கோ மாமி.”

“சீக்கியன்கள் ஒரு நாள் வீட்டுக்குள்ளே போயிருக்கிறா னுள். கதிரையில் பிள்ளை விளையாடிப் போட்டு வைத்த விளையாட்டுப் பொருள் ஏதோ “வோக்கிரோக்கி” என்னவோ கிடந்ததாம். இது எப்படி வந்தது? என்று சந்தேகப்பட்டானுளாம். விளையாட்டுச் சாமானுக்கும் உண்மையான பொருளுக்கும் வேறுபாடு தெரியாத மொக்கனுள்.”

“பிறகு என்ன நடந்தது,”

“கோமதியும் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவனுக்கு விளங்கினால்தானே. அவளை வீட்டுக்குள் போகச் சொல்லி அலுமாரி உடுப்புகள் எல்லாம் “செக்” பண்ணினாங்களாம். கொஞ்ச நேரத்தால துவக்கு வெடிச்சத்தம் கேட்டதாம். தங்கம்மாவையும் உள்ளே போக விடேல்ல.”

“ஏன் மாமி?”

“தெரியாது, கோமதி இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்து துடிச்சிருக்கிறாள். உயிர் பிரியும் வேதனையில் தண்ணீர் கேட்டுக் கூடக் கொடுக்க விடவில்லை. ஒருவரையும் உள்ளே போக விடாமல் சுற்றி நின்றானுள். ஆஸ்பத்திரிக்குக்கூட கொண்டு போக விடாமல் உயிர் போனபிறகுதான் அவ்விடத்தை விட்டுப் போனாங்கள்.”

“என்ன கொடுமை மாமி? சனங்கள் ஏன் பேசாமல் நின்றதுகள்?”

“பேசினால் பேசினவையையும் சுடுவாங்களெண்டுதான். அவங்களும் கொஞ்சக்காலம் இருந்து சனத்தைப் படாதபாடு படுத்திப்போட்டு போய்விட்டானுள்.”

“கோமதியின்ர புருஷன் என்ன செய்கிறார்?”

“அவன் வேற கலியாணம் செய்துகொண்டு பிள்ளையோடு வெளிநாட்டுக்குப் போயிட்டான். தங்கம்மா மாமிதான் கடைசிக் காலத்தில் பைத்தியமாய் இப்படி அலையிறா. இதைப்போல எத்தனை அலைச்சல் பிள்ள. உந்த இடப் பெயர்வுக்குள்ள பாத்திருக்க வேணும்.”

“ஆச்சி! ஆச்சி!!”

அழைத்த குரல் காதில் விழ பார்வதி வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். பன்னிரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன். விலா எலும்புகள் எண்ணிக்கொள்ள வசதியாக வெளியில் தெரிந்தன. பள்ளிக்கூடத்துச் சீருடையான நீல நிறக் காற்சட்டையை இடுப்பிலே தங்கவைப்பதற்காக, இரண்டு நுனியையும் குறுக்கே இணைத்த ஒரு பெரிய ஊசி தனது பணியைச் சரிவரச் செய்வதாகப் பறைசாற்றியது. கன்னத் தசை உட்புறமாக ஒட்டியிருந்ததினாலோ என்னவோ பற்கள் கொஞ்சம் வெளியே மிதப்பாகத் தெரிந்தன.

“என்னடா குமார்?”

“இதைச் சாந்தி அன்றிக்குக் கொடுக்கட்டாம்! அம்மா தந்தவ.”

“என்னடா தந்தவ?”

கேட்டுக்கொண்டே ‘பார்சலை’ வாங்கிப் பிரித்தாள் பார்வதி.

அரையும் குறையுமாகப் பழுத்த கப்பல் வாழைப்பழச் சீப்புகள் இரண்டு இருந்தன.

“ஏனடா பள்ளிக்குப் போகேல்ல?”

“உடுப்பு கழுவிப் போட மறந்திட்டன். அதுதான் அம்மா போக விடேல்ல.”

“இஞ்ச வா குமார். இந்த வாளியில தண்ணி எடுத்துத் தந்துவிட்டுப் போடி.”

குமார் தண்ணீர் வாளியுடன் போக, பின்னால் பரிதியும் மேனனும் துள்ளிக் குதித்து ஓடினார்கள்.

“கிணறு கவனம்” சாந்தி பிள்ளைகளைத் தடுத்தாள்.

“குமார் அண்ணா உங்களுக்குப் பயமில்லையே?”

“இல்ல எனக்கு நீந்தத் தெரியும்.”

சொல்லிக் கொண்டு துலாக்கயிற்றை எடுத்து வாளியைக் கிணற்றில் வீசினான்.

“குமார்! குமார்!! குமார் வந்தவனே மாமி”

“மாலாவே! இஞ்சவாவன், அவன் நிக்கிறான். சினேகிதியைப் பாத்திட்டுப் போவன்.”

மாலாவும் சாந்தியும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். சாந்தி கொழும்பில் நாகரீகமாக வாழ்பவள். அவளுக்கு முன்னால் தானும், தனது கோலமுமாக நிற்பதற்கே தகுதியில்லை என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையால்,

“பிறகு வாறன் மாமி.”

மெல்ல நழுவிப் போக நினைத்தாள் மாலா.

“மாலா! என்னோட கோவமே? ஏன் ஓடிப் போறாய்?”

“கோவமெண்டால் வாழைப்பழம் கொடுத்துவிடுவனே?”

மாலா சொல்லிக் கொண்டே வாசற்படியில் இருந்தவாறு இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள். சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. பின்னர் அவளின் விகம்பல் ஒலி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகரித்தது. மூக்கைச் சீறித் தூரமாக எறிந்து விட்டுக், கையைச் சட்டையின் முன் பகுதியில் தேய்த்துக் கொண்டாள்.

“அப்பாவிப் பெடியன், தானுண்டு தன்வேலையுண்டு எண்டு இருந்தவன். கண்ணாறு பட்டமாதிரி, அவளுக்கு இந்த இடி விழுந்தது. பாவம்.”

பார்வதி மாலாவின் அழுகைக்கான காரணத்தை விவரித்தாள்

“மாலா அழுது என்ன செய்யப் போறாய்? அவர்தான் போயிட்டார். உனக்குப் பிள்ளைகள் இருக்குதுகள். அதுகளை வளர்க்க வேணுமெல்லே.”

சாந்தி அவளின் கைகளைப் பிடித்து விலக்கிக் கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

“ஒரு நாள் நீயெண்டு சொல்லியிருக்க மாட்டார். எனக்குச் சின்னத் தலையிடி வந்தாலே தாங்கமாட்டார். அப்படியான மனுசன் இப்படி என்னைத் தனிய அலைய விட்டு விட்டுப் போயிட்டார்.”

ஓவென்று சத்தமிட்டு அழுதாள் மாலா. சாந்தியால் அந்தக் காட்சியைச் சகிக்க முடியவில்லை என்பதற்கு அறிகுறியாக அவளின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் முத்துக்கள்

உருண்டு விழுந்தன.

“நான் பாவி இன்னமும் உயிரோடு இருக்கிறன் பாரடி.”

தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுதவளை அடக்குவது பெரும் சிரமமாக இருந்தது சாந்திக்கு.

“மாலா ஏன் இப்படிச் செய்தவர்?”

“ஒரு நாள் ஆமிக்காரர்கள் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். என்னவோ நிலத்திற்குக் கீழே புதைச்சிருக்கு தேடி எடுக்கப் போறம் என்று சொல்லிப் போனவர்கள் தான் அண்டைக்குக் பிடிச்ச சனியன். நிம்மதியில்லாமல் யோசிக்கத் தொடங்கினார். இரவிரவாக நித்திரையில்லாமல் எழும்பித் திரிஞ்சார். ஒழுங்காகச் சாப்பிடுவதில்லை. நானும் முன்னும் பின்னும் திரிஞ்சு எவ்வளவோ கவனமாக இருந்தனான்.”

“ஒரு உயிருக்கும் தீங்கு நினைக்காதவர், தன்ரை உயிரைத் தற்கொலை செய்யும் அளவுக்குத் துணிந்ததுதான்.....”

முடிக்காது குலுங்கி அழுதாள் மாலா.

“மாலா நீ இப்படி நெடுக அழுதால் அந்த மனிசனின்ர உயிரும் பரகதியில் போகாது. அலைஞ்சு அந்தரத்தில் திரியும். விட்டுப்போட்டு பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் படிப்பி. பின்னுக்கு அதுகள் உன்னைப் பார்க்குங்கள்.”,

“ஓம் மாமி அதுகளால் தான் நான் உயிரோட இருக்கிறன்.”

சாந்தி அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஒரே வயதாக இருந்தாலும் பத்து வயது கூடிய முதிர்ச்சி, அனுதாபத்திற்குரிய தோற்றம், முகத்தில் உணர்ச்சிகளை அடக்கிய வரட்சி..... மாலாவைப் போல இப்படிக் காலப்பதிவுகளாக எத்தனை அபலைப்

பெண்கள் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்று சிந்தித்தவள், இங்கே ஒவ்வொரு பெண்ணின் வாழ்க்கையும் சோகமான ஒரு காவியம் தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

“வா குமார் போவம்.”

மாலா மகனைத் தன்னோடு அணைத்துக்கொண்டு போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். எல்லாவிதமான துயரங்களையும் தாங்கக்கூடிய சக்தி பெண்களுக்கிருக்கிறது என்பதால்தான் இப்படி நடைப்பிணங்களாகவும் நடமாடித்திரிய முடிகிறது போலும் என எண்ணினாள் சாந்தி.

□□□

மச்சம்.

நேற்று நடந்த திருமண நிகழ்வின் எச்சங்கள் பூரணமாக அகற்றப்படாத நிலையில் அங்கும் இங்குமாக சிதறிக் கிடந்த பொருள்களும், பழைய நிலைக்கு மாற்றப்படாத வீட்டின் ஒழுங்கும் நடந்த திருமணம் உண்மையானது தான் என்பதைக் கீதாவிற்கு நினைவு படுத்திக் கொண்டிருந்தது. உச்சித்தலையில் முடிந்திருந்த கொண்டையைக் கழற்றி தலைமயிரை மெதுவாக உதறினாள் கீதா. மஞ்சள் கலந்த ஓரிரண்டு அரிசிகள் கீழே விழுந்தன. குனிந்து எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்துப் பார்த்தவள் தன்னை மறந்து சிரித்தாள்.

“அம்மா ரெடியா”?

கீதாவின் அப்பா எங்காவது புறப்படுவதென்றால் இப்படித்தான் கேட்பார். இவர் போவதற்கு ஏன் அம்மாவைக் கேட்கவேண்டும் என்று சிந்திப்பாள் கீதா.

“வந்துவிட்டேனுங்க”

‘சூட்டிங்’கிற்குத் தயாரானவள் போல நெற்றி நிறையப் போட்டும், புன்சிரிப்புமாய் கையில், அப்பா எந்தெந்த இடத்திற்குப் போகப் போகிறாரோ அதற்கேற்ற மாதிரியான கைப்பையோடு, விசுவாசமான வேலைக்காரியாய், அம்மா அவர் முன்னால்

நிற்பதைப் பார்க்கும்போது இவளுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும்.

அப்பாவிற்கு உடம்பிற்கு இயலாமல் படுத்திருந்தால் போதும் குறைந்தது பத்துத் தடவையாவது தாலியை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வாள். நெற்றியில் வைத்த குங்குமத்தின் மீதியைக் கூடத் தாலியில் வைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு தாலி மீது அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் அம்மாவிற்கு என்ன சொன்னாலும் புரியாது என்பது அவளின் முடிவு. நாள் பார்த்து, சகுனம் பார்த்து, அம்மி மிதித்து, அருந்ததி காட்டி ஐயர் சொன்ன மந்திரங்கள்.... அவற்றுக்கு இயங்கின விதம் .. எல்லாமே அர்த்தமற்றவை தான். என்றாலும் நாலு பேரின் வாழ்த்துதலிற்கு சாட்சியான, கையிலிருக்கும் இந்த அரிசி கூட வெறும் அரிசிதான் என்பதை நிரூபித்து விட்டது என்பதில் அவளுக்கு ஒரு மன நிறைவு ஏற்பட்டது.

“கீதா! என்ன நடந்தது? ஏன் மாப்பிள்ளை வீட்டை விட்டுப் போகிறார்? போக விடாமல் தடு பிள்ளை.”

மாப்பிள்ளையைப் போகவிடாமல் தடுத்துவிடவேண்டும் என்ற அவதி தாய்க்கு. தந்தையாரோ அவர் போவதைக் கேள்விக்குறியோடு பார்த்ததுத் திகைத்தபடி நிற்கிறார்.

“அம்மா! நான் தான் அவரைப் போகச் சொன்னான். நாங்கள் செய்து கொண்ட கலியாண ஒப்பந்தம் சரிவரது விடுங்கோ போகட்டும்.”

“நாளுக்குப் போட்ட தாலிகூட இல்லாமல் இப்படி வெறுங் கழுத்தோட நிற்கியாய். நாளைக்குச் சனம் என்ன சொல்லும்?”

அந்த இக்கட்டான நிலையிலும் தாயின் கை தனது தாலியை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டதை அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“எங்கட மானம், குடும்ப கௌரவம், உன்ற வாழ்க்கை

எல்லாம் என்னவாகிறது? “நீ இன்னமும் சின்னப் பிள்ளை மாதிரி விளையாடுறியே?”

தாய் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

“அம்மா! ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் வாழ்க்கை இல்லை. எனக்குத்தான் வாழ்க்கை. வறட்டு கௌரவங்களிற்காக நான் காலம் முழுவதும் அழத் தயாரில்லை. கதைக்கிறவை கதைக்கட்டும்.”

அம்மாவிற்கு அதட்டலாகப் பதில் சொன்னவள் அப்பாவின் மௌனத்திற்குப் பொருத்தமான சமாதானம் சொன்னால்தான் சமாளிக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்தாள்.

“அப்பா! கலியாணம் முடிந்த முதல் நாளே ஒருவன் தன் மனைவியிடம் எதைக் கேட்கக் கூடாதோ அதை அவன் என்னிடம் கேட்டான். எனக்குப் பிடிக்கேல்ல.”

கீதாவின் குரலில் உற்சாகம் குறைந்து போனது.

“அம்மா உனக்குத்தான் வாழ்க்கை. எனக்கில்லை. உனக்காக நீ வாழவேண்டுமே தவிர எனக்காக உன்னை வாழச் சொல்லி நான் வற்புறுத்த மாட்டன்.”

இரண்டு தலைமுறை சாப்பிடக்கூடிய சொத்து கீதாவின் தகப்பனிடம் இருக்கிறது. கீதாவும், முரளியும் தான் அந்தச் சொத்துக்களை அனுபவிக்கப் போகிறவர்கள்.

அப்பாவின் செல்லப்பிள்ளை கீதா. அவளின் வீண் பிடிவாதங்களுக்குச் சுலபமாக அங்கீகாரம் கிடைத்து விடுவதினால் கொஞ்சம் வித்தியாசமான போக்கிலே அவள் வளரத் தொடங்கினாள்.

“யாரை ஆட்டிவைக்கப்போறியோ தெரியாது. வாறவன் உன் கொடுமை தாங்காமல் ஓடியே போய் விடுவான்.”

அண்ணன் முரளி சண்டை வரும்போது அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்துவான்.

“ஓடிப்போறவனைத் தேடிக்கொண்டு போறவன் நீயாக்கும். இரு உன்னை எங்கெல்லாம் தேடவைக்கிறன் பாப்பம்.”

அவள் பகியாகச் சொன்னது பலித்துவிட்டதே என்ற வேதனை முரளிக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். அவளிடம் சரிபிழை கேட்காது மௌனமாக ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

கீதா படிக்கும் காலங்களில் பின் தொடரும் இளவட்டங்களை மறுநாள் தலைகாட்டாதபடி விரட்டிவிடுவதில் சாமர்த்தியசாலியாக இருந்தாள். இளவட்டங்கள் ‘டேய் வாயாடிக் கீதா வாறாள்’ என கிசுகிசுத்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டே நழுவிப் போய் விடுவார்கள். யாராவது பகியாக ஏதாவது சொன்னால் போதும் ‘தம்பிக்குப் பருவக் கோளாறோ?’ என்று சம்பந்தப்பட்டவனிடமே நேரே போய்க் கேட்பாள் கீதா. தனக்கு மட்டுமல்ல, தனது சினேகிதிகளிற்குக் கூட யாராவது, போகும் போது, வரும்போது தொல்லைப்படுத்திவிட்டார்கள் என அறிந்தால் நியாயம் கேட்டுப் போய்விடுவாள். ‘டேய் இவளுக்கு காதலே வராது போல. அல்லது அலியோ, கிலியோ தெரியாது. அதுதான் இவளைப் பார்த்தாலே எங்களுக்குக் கிலியாக இருக்கிறது.’ என்பார்கள்.

இவளை யாராவது கேலி செய்தால் முகத்தில் அடிப்பது போன்ற வார்த்தைகளைப் பிரயோகிப்பாள்.

“அடியே அவன் மூஞ்சின்ர திறத்தில காதல் கேட்குது. போல.”

என்று கீதா சத்தமிட்டுச் சொல்லுவாள், சிரிப்பாள், அத்துடன் அந்தக் கதை முடிந்துவிடும். எவர்தான் என்ன சொன்னாலும் மனம் மாறாது அவளைத் தொடர்ந்து திரிந்தவன் பார்த்தீபன்.

“கீதா! பார்த்தீபன் நல்ல குடும்பத்துப் பிள்ளை. படிப்பிலும் கெட்டிக்காரன். உனக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும்.”

தோழிகள் பலர் அவளின் மனதை மாற்ற எவ்வளவோ முயற்சி செய்தார்கள்.

“இவங்கள் நம்பி ஏமாறுகிறவள் நானல்ல. கொஞ்ச நாளைக்குச் சுத்துவானுகள். அதுவும் சொத்து சுகம் உள்ளவளைத் தேடித்தான் அலைவானுகள். ஒரு ஏழைப் பெட்டையைப் பார்க்கட்டும். சும்மா போங்கடி.”

இவளை மாற்றவே முடியாது என்று இருவரையும் சேர்த்து வைக்க முயன்றவர்களும் ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

“கீதாவின்ர திமிரை அடக்கி, இவளை நான் அடையாமல் விட்டால் பார்ப்பம்.”

என்று தனக்குள் சபதம் செய்து கொண்டான் பார்த்தீபன். பாடசாலை வாழ்க்கை முடிந்த பின்னர் எப்போதாவது பிரிந்த உறவுகளைச் சந்தித்துக் கொள்வதுண்டு.

கீதா தொடர்ந்தும் ஏதோ படித்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“மகள்! என்ற நண்பன் சதாசிவம் தொடர்பு விட்டுப் போகமால் இருக்க, தன்ர மகனுக்கு உன்னைத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்புகிறான். பெடியனை எனக்குத் தெரியும். நல்ல குணம், வாட்டசாட்டமான தோற்றம். உன்ர விருப்பம்.....?”

“அப்பா உங்கட தெரிவில எனக்குப் பூரண சம்மதம். ஆனால் என்னோட ஒத்துப் போறவரையும், எனது சுதந்திரங்களைப் பறிமுதல் செய்யாதவரையும் இருந்தால் சரி.”

தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு மறுப்புச் சொல்லாத மகளிடம் பெருமதிப்பே ஏற்பட்டது அவருக்கு. நண்பனின்

குடும்பத்தில் சம்பந்தம் செய்வது, அதுவும் அப்பா சொன்ன மாப்பிள்ளைக்கு கழுத்தை நீட்டும் அளவிற்குத் துணிந்த மகளின் மனப்பக்குவம், எல்லாமே மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்திய பெருமிதத்தில் பொலிவோடு உலாவிய தகப்பனாரின் தலையில் பேரிடி விழுந்தது போன்ற அதிர்ச்சி. அதனை அவரின் முகமே பிரதிபலித்துக் காட்டியது.

“பிள்ளை என்னதான் இருந்தாலும் உந்தக் கொடியையாவது போட்டிருக்கலாம் தானே?”

“எந்தக் கொடியம்மா? தூக்குக் கொடியைப் போட்டுச் சாகச் சொல்லுறியளே,”

கேலியாகக் கேட்டாள் கீதா.

“வாறவைக்கு எதையாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லிச் சமாளிக்கலாம். பிறகு உங்கட பிரச்சனையை விசாரித்துத் தீர்க்கலாம் தானே.....”

“அம்மா! இது தீருகிற பிரச்சினை இல்லை. அவன் கட்டின கொடியை, அவனே வேண்டாம் என்றான பிறகு ஏன் வைச்சிருக்க வேணும்? சாம்பிராணி போடவே? சுட்ட மண்ணும் பச்சை மண்ணும் மாதிரித்தான் விடுங்க கதையை.”

அழுத்தமாகக் கூறினாள். வாழ்க்கையை இப்படி விளையாட்டாக எடுத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறாளோ? என்ற கேள்விக்குறி தாயின் முன்னால் பெரிதாக விரிந்து விடை தெரியாத வேதனையை ஏற்படுத்தியது.

“அம்மா எனக்கு வேலை ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. என்னுடைய சினேகிதி தான் உதவி செய்யிறாள். கணவன் வெளிநாட்டில் இருப்பதால் தனக்கும் துணையாக இருக்குமென தன்னுடன் வந்து இருக்கும்படி சொல்லுறாள். வேலை பிடித்தால் இருக்கிறேன். இல்லாவிடில் வந்து விடுகிறேன்.”

என்று திடீரென்று ஒரு நாள், உடுப்புப் பெட்டியும் கையுமாகப் போய் வரட்டுமா? என்று புறப்பட்டவளைப் பார்த்துப் பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்குவதற்குச் சிரமப்பட்டுத் தொங்கல் சீலையை வாய்க்குள் திணித்தபடி விம்மத் தொடங்கினாள் தாய். கீதாவையும் ஒரு இனந்தெரியாத துயரம் சூழ்ந்து கொண்டபோதும், அவள் தனது தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினாள்.

“போர்க்களத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும் வீரத்தாய் மரபில் வந்த நீங்கள் இந்தச் சின்ன விஷயத்திற்குக் கண் கலங்கலாமா? எங்கே சிரியுங்கோ?”

“இவளுக்குத் துன்பம் என்றால் என்னவென்று தெரிய வில்லையா? அல்லது எதையும் இவள் துன்பமாக நினைக்க வில்லையா?” என அந்த வேதனையிலும் வியந்தாள் தாய். கீதா விடைபெற்றுச் சென்று வெகுநேரஞ் சென்ற பின்னரும் அவள் போன திசையையே அவள் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் தாய்.

புதிய இடம். புதிய சூழல். கீதாவின் சினேகிதி மாலாவும், அவளின் மகள் சுரபி மட்டுமே சீவிகின்ற அந்தப் பெரிய வீடு எல்லாமே அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“கீதா அன்ரி இல்லாவிட்டால் வீடே அமைதியாகப் போய்விடும். உங்களாலதான் நாங்களும் கலகலப்பாக இருக்கிறம்.”

சுரபி அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவாள். உணவு, படிப்பு, கொண்டாட்டம், பொழுதுபோக்கு அனைத்திலும் கீதாவும் ஒருத்தியாக அங்கத்துவம் பெற்று விட்டதால் சுரபிக்கு எந்த நேரமும் கீதா அன்ரி கண் முன்னால் இருக்க வேண்டும்.

“கீதா உன்னைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாமல்

இருக்கு. ஏன் இப்படி வாழவேண்டிய வயதில் வாழ்க்கையை வீணாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறாய்?”

“மாலா! எனக்கு இப்ப என்ன குறை? நானும் வாழுகிறேன் தானே, உனக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கிறது?”

தன் சினேகிதி தொடர்ந்து கேள்வி கேட்காத வகையில் பதில் சொல்லுவாள் கீதா.

“பகிடி விடாதே. நீ எல்லாமே விளையாட்டாக நினைக்கிறாய். கொஞ்சம் “அஜெஸ்ற்” பண்ணிப் போயிருந்தால் இப்படி வாழ்க்கையைத் தொலைத்துப் போட்டு நிற்காமல் வாழ்ந்திருக்கலாம் தானே.”

மாலா சற்றுச் சூடாகவே சொன்னபோதும் கவலைப்படாது பலமாகவே சிரித்தாள் கீதா.

“எதை ‘அஜெஸ்ற்’ பண்ணிறது? ஒரு புது மாப்பிள்ளை தன் புதிய மனைவியிடம் எதை எதிர்பார்ப்பான். நீ சொல்லு”

மாலாவின் இரண்டு தோள்களையும் பற்றிக் கொண்டு கேட்டாள்.

“திருமணமான முதல் நாள், ஒரு அறையில்தனிமையில் எதை எதிர்பார்ப்பான் சொல்லு?”

“அன்பை..... அழகை..... அரவணைப்பை.....இப்படி எதை எதையோ எதிர்பார்க்கலாம் இல்லையா? அவன் என்னிடம் முதன் முதலாகக் கேட்ட அந்த..... அசிங்கமான வார்த்தையை.....”

துண்டு துண்டாக வந்த வார்த்தைகள் தடைப்பட்டது. கீதா முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு அழுதாள்.

“கீதா! உனக்குள்ளே இவ்வளவு சோகமும்

மறைந்திருக்கிறது என்பதை நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. மனதிற்குப் பிடித்ததுதான் வாழ்க்கை. உனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால் நீ எடுத்த முடிவு சரியானது தான்.”

அவளின் தலையை வருடி ஆறுதல் படுத்த முயன்றாள் மாலா.

“மாலா! நான் எடுத்த முடிவு பிழையா? நீயே சொல்.”

இடை மறித்துக் கேட்டாள் கீதா.

“சரியும் பிழையும் அவரவர் மனதைப் பொறுத்தது கீதா. உன்னாலே அசிங்கமான வார்த்தையைப் பொறுக்க முடியாமல் வாழ்க்கையையே தூக்கி எறிஞ்சிட்டாய், ஆனால் உலகத்தில் எத்தனையோ பெண்கள் சொல்ல முடியாத அசிங்கங்களையே வாழ்க்கையாகச் சுமந்து கொண்டு வாழுகிறார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஏன் அப்படி வாழ வேண்டும். புரிந்து கொள்ளாத ஒருவனோடு போராடுவது தான் வாழ்க்கையா?”

“அதுதான் வாழ்க்கை, அப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று உலகம் எதிர்பார்க்கிறது. இல்லாட்டால் அவள் வாழாவெட்டியாகி விடுவாள். கணவன் என்ற நிலையில் ஒரு சுகத்தையும் காணாது அன்றாடம் சித்திரவதையை அனுபவிக்கிற பெண்ணிடம் போய் ‘இவனை விட்டுப்போட்டு வா’ என்று கேட்டுப்பார். அவள் வரவே மாட்டாள். நாங்கள் ‘படிதாண்டாப் பத்தினி’களாகப் பழக்கப்பட்டு விட்டோம். மாறமுடியாது.”

“மாற்ற வேண்டும், மாற வேண்டும். அதற்காகத்தான் நான் பாடுபடப்போகிறேன்.”

“வீணாகப் பகல் கனவு காணாதே கீதா. நீ எடுத்த முடிவுடனே மட்டும் நின்று விடு. ஊருக்கு உபதேசம் வேண்டாம்.”

மாலா எச்சரித்தாள். கீதாவிடம் அப்படி என்ன கேட்கக் கூடாத கேள்வியை அவன் கேட்டிருப்பான் என அறிவதற்கு அவளின் மனது துடித்தாலும், அது மேலும் விவாதங்களைக் கிளப்பிவிடும் என்பதால் மௌனமாக இருந்தாள்.

கீதா வேலையால் வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு, உறங்குவதற்காகச் சென்று விட்டாள். சுரபியும் மாலாவும் வெளியே கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு சென்று விட்டனர். உறக்கத்தில் யாரோ கதவைத் தட்டுவது போல சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்து கதவைத் திறந்தாள். வாட்டசாட்டமான இளைஞன் ஒருவன் கையில் “பார்சல்” ஒன்றுடன்,

“மாலா வீடு இதுதானே.....”

என்று கேட்டபடி அவளருகே வந்தவன் திகைப்படைந்தான்.

“கீதா! நீங்களா?”

அவனது கண்கள் வெறுமையாகக் கிடந்த அவளின் கழுத்து, நெற்றி என்பவற்றில் நிலைத்து நிற்க அவன் கேள்விக்குறியோடு அவளை நோக்கினான்.

“ஓ! பார்த்தீபன் எங்க வந்தனீங்க? மாலா வெளியில் போட்டாள். வருவாள் இருங்கோ.”

கதிரையைக் காட்டினாள்.

“நான் வெளிநாட்டில இருந்து போன கிழமைதான் வந்தனான். மாலாவின் கணவரும் நானும் ஒண்டாய்த் தான் இருக்கிறம். அவர் தான் வீட்டில் கொடுக்கும்படி ஏதோ தந்து விட்டார். அதுதான் கொண்டு வந்தனான்.”

பார்த்தீபனிற்கு பழைய நினைவுகளோடு கூடவே குற்ற உணர்வின் உறுத்தலும் அவனை நிலை குலையச் செய்தன.

“நான் பிறகு வாறன். இதைக் கொடுத்து விடுங்கோ.”

கொண்டுவந்த பொருளைக் கதிரையில் வைத்துவிட்டு, எழுந்து நடக்கத் தொடங்கியவனின் எண்ணங்கள் எங்கோ செல்லத் தொடங்கின. கீதாவின் வாழ்க்கை என்னவாயிருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை தெரிந்தாக வேண்டும். எப்படியாவது கீதாவைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்றபோது அதற்கு எப்படியும் மாலா உதவி செய்வாள் எனவும் நம்பினான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை முழுவதும், உடுப்புக் கழுவுவது, சாப்பிட்டு ஒய்வாக இருப்பது என ஒவ்வொரு வேலையாகப் பட்டியல் போட்டு இயங்கிக் கொள்வதற்காகவே ஒதுக்கி விடுவாள் கீதா. அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. சவர்க்கார நுரையில் உடுப்புகளை அழுக்கி, அந்த நுரையின் மென்மையிலே ஒன்றித்துப் போன கீதா காலடிச்சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

“மாலா நீயே! பயந்து போனன். என்ன புதினம்?”

“உன்னோட தனியாகக் கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்.”

“என்ன சொல்லு.”

“பார்த்தீபன் பற்றியது தான். பாவம் அவனுக்கென்று யார் இருக்கினம்? தாயும் இல்லை. அக் காவையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்கவேண்டிய பெரும் பொறுப்பு அவனுக்கு. வாழவேண்டிய வயதில் வாழ்விழந்து தமக்கை இருப்பதைப் பார்த்து வேதனை ஒரு புறம்.”

பேச்சை இடையில் நிறுத்தினாள்.

“உன்னைப் பற்றிக் கேட்டவன். நீ விரும்பினால் திருமணம் செய்யலாம் என ஆசைப்பட்டுச் சொன்னான்.”

இது மாத்திரம் ஒரு போதும் நடக்காது என உறுதியாக

இருந்த கீதாவின் மனதை ஒரு மாதிரி மாற்றிச் சம்மதிக்கும் நிலைக்குக் கொண்டு வந்தாள் மாலா.

அன்று பார்த்தீபன் வந்திருந்தான். இருவரும் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவது நல்லது என நினைத்துச் சுரபியையும் அழைத்துக் கொண்டு மாலா வெளியே போய் விட்டாள். கீதா தனது விருப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாள் என்ற மகிழ்ச்சி பார்த்தீபனை உற்சாகத்தில் தள்ளியது.

“கீதா நான் உங்களிடம் ஒரு உண்மையைச் சொல்லப் போறன்.”

“என்ன உண்மை?”

“உங்கள் நடு முதுகில் ஐம்பது சத அளவிலான மச்சம் இருக்கிறதாமே?”

கீதாவின் உச்சந் தலையில் ஓங்கி அடித்தது போல இருந்தது.

“ஓம் அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?”

“உங்கட சினேகிதி சுமதி, சுற்றுலா போன போது நீங்கள் கடலில் குளிச்சீங்களாம். அப்போது தான் கண்டதாகவும் ‘கீதா உனக்குக் கிடைச்சால் பெரும் அதிஸ்டக்காரன் நீ’ எண்டும் சொன்னவள்.”

“நீங்கள் இதை யாருக்கும் சொன்னீர்களா?”

“உங்களிற்குத் திருமணப்பேச்சு நடந்தபோது, அது நடக்கக்கூடாது எண்டு நான் இந்த மச்சத்தைப் பற்றி மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டன். உங்களைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசையில தான் அப்படிச் செய்தன். அது ஏதாவது.....?”

“பார்த்தீபன்”

கீதா உரத்துச் சத்தமிட்டாள்.

“தயவு செய்து எழும்புங்கோ. இனிமேல் என்னுடன் கதைக்க வேண்டாம். இது கடைசிச் சந்திப்பாகவே இருக்கட்டும்.”

சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து சென்ற கீதா, அறைக் கதவைப் படிசென்று அடித்துச் சாத்தினாள்.

பார்த்தீபனிற்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியாது தடுமாறினான். இப்படி நடக்குமென அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை வெளியிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த மாலாவிடம்,

“நான் பிறகு வருகிறேன்”

என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். ஏதோ நடக்கக் கூடாத ஒன்று நடந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்த மாலா கீதாவின் அறைக்குச் சென்றாள்.

“என்ன கீதா என்ன நடந்தது?”

“ஒரு உண்மை புரிஞ்சிருக்கு, எனக்குக் கணவனாக வந்தவன் ‘உங்கள் முதுகில் மச்சம் இருக்கிறதாம்’, யாரோ ஒருவன் எழுதியிருக்கிறான் என்று கேட்டதற்காகத் தான் நான் அவனோடு வாழவில்லை. இன்று புதிய வாழ்வு தருவதற்குச் சம்மதித்து வந்தானே இந்தப் பார்த்தீபன், அவன் தான் ‘மச்சம்’ பற்றிய சமாச்சாரத்தை மொட்டைக் கடிதத்தில் எழுதி அனுப்பியிருக்கிறான். இப்ப நீ சொல்லு மாலா அவன் நல்லவனா? இவன் நல்லவனா?”

இவளின் கேள்விக்கு அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

“நீ நம்புறியோ, இல்லையோ என்னுடைய ‘மச்சம்’ எனக்கு அதிஸ்டம் தான். பொருத்தமான நேரத்தில் என்னைக் காப்பாற்றுகிறது பார்த்தாயா?”

கள்ளங்கபடம் இல்லாத குழந்தைபோல, மனம் விட்டுச் சிரித்தாள் கீதா.

□□□

ரூபகங்கள்.

க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை விடைத்தாள், மதிப்பீட்டுக்கான கடிதம் கையில் கிடைத்ததும் ஆவலோடு பிரித்துப் பார்த்தேன். மதிப்பீட்டு நிலையம் எதுவென்பதைத் தேடுவதில் கண்கள் பரபரப்பாகின. ‘விசாகாக் கல்லூரி’ என்று எழுதப்பட்டதை இரண்டு தடவை வாசித்து நிச்சயமாக அறிந்துகொண்ட திருப்தி எனக்கு.

அலகுப்பரீட்சை, கணிப்பீடு, ஒப்படை என்று பள்ளிக்கூட வேலைகள் முடியாது வீடுவரை தொடர, வீட்டில் சமையல், சாப்பாடு, பிள்ளைகளின் படிப்பு, விருந்தினர் உபசரிப்பு, என்று நீண்டுகொண்டே போகும். இந்தக் கடமைப் பட்டியலில் இருந்து 15 நாட்கள் விடுதலையாகி புதிய சூழல், புதிய உறவுகள், புதிய அனுபவம் என்று எல்லாமே புதுமையாகவும், வித்தியாசமாகவும் உண்டாகும். அந்தப் பரீட்சை விடைத்தாள் திருத்தும் பணி ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வருடமும் அவசியமானதும், கட்டாயமானதுமாகத்தான் இருந்தது.

கிட்டத்தட்ட அரை மாதத்திற்குத் தேவையான உடுப்புகளும், தேவையான பொருட்களுமாகத் தூக்க முடியாத பாரத்தோடு புறப்பட்டேன். என்னுடன் சுமதி, சுகந்தி, சந்திரா, கலா என வேறு பாடங்களுக்குரிய ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள். பம்பலப்பிட்டியில் இறங்கி ‘வஜிரா’ வீதிவழியாக

நடந்தபோது, பிள்ளைகளையும், அவரையும் பிரிந்து, அம்மாவின் தலையிலே பொறுப்புக்களைச் சுமத்திவிட்டு வந்தது, 'பாக்'கின் அழுத்தத்தைவிட மன அழுத்தத்தை அதிகமாகியது.

நான் கடைக்குட்டியின் பக்கத்தில் படுத்திருக்க, அவன் எனது காது நுணியைப் பிடித்து வருடியபடிதான் நித்திரை கொள் வான். காலையில் அவனை 'நேசரி'க்கு வெளிக்கிடுத்துவதற்கிடையில் போதும் போதும் என்றாகிவிடும். எல்லாவற்றையும் அம்மா சமாளிப்பாவோ, சின்பாவோ என மனம் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கியது.

என்னிடமிருந்த கடிதத்தைக் காட்டி வாசலில் பதிவுசெய்து கொண்டு உள்ளே போனேன். அளவுபார்த்து வெட்டப்பட்ட அழகான குரோட்டன் செடிகளும், ஓங்கி வளர்ந்திருந்த பெயர் தெரியாத மரங்களும், மாடிக் கட்டிடங்களும், விசாகா கல்லூரியின் அழகைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

'ஹோஸ்டலின்' வாசலில் இன்னொரு பதிவைச் செய்வதற்காக 'வோடன்' பதிவுக் கொப்பியை நீட்டுகிறாள். எனக்கும் சிங்களம் தெரியும் என்பதை அவளுக்குத் தெரியப்படுத்தும் நோக்குடன் நட்புறவோடு அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றேன்.

மெலிந்த ஒல்லியான தேகம், மாநிறம், நடுத்தர உயரம், மஞ்சள் நிறத்தில் சேலை அணிந்திருந்தாள். 'தந்த வேலையை ஒழுங்காகச் செய்தால் போதும்' எனக் கட்டளை இடுவதுபோல, முகம் இறுக்கமாக இருந்தது. மனிதக் குண்டுகளைப் பார்ப்பது போல, வெறுப்பா பயமா என்று தெரியாத உணர்வுடன் எம்மைப் பார்த்ததும், இவர்களின் முகம் ஏன் இறுகிய கற்பாறையாய் விகாரமடைகின்றது என எண்ணினேன்.

முதற் கட்டம் நடைபெற்ற திருத்தவேலைக் கடமைகளில் ஈடுபட்டவர்களில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள் மட்டும் கடமைகள் முடிந்தபின், கப்பல் பயணத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

சில கட்டில்கள் அழகான படுக்கை விரிபுடனும், சில வெறுமையாகவும், அழுக்குடனும், கிழிந்து தொங்கிய நிலையிலும், சாயம் மாறியும் ஒவ்வொரு தோற்றத்துடன் காட்சியளித்தன. பொருத்தமான இடத்தைத் தெரிவுசெய்து, சொகுசான 'மட்ரெஸ்' தேடியலைந்து, திருட்டுத்தனமாக மாற்றுகின்ற வேலையில் ஒவ்வொருவரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். எனது பக்கம் கால் உடைந்த 'கபேர்ட்' கல் வைக்கப்பட்டுத் திடமாக நின்றது. கட்டிலுக்கு மேலே 'பான்' சுழன்ற திருப்தியுடன் 'பாத்ரூமை' நோக்கி நடந்தேன். அது 'மாபிள்' பதிக்கப்பட்டு அழகாகவும், நேர்த்தியாகவும் இருந்தது பெரும் திருப்தியைத் தந்தது.

'கான்பாக்' கில் இரண்டு ரூபாய்க் குத்திகளைத் தேடிப் பொறுக்கினேன். பதின்னான்கு ரூபா கிடைத்த மகிழ்ச்சியுடன் 'கொயின்ஸ்' போட்டுக் கதைக்க இருந்தவர்களுடன் சேர்ந்து கல்லூரி வாசலடிக்குப் போனேன். அங்கு ஏற்கனவே ஒருகட்டம் கதைப்பதற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தது. கல்லூரியின் வழியாகச் சிறிது தூரம் வந்தால் இடதுபக்கமாக இருக்கும் பெரிய மண்டபத்தில் ஆண்பிள்ளைகளும், பெண் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து ஏதோ நாடகம் நடத்துப் பழகிக்கொண்டிருந்தார்கள். அழகாக கிளை பரப்பி வளர்ந்திருந்த பெரிய மரங்களைச் சுற்றிவட்டமாகக் கட்டியிருந்த 'சிமென்டில்' இருந்து பாடசாலைச் சூழலை நோட்டமிட்டேன்.

இளமையின் அழகுகள் இந்த உடைக்குள் கட்டுப்படமாட்டேன் என முரண்டு பிடிப்பதுபோல, அங்கங்களின் பொலிவை அப்படியே எடுத்துக்காட்டும் 'ரீசேட்'டும் 'ஜீன்சும்' அணிந்திருந்த அந்த மாணவிகள், முகத்தில் அறிவைத் தேடும் ஆர்வம், செல்வச் செழிப்பு, நாகரீகம் எல்லாமே கலந்தவொரு கலவையாகத் தென்பட்டார்கள். எனக்குள்ளே சில எண்ண ஓட்டங்களும், தலைமறைவாகிப் போன முகங்களும் நிழலாடியபோது, ஒத்த வயதுடையவர்களாக திரிந்த மகன்களில் ஒருவனை இழந்த தாய்க்கு, அடுத்தவனைப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் ஆதங்கம் எனக்குள்ளும் எழுந்தது.

‘இந்தப் பிள்ளைகளிற்கு ‘செல்’ அடி ‘பொம்பர்’ தாக்குதல் பற்றி என்ன தெரியப்போகிறது?’ பக்கத்திலிருந்த சீதா ரீச்சர் பெருமூச்சோடு சொல்லுவது காதில் விழுந்தது. இப்படியொரு நிலையை எங்கள் பிள்ளைகள் அடைவதற்கு எத்தனை சந்ததிகள் காத்திருக்க வேண்டுமோ என மனம் எண்ணமிட்டது.

மண்டபத்திற்கு அருகிலிருந்த அறைக்கதவு திறக்கப்பட 20 வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞனும், 16 வயது நிரம்பிய பருவப் பெண்ணும் ஏதோ சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள்.

“இவர்கள் இப்படி ‘ஷோசலாக’ பழகிக்கொள்வார்கள். எங்கட சனம் ஒரு பொடியனையும், பெட்டையையும் கண்டால் கண், காது, மூக்கு வைச்சுக் கதைச்சுப் போடுங்கள்.”

கலா காதுக்குள் முணுமுணுக்கிறாள்.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையைவிடப் பசுமையாகப் பதிந்து கிடக்கும் எனது பள்ளி வாழ்க்கைக்கு மனம் தாவுகின்றது. பண்ணாகம் மெய்கண்டான் மகா வித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்ற காலங்களைவிட சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரியில் படித்த நாட்கள் எவ்வளவு இனிமையானவை. ராகினி, இந்திரா. நான் மூவரும் இணைபிரியாது ‘திறீசிஸ்ரர்ஸ்’ என பெயர் சூட்டப்பட்டு திரிந்தது. தமிழ் கற்பித்த இராசேந்திரா மாஸ்டர் ‘கண்ணன் என் காதலன்’ ‘கண்ணம்மா என் காதலி’ என்ற பாடப்பகுதிகளை எனக்காகவே கற்பிப்பதுபோல எண்ணி இரசித்துப் படித்தது தொடர்கதையாய்த் தொடரும் பகுதிகளில் எதை விடுவது, எதை நினைப்பது என்று சொல்ல முடியாத வகையில் அமைந்த அந்தக் காலங்கள் திரும்பிப் பெறுமுடியாவிட்டாலும், நினைவில் பொக்கிஷங்களாகப் பதிந்து போனவை.

எனது விருப்பத்தை அறியும்வரை பாடசாலைக்கே வரமாட்டேன் என்று சொல்லிப்போன சிறியை, இந்திரா ஏசிணாள். ‘அவரின்ர முஞ்சிக்குக் காதல் தான் இல்லாத குறை’, ‘சிறிக்குப்

பைத்தியமடி’, ‘நீ பேசாமலிரு’, ‘பள்ளிக்கூடம் வராவிட்டால் யாருக்கு நட்டம்’ என இந்திரா எனக்கு எவ்வளவோ அறிவுரை சொன்னாள். சிறி அன்று பள்ளிக்கூடம் வந்திருந்தார். எல்லோரும் இடைவேளைக்குப் போய்விட, தனிமையில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தவரின் அருகில் சென்று மௌனமாக நின்றேன்.

“சிறீ! நீர் சின்னப்பிள்ளை தானே, படிக்கிற காலத்தில் படியும். பிறகு மற்றதுகளை யோசிக்கலாம்.”

பெரிய மனுசிபோல நான் அறிவுரை சொல்ல முயன்றேன். சிறி மௌனமாக ஒரு கடிதத்தை மேசையில் வைத்தார். தூரத்திலே வந்துகொண்டிருந்த ராகினி நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு எடுக்க வேண்டாம் என்பதுபோல கண் ஜாடை காட்டினாள்.

எடுக்க வைத்தது விதி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கடிதமாக எழுதியிருந்த சில வசனங்களைவிட அந்தக் கவிதை வரிகள்தான் எனது மனஉறுதியை ஆட்டம் காண வைத்தன.

“தெய்வத்தை நைந்துருகும் ஆர்வலர்போல்
மைவைத்த கண்ணாள் உன் வடிவழகைப்
பையமனத் தெழுதிப் பாசத்தின் மேலீட்டால்
அனைத்தும் எனையிழந்தேனன்று
தீதற்றேன்
என் உயிரில் கலந்தாள்
உற்ற பண்ணாகத்தில் உறைபவள்
என்றையும் நெஞ்சு”

பள்ளிக்கூடக் காதல், பல்கலைக் கழகம்வரை தொடர்ந்து நாம் இல்லறத்தில் இணையும்வரை எதிர்நோக்கிய இன்னல்களை வெற்றி கொண்டது பெரும் சாதனை என்றுதான் கூறவேண்டும்.

எங்கள் இருவரையும் காணும் ஆசிரியர்களோ, நண்பர்களோ ‘என்றாலும் கெட்டிக்காரர்கள்’ என்று தட்டிக்

கொடுப்பதுண்டு. எனது முன்னேற்றத்தின் அத்திவாரமாகவும், வழிகாட்டியாகவும் இருக்கும் என் துணைவரைப் பெற்றது நான் செய்த புண்ணியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் எனப் பெருமைப்படுவேன். அவரின் நினைவு பூவாசமாய் மனதை நிறைக்கின்றது.

இன்னமும் ஆசிரியர்கள் வந்துகொண்டுதானிருக்கிறார்கள். பிந்தி வருபவர்கள் பாரமும், பயணக் களைப்பும் சேர்ந்து சோர்ந்தவர்களாக இடம்தேடி அலைவதைப் பார்க்கும்போது நேரத்துடன் வந்தது நல்லது என ஆறுதலடைகின்றேன். அன்று கலியாண வீட்டில் முதல்நாள் காணப்படும் ஆரவாரமாக கலகலப்பும், சிரிப்பும், கதையுமாக எல்லோரும் ஏதோ வகையில் தம்மை அழுத்தும் மனப் பாரங்களில் இருந்து விடுபட்டிருந்தனர் என்பது புலனாகியது.

“நேற்று எவ்வளவு அமைதியாக இருந்த இடம். இன்று என்ன சத்தம். நித்திரை கொள்ள முடியாதே? ‘லைட்டை’ ‘ஓப்’ பண்ணுங்கோ.”

மனம் பக்குவப்படாத ஒரு ரீச்சர், தானே வந்து அந்தப் பணியைச் செய்துவிட்டுப் போனபின்பும் சத்தம் குறையவில்லை.

“டொக் ! டொக் !!”

வெளியில் கதவு தட்டப்பட்டது. எழுந்துபோய் திறக்கின்றேன். முன்னால் கடுகடுத்த முகத்துடன் ‘வோடன்’,

“என்ன ஒரே சத்தமாக இருக்கின்றது?”

சிங்களத்தில் ஏசிவிட்டுப் போகிறாள். நான் அதை மற்றவர்களுக்கு மொழி பெயர்த்தபோது குரலைத் தாழ்த்திக் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வேலைப் பளுவின் சுமை கூடியபோது நாட்களின் நகர்வு

வேகம் குறைவாக இருப்பதுபோல, வீட்டுக்குப் போகும் நாளை மனம் கணக்கிடத் தொடங்கியது. ஒவ்வொரு நாளும் முட்டைப் ‘பார்சல்’ எடுக்கும்போது ஒருவருடத்துக்கு முட்டையை நினைத்துப் பார்க்க முடியாத வெறுப்பு மேலிட்டது. ஈர்ப்பலாக்காய் பெரிய துண்டுகளும், ஏதோ இலை வகையும், பருப்பும் ஒழுங்காக இருக்கும். சாப்பாடும் அலுத்துவிட்டது.

திருத்தவேலை முடிந்து வந்ததும் உடுப்பை மாற்றிவிட்டு தேநீர் ‘பாக்’கைக் கையிலெடுப்போம். தண்ணீர் எந்தநேரமும் கொதித்துக் கொண்டிருப்பது எமக்குக் கிடைத்த பேருதவி. தேநீர் ‘பாக்’கில் தேயிலை, சீனி, மா, தேயிலை வடி இவற்றோடு கடிப்பதற்கும் ஏதாவது உள்ளடக்கமாக இருக்கும். காலைச் சாப்பாடு வெட்டுப் பாணும், ஜாமும் காய்ந்து போன நிலையில் காத்துக் கிடக்கும். இரவுச் சாப்பாட்டிற்காக ‘வஜிரா’ வீதி வழியாக நடைபழகி வருவதும் உண்டு.

முதலாவது நாள் ‘இம்பிறசிங்’ பேப்பர் படும் இன்னலைப்போல எனக்கும் தலைவலி, கண்குத்து, முதுகுவலி எனப் பல பக்கத்தாலும் ஆரோக்கியத்தின் சீர்குலைவுகள் தலை காட்டத் தொடங்கின.

சாப்பாட்டை நினைத்தால் வீட்டுக்கு ஓடிப்போக வேண்டும் போலத் தோன்றும். சொந்தக்காரர் எல்லோரும் கொழும்பிலே குடியிருந்தாலும் அவர்களிடம் சாப்பாட்டிற்காக சரணடைவதை தன்மானம் விரும்பவில்லை.

இந்திரா பள்ளிக்கூட வாழ்கைக்குப் பிறகு திருமணம் செய்து, வெளிநாட்டுக்குப் போய், திரும்பி வந்து, வெள்ளவத்தையில் இருப்பதாக அறிந்தது மட்டும் தான். அவளைப்பற்றி வேறு எதுவுமே தெரியாது. சொந்தபந்தம் எல்லாம் தொழில், யுத்தம் என பல காரணங்களினால் சிதறுப்பட்ட உறவுகளாகிப் போய்விட்டது. கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்கள் என் அந்தரங்கமான சினேகிதி எப்படியிருப்பாள்? என மனம் எண்ணமிடும். படங்களில் வரும் திடீர் திருப்பம் போல அவளை

ஒருமுறை காணமாட்டேனா என்று கொழும்புக்கு வரும்போதெல்லாம் நினைப்பேன். அவளைக் காணமுடிந்தால் அவளுடனேயே போய் இருந்துவிடலாம். படிக்கும் காலத்தில் கூட எனக்கு விருப்பமானதைத் தனக்குப் பிடிக்காது என்று சொல்லித் தந்துவிடுவாள்.

நாலு மணிக்கு 'பனல்' வேலை முடிந்துவிடும். உறவினர், நண்பர்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வோரும், கடைகளுக்குப் போவோருமாகக் கூட்டம், கூட்டமாகக் கிளம்பி விடுவார்கள். வீட்டிற்குப் போகும் நாளும் நெருங்குவதால் வெறுங்கையோடு போக முடியாது. நானும், கலாவுமாக 'ஹவுஸ் ஒப் பஷன்' போவதாக முடிவுசெய்தோம். போகும் வழியில் 'கொயின்ஸ்' போட்டுக் கதைப்பதற்காக இரண்டு ரூபா நாணயங்களைச் சேகரித்துக் கையில் குலுக்கிக் கொண்டே நடந்தோம். இரண்டு ரூபா நாணயங்களைப் பெட்டியின் உள்ளே புகுத்திவிட்டு, எனது வீட்டுத் தொலைபேசி இலக்கத்தை அழுத்தினேன். 'ஹலோ.....' மறுபக்கத்தில் எனது நாலு வயது மகன் யதுவின் குரல் கேட்டது.

“அம்மா.... இஞ்ச அம்மா.....”

அவன் இரண்டு சொல் சொல்ல முதலே தொடர்பு துண்டிக்கப்படும் என்பதால் இன்னமும் நான்கு நாணயங்களைப் போட்டேன்.

“அம்மா!.... உண்மையாகத்தான் அம்மா..... அண்ணா அடிக்கிறான்..... அம்மா ! வைக்காதேங்கோ, எனக்கு என்ன வாங்கிவருவியள்? 'ரைக்ரர்'.... 'பௌசர்'..... பிறகு”

“யதுக்குட்டி பிள்ளைக்கு அம்மா எல்லாம் வாங்கிவருவன். அம்மம்மாவிடம் குடுங்கோ. 'ரெலிபோன்' நிக்கப்போகுது.”

“சரியம்மா, அம்மம்மா..... இந்தாங்கோ.”

அம்மாவிடம் வீட்டு நிலைமையை சுருக்கமாக விசாரித்து அறிந்த திருப்தியோடு கலாவுக்கு இடத்தைக் கொடுத்து நகருகிறேன். கொஞ்ச நேரம் கதைத்தது ஒரு திருப்தியைத் தந்தது. வரும்போது மகிழ்ச்சியாக வந்த கலாவின் முகம் கதைத்த பிறகு வாடிப்போயிருந்ததையும், அவளின் மௌனத்தையும், நீண்ட நேரத்தின் பின்தான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

“என்னவாம் ? ஏன் கலா ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?”

“பிள்ளைக்கு காய்ச்சலாம், நான் வீட்டை போகப்போறன்.”

அவளின் கண்கள் கலங்கின.

“வீட்டில் அம்மா, தகப்பன் இருக்கினம். பாப்பினம்தானே கவலைப்டாதை.”

நான் ஆறுதல் சொல்லுகிறேன். ஒரு வயது நிரம்பாத குழந்தையைப் பிரிந்து வந்த வருத்தம் கலாவிற்கு இருந்தது. மூன்று முறை திருத்த வேலைக்கான கடிதம் வந்தபோதும், வசதிக்குறைவு காரணமாக வரமுடிய வில்லை. இந்த முறையும் வராவிட்டால் பிறகு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற பயத்திலேதான் அவள் வந்திருந்தாளாம்.

கடையின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான உடுப்புக்கள் காணப்பட்டன. உடுப்புக்கள் என்றால் எல்லாவற்றையும் மறந்து லயித்துப் போய்விடுவது எமக்கு உள்ள பழக்கம் என்பதால் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து இடையில் கலாவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். தூரத்தில் குழந்தைப் பிள்ளையின் சட்டைகளில் எதை எதையோ ஆவலாக எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது நேரத்திற்கு முதலிருந்த துயர நிலையிலிருந்து மாறிவிட்டாள் என்பது அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

தமக்கு விருப்பமான உடைகளைத் தெரிவுசெய்து, அணிந்து தமக்கு முன்னாலிருந்த கண்ணாடியில் அழகு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களை நானும் அழகுபார்த்தவாறு நகருகிறேன்.

“அம்மா ‘கைட்ஸ்’க்குப் போட வெள்ளை ‘ரீசேர்ட்’ கட்டாயம் வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ.”

மகள் சொன்னது நினைவுக்கு வரவே தாமதித்து நின்றுவிட்டு, வாங்க மனமில்லாது கலாவைக் கண்களால் தேடினேன்.

முன்னால் அவள். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. நல்ல உயரம், உயரத்திற்கேற்ற பருமன், அழகான பூரண சந்திரன் போன்ற முகம். ‘டபிள்எக்ஸ்எல்’ ஐயும் விட இன்னொரு அளவும் இருக்கிறதோ என நினைக்கத் தோன்றும் அழகான சட்டை போட்டிருந்தாள்.

அவள் முகத்தில் சிந்தனைக்கோடுகள், நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு என்னைப் பார்த்தாள் என் இளமைக்கால பள்ளித்தோழி இந்திரா. சூழ்நிலையை மறந்து அவளைக் கட்டியணைக்க எனது கைகள் பரபரத்தன.

“எங்க வந்தனர்?”

“பேப்பர் திருத்த.”

“நல்லாய்க் கறுத்துப் போயிருக்கிறீர்.”

“சாப்பாடுகளும் சரியில்லை, முளைக்கும் வேலை கூட அதுதான்.”

“நான் ‘பேர்த்டே’ ஒன்றிற்குப் போகவேணும். உடுப்பெடுக்க வந்தனான்.”

சற்றுத் தள்ளி நிற்கும் கணவரையும், மகளையும் எனக்குக் காட்டி அறிமுகம் செய்கிறாள்.

“அம்மா கெதியாய் வரட்டாம் வாங்கோ.”

அவளின் மகள் அருகில் வந்து விரைவு படுத்துகிறாள். என்னை அவள் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“சரி கண்டது சந்தோசம். நான் வாறன்.”

அவள் விலகிப் போனாள். எல்லாமே சுழல்வது போல பிரமை பிடித்தவளாய் அப்படியே நின்று அவள் போவதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

‘வோடன்’ உடுப்பெடுக்க வந்திருக்க வேண்டும். தனது கடுகடுத்த முகத்தை மாற்றி ஒரு புன்சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டுப் போனாள். இவள் இவள் என்னுயிராய், உணர்வாய் ஒரு காலத்தில் ஒன்றித்த பள்ளித்தோழி, முகமுடிபோட்ட மனிதன்போல கதைத்துவிட்டுப் போவதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

நேற்றுக் கலாவின் நெருங்கிய நண்பி சுதா, ஆறுமாதக் குழந்தையுடன், காரில் வந்து சந்தித்தாள்.

“இனி எப்ப வருவீர்? நீ வீட்டில் வந்து நிற்கலாம். ஆனால் ‘ஓனர்’ விடமாட்டான்.”

என்று சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இந்திராவும் பழைய நிலையில் பழக நினைத்தால் ‘ஓனர்’ பிரச்சினை ஏற்படுமோ? என மனம் எண்ணியது. ஆனால் என்னால் எந்த சமாதானத்தையும் ஏற்கமுடியவில்லை.

கலா கைநிறையச் சட்டைகளை வைத்துக்கொண்டு இதில் வடிவானது எதுவென்று சொல்லுங்கோ? அவள்

வரும்போதிருந்த மனநிலையிலிருந்து மாறியிருந்தாள்.

ஆனால் நான் நான் ?

எனது பலவீனம் வெளிப்படாமல் இருப்பதற்காக இரண்டு சட்டைகளை எடுத்து இது நல்லது என்று அவளிடம் கொடுக்கிறேன். உண்மையில் நல்லதா என்பது எனக்கே தெரியாது. கலா கையிலிருப்பதையும், நான் கொடுத்ததையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். எனக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து நான் மீளவில்லை.

எல்லாமே அர்த்தமிழந்தவையாக மாறும்போது நாம் எமக்குரியவையாகப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது என்ற கேள்வி என்னுள் எழுந்து மனதை உறுத்துவது போலிருந்தது.

□□□

ஒட்டுமா.

கல் லெறிந்து கலங்கிய குட்டையாய் மனங் குழம்பியிருந்தாள் ஆரணி. அந்த வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்ப காதுக்குள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, அதனை மறக்க முயற்சித்தும் முடியாது தோற்றவளாய் பாடக் குறிப்பு எழுதுவதில் மனதை ஈடுபடுத்த முனைந்தாள். தேரும் திங்களும் பாடம் நாளை கற்பிக்க வேண்டும்.

“....கல்லொன்று வீழ்ந்து கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு, மல்லொன்று நேர்ந்து மனுசர் கொலையுண்டார்.....”

யாழ்ப்பாணத்தில் வேரோடிப் போயிருந்த சாதியம் பற்றி மகாகவியின் சித்தரிப்பு எவ்வளவு உயிரோட்டமாக உள்ளது என வியந்தாள்.

“டேய் சின்னவன், நாளைக்கு ஓலை வெட்ட வேணும். வேலியெல்லாம் விழுந்து போய்க்கிடக்கு. தலைவாசலும் மேயவேணும் வருவியோ இல்லையோ. சொல்லு?”

அவளின் பேரனின் கேள்விக்கு தோளில் கிடந்த துண்டை உதறிக் கைக்கு மாலையாக்கிக் கொண்டே,

“வராமல் எங்க போறது பெரியவர்?”

என்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குறுகிப்போய் நிற்கும் சின்னவனைப் பார்க்கும் போது அவளுக்குள் எத்தனையோ கேள்விகள் எழும். சின்னவன் பனையோலையில் அழகான 'பிளா' கோலி வைத்திருப்பான். அம்மா கொடுக்கும் உணவை அதில் வைத்துச் சாப்பிடுவான். நன்றாகக் கழுவி விட்டுத் தண்ணீரையும் அதற்குள் ஊற்றியே குடிப்பான். வீட்டு வாசல்படியின் கீழே சின்னவன் இருப்பான்.

“ஏன் இப்படி மண்ணுக்குள்ள இருக்கிறியள்? நாங்கள் இருந்தால் அம்மா அடிப்பா. நீங்கள் இருக்க உங்கட அம்மா அடிக்கமாட்டாவே?”

“வீட்டுக்கு மேலே வந்து இருங்கோ நிலத்தில இருந்து சாப்பிடக்கூடாது.”

இப்படிப் பல கதைகள், கேள்விகள் துருவித் துருவிக் கேட்பாள் ஆரணி.

கோடிப்புறத்தில் சின்னவனின் ஓலைப்பிளா தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். ஆரணியின் கண்ணில் தட்டுப்படும் போதெல்லாம் அதைப் பற்றி ஆய்வு செய்வதிலே அவள் மனம் ஈடுபடும். அதையே வெறித்துப்பார்ப்பாள்.

ஒரு முறை சுற்றும்முற்றும் யாரும் கவனிக்கிறார்களா என்று பார்த்துவிட்டு, அதனை எடுத்தாள் ஆரணி. சின்னவன் குந்தியிருப்பதைப்போல் இருந்து கொண்டு அதற்குள் தண்ணீரை விட்டுக் குடித்தாள். ‘இதில என்ன சுகம் இருக்கிறது? சின்னவன் ஏன் இப்படிச் செய்கின்றான்’ என்ற அவளின் சிந்தனை, முதுகில் விழுந்த அடியால் தடைப்பட்டது.

“நீ கீழ் சாதியேடி. மாறிவந்து பிறந்திட்டாய் போல.”

ஓலைப்பிளா சின்னையா அப்புவின காலுக்கடியில் உருமாறிக் கிடக்க பயத்திலே நடுநடுங்கிய ஆரணி,

அடக்கமுடியாது கால் வழியே ஓடிய சிறுநீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவளாய் அழுதபடி நின்றாள்.

“சின்னப் பிள்ளையை ஏன் இப்படி அடிக்கிறியள்? பயந்து காச்சலெல்லே வரப்போகுது?”

மாமனாரைக் கடிந்து கொண்ட தாய் ஆரணியை அரவணைத்தாள்.

“ஏன் அம்மா சின்னவன் குடிக்கிற பிளாவில நாங்கள் குடிக்கக்கூடாதோ? அவரும் மனுசன் தானே?”

“அவன் சாதி குறைஞ்சவனாம். அப்புவுக்கு அதெல்லாம் பிடிக்காது. இனிமேல் அப்படிச் செய்யாத.”

அம்மாவின் உபதேசம் அவளுக்கு புரியவில்லை. எழுபைந்தைந்து வயது சென்ற இந்தக் கிழவனுக்குச் சின்னவனை ஆட்டிப்படைப்பதில் எவ்வளவு இன்பம். இந்த மனுசன் ஏன் இப்படி அடங்கிப் போகுதோ என யோசிப்பாள் ஆரணி.

புதுவருஷப்பிறப்பு, பொங்கல், தீபாவளி, என்றால் சின்னவன் மிகவும் தூய்மையாகக் கோயிலுக்குப் போய் வீழ்ந்த சந்தனம் முகத்திலே பொலிந்து விளங்கப் “பெரியவர்” என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டே, தோளிலிருந்து துண்டை எடுத்துக் இடுப்பிற் கட்டிக்கொண்டு வாசற்படியில் உட்காருவான். சின்னவனின் வெள்ளைவேட்டி அழுக்காகப்போகுதே என்ற கவலையில் ஆரணி அங்கும் இங்குமாக நடப்பாள்.

“எங்காலயடா சின்னவன் வாறாய்? பொட்டுப்பிறையோட கோயிலுக்கு போயிட்டாய் போல.”

“ஓம் பெரியவர், வேறை என்னத்தைச் செய்யிறது?”

“இந்தா முன்னம் முன்னம் வந்திருக்கிறாய் பிடி.”

அப்பு கொடுக்கும் காசை இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வாங்கிக் கொண்டே,

“பெரியவரின் கையால் வாங்கினால்தான் எனக்குப் பத்தியப்படும்.”

அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிப்பான் சின்னவன். முட்டாள் தனமான அடக்குமுறைகளுக்கு அடிபணிந்து போன மனித வர்க்கங்களின் இதயக்குமுறல் எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை நினைத்தபோது இனம்புரியாத வலி இதயத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து நோவது போல உணர்ந்தாள் ஆரணி.

“தேநீர் கூட ஊத்தத் தெரியாத என்ற பிள்ளையைத் தட்டந்தனியாக கொண்டு போறியள். அனைதுணையாய் இருந்து கண்கலங்காமல் வைச்சிருங்கோ.”

ஆரணி திருமணமாகி பிரியும்போது, மகளைப் பிரியும் வருத்தத்தில் ஆரணியின் தாய் மருமகனிற்கு அறிவுரை கூறினாள்.

“தேத்தண்ணி வைக்கத் தெரியதவளைத் தந்திருக் கிறியள், சமையற் கலையில் கரை கண்டு உங்களுக்கே சொல்லித் தருவா வந்து பாருங்கோ.”

மருமகன் சவால் விட்டார். உற்றார், பெற்றார், உறவு, குழல் அனைத்தையும் விட்டு, கையில் உடுப்புப் பெட்டியோடு கணவனின் பின்னே வந்தாள் ஆரணி.

கணவனின் தொழில் காரணமாக திருக்கோணமலையில் உள்ள கிராமம் ஒன்றில், அரசாங்க விடுதியில் புதிய வாழ்க்கை ஆரம்பமாகியது. பிரதான வீதியில் இருந்து ஒரு மைல் தூரம் உள்ளே விடுதி அமைந்திருந்தது. சுற்றிவரக் காடு. குரங்குகளின் அட்ட காசத்திற்கெல்லாம் இடம் கொடுத்து மரங்கள் ஓங்கி வளர்ந்து கிடந்தன. கடற்கரையை அண்டியிருந்த வீட்டின் குழல், அமைவிடம் எல்லாமே ஆரோக்கியமானதாக இருந்தாலும், எட்டுச்

சிங்களக் குடும்பத்தோடு இவர்கள் மட்டும் ஒன்பதாவது தமிழ்க்குடும்பமாக இணைந்திருந்தார்கள். கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள மொழி தெரியாத பிரச்சினை ஒருபுறம், இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத தனிமை மறுபுறமுமாக வருந்தினாள் ஆரணி. கால ஓட்டத்தில் அவள் வாழ்க்கையில் பவ்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. குழந்தைகள் கிடைத்தன. ஆரணிக்கு ஆசிரியராக வேலை கிடைத்து. பொருள் பணம் என வசதிகளைத் தேடிக் கொண்டனர்.

அவளின் உதவியற்ற வாழ்க்கைக்கும், குழந்தை வளர்ப்புக்கும் பொருத்தமாக அமைந்த அந்தக் கிராமத்துப் பள்ளிக்கூடமும். அதன் அதிபர் சகாதேவனும் என்றும் நன்றியுணர்வோடு நினைவுகூரத்தக்க வகையில் அமைந்தது அவளின் பாக்கியம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“ அக்கே ஓயா யண்ட, புத்தாவை அப்பி பலன்னங்கோ.”

(அக்கா நீங்க போங்க. மகனை நாங்க பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்.)

‘அனெக்ஸ்’சாக அமைந்திருந்த மறுபுறத்தில் உள்ள வீட்டில் இருந்த கல்யாணி விக்ரமரத்தின் தான் அவர்களின் இரண்டாவது குழந்தையை வளர்த்தவள் என்று கூறவேண்டும். தடுப்புச்சுவர் ஒன்றைத் தவிர அவர்களிடையே எவ்வித ஒளிப்பு மறைப்புமின்றி உணவு தொடக்கம் பொழுது போக்குவரையும் அன்னியோன்னியமாக இணைந்து கொண்டனர்.

ஒருமுறை பக்கத்து வீட்டில் இரண்டாவது குழந்தையை விட்டு விட்டு அவசரமாக வெளியே போய்விட்டுச் சற்று தாமதமாக வந்திருந்தார்கள். கல்யாணி வீட்டில் உறவினர்களோ, நண்பர்களோ வந்திருப்பது போலத் தெரிந்தது. வீடு ஒரே ஆரவாரமாகக் காணப்பட்டது.

குழந்தையைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவதற்காக பக்கத்து வீட்டுக்குச் சென்றாள் ஆரணி. அங்குள்ள பிள்ளைகளோடு ஏதோ தகராறு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். சத்தமிட்டுக் குழந்தை அழும் ஓசை கேட்டது. கூடவே,

“எப்பா புத்தே. புத்தாகே அம்மா அவில்லா.”(வேண்டாம் மகனே. மகனுடைய அம்மா வந்துவிட்டா.)

கல்யாணி சமாதானப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தாள். வயதான பெண் ஒருத்தி,

“காகெத புத்தா துவே?”(யாருடைய மகன் மகளே?)

கல்யாணியிடம் வினாவியது ஆரணியின் காதில் விழுந்தது.

“அல்லப்பு கெதற அக்காகே புத்தா.”(பக்கத்து வீட்டு அக்காவின் மகன்.)

கல்யாணி சொன்ன வார்த்தைகள் இன்றுவரையும் ஆரணியின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டதானிருக்கின்றன. நேற்றைய தினம் ‘ஸ்ராஹ்’மில் நடந்த உரையாடலில் வெளிவந்த வார்த்தைப் பிரயோகங்களைக் கல்யாணியின் வார்த்தைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். எங்கோ தொலை தூரத்துக்கப்பால் பலவற்றைத் தொலைத்துவிட்ட வெறுமை அவளை என்னவோ செய்தது.

“ஆரணி ரீச்சர் வீடு வாங்கிப் போட்டியளாம். எவ்வளவு முடிஞ்சது?”

“ஓம் சுதா. பத்து முடிஞ்சது. நிலம் ஒண்டேகால்படி ஐந்து பேர்ச். வீடும் புதுசாக் கட்டினது அதுதான் பத்துக் கொடுத்தம்.”

“ஒரு ‘பேர்ச்’ ஒண்டேகால் எண்டே சொல்லுகினம்? ஆரால் இவ்வளவு விலை போனது? வந்தான் வரத்தான்கள் வந்து, ஊரிலை நிறைஞ்சு, ஆர் எவர் எண்டே தெரியேல்ல. காணி மட்டுமே விலை கூடியிருக்கு. மற்ற எல்லாந்தான்.”

குத்தலாகக் கதை சொன்னாள் கலா‘ரீச்சர்’.

“ஏன் கலா அப்படிச் சொல்லுறியள்? அடுத்தவனின் மனம் புண்படும்படி கதைக்கிறது அழகில்லை.”

ஆரணி அமைதியாகப் பதில் சொன்னாள்.

“முன்பெல்லாம் காணிவிலை இப்படிப் போனதே? கோயிலுக்குப் போனால் புது முகங்கள், ‘மார்க்கெட்’ிற்குப் போனால் புது முகங்கள். ஆர் ஆரென்டே தெரியேல்ல. மீன்காரன் கூட நான் விலை கேட்டுக்கொண்டு நிக்கிறன். ஆரோ வெளிநாட்டால் வந்தவர்களிற்குக் கூடிய விலைக்கு அப்படியே கொடுக்கிறான். இங்கே எல்லாமே விலை. ஆரால் கூடினது? யோசிச்சப் பாருங்கோ. சுமமா வருவினம். வீடு வாசல் பொருள் பண்டம் என்று வாங்குவினம். பிறகு ‘பேர்ச்’ ஒண்டேகால் என்று என்ன கதை கதைக்கிறது?”

“கலா, இந்தப் பிரச்சினைக்குப் பிறகு இஞ்ச மாத்திரமில்ல மட்டக்களப்பு, வவுனியா, கொழும்பு எல்லா இடத்திலும் நிலம் விலையேறி விட்டதுதான். அதற்கு நீ ஏன் கோவிக்கிறாய்?”

மலர் ‘ரீச்சர்’ கலாவை ஆறுதல்படுத்த முயன்றாள்.

“கலா ரீச்சர் தேவையில்லாத கதைகளை கதைக் கதையுங்கோ. எனக்கும் கதைக்கத் தெரியும்.”

“என்ன கதைப்பீர்? என்ற புருசனைப் பழித்தாலும் பொறுப்பன். ஆனால் எனக்கு பிறந்த மண்ணைக் குறை சொன்னால் பிடிக்காது. ஒரு கோப்பையில் மனுசனையும் நாயையும் தின்ன வச்சால், நாய் தன் குணத்தைக் காட்டத்தான் செய்யும். அதே போலத்தான்.....”

அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை.

“கலா. நிறுத்தும்.... தயவு செய்து கதைக்க வேண்டாம்.”

ஆரணியின் உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. அந்த இடத்தை

விட்டு எழுந்து வெளியே சென்றாள். அந்த நேரத்தில் இருந்து இன்று வரையும் ஆரணி தனக்குள்ளே பல கேள்விகளை எழுப்பினாள்.

இருபது வருடங்கள் எவ்வளவு நீண்ட காலப்பகுதி. இங்கு வந்து எத்தனை சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்கியிருக்கிறாள். வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கிறாள். இவையெல்லாம் அர்த்தமற்றவைதானா? அப்படியென்றால் நானும் எனது பிறந்த மண், உறவு என்றெல்லாம் யோசித்திருக்க வேண்டுமா?

கிராமப்புறத்தில் காட்டுப்பகுதியில் இருந்த அரசாங்கக் 'குவாட்டஸ்'சில் பல சிங்களக் குடும்பங்களோடு ஏழு வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறாள். தமிழன் என்ற பேதமே காட்டாது பழகிய அனுலா, நிர்மலா, மாலா, கல்யாணி அனைவரின் முகங்களும் கண் முன்னே மாறி மாறித் தெரிந்தன.

“ஆரணி என்ன ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கிறாய்?”

மலர் 'ரீச்ச'ரும், அவள் கணவனும் வந்தார்கள்.

“ஆ... மலரே! வா!! என்ன இந்தப் பக்கம் பலமாய்க் காத்தடிச்சிருக்கு?”

“ஓம், அடிச்ச காத்தோட அள்ளப்பட்டு வாறம்.”

“சரி சண்டைக்கு வராத இரு, இருங்கோ அண்ணை.”

கதிரையைக் காட்டினாள் ஆரணி. சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. ஆரணியே பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

“மலர், நான் 'றான்ஸ்வர்'க்குப் போடப்போறன். இங்க இருக்கவே விருப்பமில்லாமல் இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் நான் பிரிச்சப் பார்க்கேல்ல. இப்ப யோசிக்க வேண்டியிருக்கு. இரண்டுங் கெட்டான் மாதிரி நிற்கிறதை விட எங்கட இடங்களில்

போய்ச் சேவை செய்தால் நன்றியுணர்வாவது இருக்கும். கலா ரீச்சரின்ர கதைகளை கேட்ட பிறகு நிறைய யோசிக்கிறன்.”

“யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போற பாதையுமெல்லே திறந்தாச்சு. போறதும் சுகம். வீட்டை என்ன செய்யப் போகிறாய்? விற்கப் போறியே? அப்ப பழைய படி காணி எல்லாம் விலை குறையும் தானே! பைத்தியம். கலா ரீச்சர் பொறாமையிலதான் அப்படிக்கதைச்சவ சிலரின்ர மனப்பாங்குகளில் இன்னமும் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. பிறகு எப்படி பிள்ளைகளுக்கு படிப்பிக்க முடியும்? எல்லாம் ஒவ்வொரு அனுபவம் என்று பேசாமலிரு.”

“மலர்! இப்படி எத்தனை அனுபவங்கள் வந்தாலும் நாங்கள் மாறப் போறதே இல்லையடி.”

“புத்தருக்குப் போதிமரம் கிடைச்சமாதிரி உனக்கும் கலா ரீச்சர் கிடைத்திட்டாள்.”

மலர் சத்தமிட்டுச் சிரிக்கிறாள். அவள் சிரிப்பதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் ஆரணி.

□□□

எச்சங்கள்.

கடல் மகளுக்கு வகிட்டுத்து இரண்டு புறமும் வெண்பூக்களைச் சூட்டி விட்டது போல 'சிற்றி ஒவ் நிங்கோ' கப்பல் வெண்ணுரைகளைச் சிந்திக் கொண்டு அந்த அமைதியான இரவில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. திருகோணமலையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் செல்லும் கப்பலிற்கு அனுமதிச்சீட்டுப் பெறும்வரை எத்தனை கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நினைத்த போது பத்து வருடங்கள் பிறந்த மண்ணை மறந்திருந்ததிலும் நியாயம் இருக்கிறது என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டேன். காலையில் திருக்கோணமலை பஸ்ஸில் ஏறினால் மதிய உணவு யாழ்ப்பாணத்தில் சாப்பிடக்கூடிய வகையில் போக்குவரத்தும் நாட்டுநிலையும் இருந்த நிலை மாறி, இன்று சனம் நாய் படாப்பாடு படுவதோடு, ஒரு பகலையும் ஒரு இரவையும் கப்பற் பயணம் விழுங்கி விடுகிறது.

பொழுது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புலரத் தொடங்க கப்பலும் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"முதலில் ஆம்பிளையளைக் கொண்டு 'பாக்'குகளை இறக்குவாங்கள். பிறகுதான் நாங்கள் இறங்கலாம்."

என்னை அவசரப்பட வேண்டாம் என்பது போல

பக்கத்திலிருந்தவர் அந்தத் தகவலைச் சொன்னார்.

"விசுவத்தனையானே, பத்து வருஷத்திற்குப் பிறகு வாறன். உன்ர தோத்திருவிழாவைப் பாக்க வைத்துவிடு."

நான் முருகனை மனமார வேண்டியிருந்தாலும் கூட, எனது தங்கை, 'அக்கா கப்பல் நேரத்துக்கு வராது. தோர் பார்க்கிற ஆசையை விட்டுப் போட்டு வாங்கோ' என்று நேற்று உறுதியாக 'ரெலிபோ'னில் சொன்னது மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் போய்ச் சேருவேன் என்ற நம்பிக்கை குறையவில்லை. 'பாக்'குகளை எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வரும் வரிசையாகப் போய் நின்றார்கள்.

இராணுவத்தினரின் பஸ் வந்து நின்றது. வரிசையிலும் தள்ளுபட்டத் தொடங்கினார்கள்.

'பாக்'குகளை ஏற்றிய பிறகு, 'ரிக்கற்' எழுதுபவர் வந்து, பாக்' ஒவ்வொன்றுக்கும் நாற்பது ரூபா, ஆளுக்கு நாற்பது ரூபா எனக் கட்டணத்தை அறவிட்டார். 'கப்பலில் ஏறினதிலிருந்து வீட்டை போய்க் சேரும் வரை காசை விசுக்கிக் கொண்டு தான் போக வேண்டும்' என பக்கத்தில் யாரோ முணுமுணுப்பது கேட்டது

பட்டி அடைத்தது போல 'பஸ்' வண்டிக்குள் இடிபட்டு முச்சுத்திணறிப் பட்ட அவஸ்தைக்குள்ளும்,

"ஏன் தூக்கிப் பார்க்கிறியள். ஆமிக்காரன் இறக்கி வைச்ச சாத்து சாத்தெனச் சாத்தப்போறான். ஒருவர் செய்யும் பிழைக்கு எல்லோரும் தண்டனை அனுபவிக்கவேணும்."

காலைப்பொழுதில் அருகில் நின்றவருக்கு ஞானம் பிறந்து அதனால் வாயைத் திறந்து உபதேசம் செய்கிறார்.

'குப்'பென்று மூக்கிலே வந்தடித்த அந்த வாய் மணத்திலே கொஞ்ச நேரம் சுவாசிக்கவே மறந்து நிற்கின்றேன்.

பஸ்ஸின் இரண்டு பக்கமும் நீலத்திரையால் மறைக்கப்பட்டதன் காரணத்தைக் கண்டறிவதில் நானும் ஈடுபட்டிருந்து உண்மைதான். காதலியின் கையைப் பிடித்துத் தனது கைக்குள் பொத்தி வைத்து அந்தரங்க பாஷை பேசும் காதலனின் வாஞ்சையோடு, பெரியவர் ஒருவர் திரைச் சீலையை மெதுவாக நீக்கி வெளியிலே தெரிந்த காட்சியில் லயித்துப் போயிருக்க, பாழடைந்து போன வீடுகள் கட்டிடங்கள் உடைந்து, உருக்குலைந்து ஒவ்வொரு தோற்றத்தோடு அஞ்சலோட்ட வீரர்களைப் போல அடிக்கடி மாறிமாறிக் கண் முன்னே தெரிந்தன.

"இஞ்சாலப் பக்கம் எல்லாம் பாதுகாப்பு வலயம். அவர்களின் இடத்தைப் பார்க்கக் கூடாதென மறைத்துக் கொண்டு போகிறார்கள்"

எனது ஆவலைப் புரிந்தவர் போல அந்தப் பெரியவர் பதில் சொல்கிறார். இத்தனை கால இடைவெளியிலும் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்கள் ஊரில் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதை அறியும் ஆவலிலும், என்னை எப்படி வரவேற்பார்களோ என்ற சிந்தனையிலும் மனம் ஈடுபட்டது.

பஸ் தெல்லிப்பளையில் நிறுத்தப்பட்டது. பயணிகளிடம் ஒரு பத்திரம் நிரப்பித் தரும்படி பணிக்கப்பட்டதால் படிவங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக என்னைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் குழந்து கொள்ள, என் மனமோ விசுவத்தனை முருகனின் தேர்த் திருவிழாவில் கலந்து கொள்ளும் ஆவலில் யாராவது என்னை அழைத்துப் போக வந்திருப்பார்களோ என அங்கலாயித்து பார்வையை அங்குமிங்கும் சுழலவிட்டேன்.

"அக்கா எங்க போக?"

தனியார் வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞன் ஒருவன் என்னை நோக்கிக் கேட்டுக் கொண்டே வந்தான்.

"பண்ணாகம், எவ்வளவு தம்பி?"

"முந்நூறு தாங்கோவன்."

எனது சம்மதத்தைப் பெறமுதலே, என்னிடமிருந்த 'பாக்'குகளைத் தானே வாங்கிக் கொண்டு முன்னால் நடந்தான். பயணக் களைப்பும், நேரத்துக்கு கோயிலுக்கு போக வேண்டும் என்ற அவசரமும் காரணமாக, பேரம் பேசி நேரத்தைப் போக்க விரும்பாது, அவன் பின்னால் நடந்தேன்.

'திரும்பி வரமுடியாது என்று ஏதாவது பிரச்சினை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வியள்? ஏன் அவசரப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் போறியள்? தொண்ணூறுப் பிரச்சினையில் வெங்காய மூட்டைக்கு மேல் இருந்து புரண்டு, விழுந்து, எழும்பி, பெரும் போராட்டத்தோடு திருகோணமலைக்கு வந்து சேர்ந்ததை மறக்கமுடியுமே? திரும்பவும் அங்கு போய்.....அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால்....' எனப் பயம் காட்டினார் கணவர். வந்து சேர்ந்த சந்தோஷத்திலும் திரும்பிப் போக முடியுமா? என்ற பயம் மனதுக்குள் நெருடியது.

"தம்பி, திரும்பிப்போறது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லையே?"

"நீங்கள் வெளிமாவட்டத்திலிருந்து வருகிறீர்கள். வேலை செய்கிறீர்கள். பிரச்சினையில்லாமல் போகலாம்."

அவனது உறுதியான வார்த்தையில் எனது மனம் ஆறுதலடைந்தது.

"இன்று விசுவத்தனை முருகனின் தேர். இப்ப தேர் இழுத்திருப்பார்களோ?"

எனது அடுத்த கணையை எய்தேன்.

“இல்லை அக்கா. எப்பிடியும் சாமி தேருக்கு வர பதினொரு மணியாகிடும். இப்ப ஒன்பதரை தானே. போயிடலாம்.”

நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே எனக்குப் பதில் சொன்னான் அவன்.

“போற வழியில் ‘கொம்பூனிகேசன்’ இருக்குமா?”

“பண்டத்தரிப்பில் கதைக்கலாம் வாங்கோ.”

வீரனின் உடலில் காணப்படும் வெட்டுக் காயங்களின் தழும்புகள் போல சிதைவுகளும் அழிவுகளும் சர்வ சாதாரணமாகிப்போக, இயல்பாகவே எல்லாம் இயங்குவதைப் பார்க்க, ‘இத்தனைக்கும் பிறகும் இப்படி.....? இது மண்ணின் மகத்துவமோ என்னவோ!’ என மனம் விம்மியது.

‘கொம்பூனிகேசன்’ ஒன்றின் முன்னால் ஆட்டோ நின்றது.

“அக்கா கதைச்சுப் போட்டு வாங்கோ.”

சொல்லிக் கொண்டே ஆட்டோக்காரத் தம்பி பக்கத்திலுள்ள கடைக்குள் போனார். தம்பி ஒருவர் ‘ரெலிபோ’னில் தன்னை மறந்து பேசிக் கொண்டு இருக்க, அவரின் முன்னால் போய் நின்றேன். தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டு என் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“திருகோணமலைக்கு 21548.”

என்றேன். ஒரு சில நிமிடங்களில் தொடர்பு கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

“ஒன்றில எடுங்க.”

ரீசிவரைக் கையில் தூக்கியதும் சந்திரமண்டலத்தில்

கால் பதித்த சந்தோஷம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

“நான் இங்கு வந்துவிட்டேன், ஊருக்குப் போறவழியில் பண்டத்தரிப்பில் நிண்டு கதைக்கிறன்.”

“சரி சரி, கவனமாகப் போங்கோ. போனதும் கெதியா வாறதுக்கும் பதியுங்கோ.”

மறுபக்கத்தில் அவரது அறிவுரை காதில் ஒலித்தது. பேசியதற்கான காசைக் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் பயணத்தைத் தொடருவதற்கு ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்தேன்.

பச்சைப் பசேலென விரிந்து கிடக்கும் காய்கறித் தோட்டமும் அங்கு வகிபெடுத்தது போன்ற வாய்க்கால்களும், குறுக்கும் நெடுக்குமாய் உயர்ந்து செல்லும் வரம்புகளும் முருகனின் அருட் கடாட்சத்தால் வளம் பெற்றவை. அந்த ஊரில் உள்ள ஒவ்வொருவர் வாயிலும் “முருகா” என்ற நாமம் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

சாதி, சமயம், சம்பிரதாயம் என்ற இறுக்கமான பிடிக்குள்ளிருந்து விடுபடாத ஊரவர்களை மாற்றுவதற்கு எவ்வளவோ விடயங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஊரவரை மாற்ற முடியாது. அவர்களுக்கு ஏற்றவகையில் என்னை மாற்றிக் கொண்டு போனால்தான் சந்தோஷமாக திரும்பி வரலாம். இல்லையேல் மனக்கசப்பும் வெறுப்பும் தான் மிஞ்சும். எவற்றிலெல்லாம் எச்சரிக்கையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என மனம் திட்டமிட்டது.

ஆட்டோ விசுவத்தனை வீதி வழியாக வந்து கோயில் பின்வீதியில், கோபுரத்திற்கு எதிரேயுள்ள கையொழுங்கையால் வீடு நோக்கிப் போனது.

பத்து வருடங்களாக நான் பண்ணிய தவம் பலித்து, முருகன் தன்னிடம் அழைத்துவிட்டது போன்ற மகிழ்ச்சி எனக்கு

ஏற்பட்டது. அர்ச்சனைக்கான சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு கோயிலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

தங்கைமார் இருவருக்கும் என்னோடு கோயிலுக்கு வருவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சியென்பது பேச்சில் தெரிந்தது. இருவரின் பிள்ளைகளும் ஆளுக்கொரு பக்கமாக கையைப் பிடித்துக் கொண்டு,

“பெரியம்மா எங்கட வீட்டில இருப்பா.”

“இல்லை எங்கட வீட்டில.”

வாக்குவாதம் கைகலப்பாகி அழுகையில் முடிந்த போது,

“இரண்டு வீட்டையும் பெரியம்மா வந்திருப்பன். இப்ப பேசாமல் வாங்கோ. அழுகிறவை வீட்டுக்கு வரமாட்டன்.”

நான் சொன்னது தான் தாமதம் அவர்களின் அழுகை அடங்கிவிட்டது.

வசந்த மண்டபத்தில் பூசை நடந்து கொண்டிருந்தது. அர்ச்சனைத்தட்டை ஐயரிடம் கொடுத்து விட்டு, முருகனின் திருக்கோலக்காட்சியை ஆசையோடு பார்த்துப் பரவசமாய் நிற்கையில், கூப்பிய கரங்களுடன் ஒவ்வொருவரும் என்னிடம் கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்தனர். தாயைப் பிரிந்த குழந்தையின் தவிப்போடு செய்தவை, செய்ய மறந்தவை எனப் பட்டியல் போட்டு முருகனிடம் ஒப்புவித்து பரமாத்மாவுடன் அத்துவித நிலையில் கலந்துவிட மனது துடித்தாலும், இடைக்கிடை பாசங்கள் சூழ்ந்துகொள்ள, நானும் உலகிற்குள் இழுத்துவரப்படுகிறேன்.

அன்னதான மண்டபத்தில் ஒரு கூட்டம் பசியைப் போக்குவதற்குக் காவல் காத்து நிற்கிறது. தாகச் சாந்திக்காக மோர், சர்க்கரைத் தண்ணீர் ஒரு புறம் கொடுக்கப்படுகிறது.

தோர்க் கொட்டகை புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பக்கமாக அன்னதானச் சபையினர், சங்காபிஷேகக் குழுவினர் பணத்தைப் பெற்றுப் பற்றுச் சீட்டைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். எல்லோரையும் ஒரே நாளில், ஒரே இடத்தில் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியில் மனம் நிறைந்திருந்தது.

உறவினர்கள் தமது வீடுகளுக்கு, அவர்கள் குறிப்பிட்ட நாட்களில் கட்டாயமாக சாப்பிட வரவேண்டுமென்று முன்னறிவித்தல்களைத் தெரிவித்திருந்தனர். நிற்கும்வரையும் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் நான் மிகவும் கவனமாக இருந்தேன்.

“எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு வந்திருக்கிறாய். இனி நீங்கள் எல்லாம் அங்காலப் பக்கத்து ஆக்களாகி விட்டியள்.”

என்னைப் பார்க்க வந்த கோகிலா அக்கா ‘வடைப்’ ‘பார்ச’லைக் கைக்குள் திணிக்கிறாள்.

“அக்கா! வாங்கோ. சுகமாக இருக்கிறீங்களா? உங்கட பிள்ளையள் என்ன மாதிரி? வாறவையோ?”

கோகிலா அக்காவின் சுக துக்கங்களை விசாரிக்கின்றேன்.

“எங்கையடி பிள்ளை? தங்கட விருப்பப்படி இரண்டு பேரும் போச்சினம். இப்ப கஷ்டப்படுகினம். அந்த மனுசனும் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டுது. இதுகளையெல்லாம் பார்க்காமல்.”

இரண்டு பிள்ளைகளும் கோகிலா அக்காவின் விருப்பப்படி திருமணம் செய்யாதது அவளுக்குப் பெரிய குறையாக இருக்க வேண்டும். கடைசி இரண்டு பிள்ளைகள் முளை வளர்ச்சி குறைவானவர்கள். எடுத்த வாய்க்கெல்லாம் ‘முருகா....முருகா..’ என்று வாய் ஓயாமல் சொல்லும் கோகிலா அக்காவின் நெற்றியில் மூன்று விபூதிக்குறிகளுக்கு நடுவில் பெரிய குங்குமப் பொட்டு பளிச்சென்று தெரியும்.

“பொட்டுத்தான் இல்லை விபூதியும் ஏன் இல்லாமல்.....?”

மனம் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டது.

“உங்கள் செலவுகள் என்ன மாதிரி? யார் உதவுகிறது?”

“அதையேன் கேட்கிறாய்? அதுவும் ஒரு கடவுளின் அருள்தான். பேப்பரில் ஒரு செய்தி வந்து எழுதிப் போட்டனான். அதால்தான் உயிர் வாழ்கிறம்.”

மேலே பார்த்துக் கும்பிடுகிறாள் கோகிலா அக்கா.

அந்த அருளைப்பற்றி அறிவதற்கு என் மனம் விரும்பியது.

“என்ன செய்தி அக்கா வந்தது?”

“அனாதைகள் அங்கவீனர்களிற்கு பண உதவி செய்வதாகச் செய்தி வந்தது. எல்லோரும் எழுதிப் போட்டவை. ஆனால் எங்கட இடத்தில் இருந்து ஐந்துபேர் தான் தெரிவு செய்யப்பட்டனங்கள்.”

“பிறகு என்ன நடந்தது?”

“மானிப்பாயில் அவையின்ர அலுவலகத்திற்கு வரச்சொல்லிப் போனபோது கூட்டம் வைத்துத் தங்கள் சேவையைப் பற்றிச் சொன்னவை. ஒவ்வொரு மாதமும் கூட்டம் நடத்துவினம். மாதம் மாதம் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் இரண்டாயிரம் ரூபா தருவினம்.”

“இதை யார் செய்கிறார்கள்? ”

“கத்தோலிக்க திருச்சபையினர்.”

“அவை எல்லாச் சமயத்தவருக்கும் செய்கினமோ?

“அங்க போனதிற்குப் பிறகு எங்களில் ஒரு மாற்றம் தெரியும். நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் ஏற்படும். என்னோட வந்த எல்லோரும் மதம் மாறி விட்டார்கள். நான் மட்டும் தான் மாறவில்லை.”

“ஏன் நீங்கள் மாறவில்லை?”

“கந்தசஷ்டி இருக்கிறனான். இன்னமும் இரண்டு வருசம் விரதம் இருந்து விட்டுப் பிறகு பாப்பம்.”

“மலிந்த பாவந்திரட்டி ஆக்கு சிலுவை யமலன் சிரத்தேத்தி....” யேசுபிரானின் சிலுவைப்பாடுகளின் துன்பத்தை என் இதயம் அனுபவித்தது.

“வாய் ஓயாமல் சொல்லும் முருகனை மறந்து விடுவியளோ?”

“அவை தரும் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டு என்னால் முருகனை விசுவாசமாய்க் கும்பிடமுடியேல்ல.”

வானைத் தொடும் கோபுரங்கள், சித்திரத்தேர், அபிஷேக ஆராதனைகள், அலங்காரத் திருவிழாக்கள்... இவை மட்டும் தான் எஞ்சப்போகின்றனவோ?

கோகிலா அக்காவின் பொலிவிழந்த நெற்றி எதையோ எனக்குப் போதிப்பது போல இருந்தது.

“அப்படி ஒரு உதவி கிடைத்திராவிட்டா, நாங்க எங்க போறது? ஆர் ஆதரிப்பினம்? செத்துத்தான் இருக்க வேணும்.”

கோகிலா அக்காவின் உணர்ச்சி மிகுந்த வார்த்தைகள் என் உள்ளத்தை உலுப்பவே, பதில் பேசாது மௌனமாகினேன்.

வாழ்தல் என்பது.

திருகோணமலைப் புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து மாலை ஐந்து மணிக்குப் புறப்பட்ட அந்த ரயில் குடிகாரன் தள்ளாடித் தள்ளாடிப் போதையில் நடப்பது போல, மெதுவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. 'சிலிப்பறெஸ்' பதிவு செய்து வந்ததால் நன்றாகத் தூங்கலாம் என நினைத்து வந்த கவிதாவிற்கு பெருத்த ஏமாற்றமாக இருந்தது. தலைக்கு மேலே இருந்த 'பான்' வேலைசெய்ய மறுத்ததினால் காலில் நுளம்புக்கடியின் தொல்லையுடன் வியர்வையும் சேர்ந்து அவளைப் பெரும் அவதிக்கு உள்ளாக்கின.

திரும்பிப் பார்த்தாள். எல்லோரும் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தார்கள். அவளுக்கு எதிரே இருந்த அவன் மட்டும் தூங்காதிருந்தான். அவனுக்கும் அவளின் அவதிநிலை போலும் 'லேஞ்சி'யை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துவிட்டு 'சேர்ட்' 'பட்டினைக்' கழற்றிக் 'கொல்'ரைப் பின்பக்கமாக இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு பின்நோக்கி வசதியாகச் சாய்ந்து கொண்டான்.

ஆண்களை நினைத்தாலே பிறவிகள் தோறும் கன்னியாகவே இருந்துவிடலாம் போல அவளுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அவள் தனது வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கண்டகனவுகள், கட்டிய கற்பனைக் கோட்டைகள் எல்லாமே மண்ணோடு மண்ணாகிப் போனது போலவும் வாழ்க்கையே அர்த்தமில்லாதது

போலவும், எதிலும் பிடிப்பற்றவளாய் வாழும் அவளின் சலிப்பிற்குக் காரணம் அவளது கொள்கைகளோடு ஒருவகையிலும் ஒத்துப் போகாத கணவனின் நடத்தைகள் தான்.

தாய் தகப்பனுடன் செல்லமாக வளர்ந்து, படித்து, உழைத்து, சுந்திரமாக வாழ்ந்து, விரும்பியதை வாங்கி வாழ்க்கையை சந்தோஷமாய் அனுபவித்த கவிதாவுக்கு கணவனின் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பத்தில் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தன. அதையும் ஓரளவு பழகிக் கொண்டாள். சம்பளக் காசை கணவனிடம் கொடுத்து விட்டுத் தனது செலவிற்கு அவனிடம் கைநீட்டி நிற்பவளுக்கு விருப்பியதை வாங்கவோ, செலவு செய்யவோ முடியாத நிலை. அதுதான் போகட்டும் உணவில், உடையில், பொழுது போக்கில் கூட அனுசரித்துப் போகக்கூடாதா என்ற ஆதங்கம் அவளிற்கு ஏற்படுவதுண்டு.

இவளுக்கு விருப்பமானது அவளிற்குக் கண்ணிலும் காட்டக்கூடாது. விஷேடமான நாட்களில் வீட்டிலிருந்து வாய்க்கு ருசியாகச் சமைத்து வைத்துக் காத்திருப்பாள். சொன்ன நேரத்திற்கு வரமாட்டான். வரும் போது நன்றாகக் குடித்திருப்பான். சத்தம் இல்லாமல் சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்கிப் போய் விடுவான். அவளுக்கு துணையாகக்கிடைப்பது அவனது பயங்கரக் குறட்டை ஒலியும், புலம்பலும் மட்டுமே.

தனிமையில் இருந்து விக்ки விக்ки அழுது விட்டு, அவளும் உறங்கி விடுவாள். விடிந்தால் சமையல், பிள்ளைகளின் வேலை, தனது வேலை என பொழுது போய்விடுவதால், அவளும் ஒரு உயிருள்ள இயந்திரமாக வாழப் பழகிக் கொண்டாள்.

“அம்மா! நீங்கள் அப்பாவிற்கு பயப்பிடுகிறீங்களே. அது ஏன்? எங்கட பிரண்ட்ஸ் தேனு, சிந்து, சாந்தி எல்லாற்ற அம்மாவும் அப்பாவும் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கினம் தெரியுமே. இப்பவும் 'லவ்வோஸ்' மாதிரித் தான். அதனால் தான் அவேன்ற பிள்ளையளும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கினம்.”

“ஓம் அம்மா பாரதி ஒவ்வொரு கிழமையும் அம்மா அப்பாவோட ‘பீச்’சிற்குப் போறவளாம். நீ ஏன் வாறதில்லை? எண்டு என்னை ஒரே கேட்பாள்.”

“எங்கட அம்மா அப்பா வித்தியாசமானவர்களாய் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள்? எண்டு யோசிக்கின்றனான்.”

மாறி மாறிப் பிள்ளைகள் கேட்பார்கள். அவர்களுக்குப் பொருத்தமான பதில் சொல்ல முடியாது தவிப்பாள்.

“அம்மாவும் வேலைக்குப் போறனான். அப்படியெல்லாம் திரிய முடியுமோ?”

சமாதானப்படுத்துவதற்குத் தான் இப்படிச் சொல்லுவாள். அவளுக்கும் ஆசைகள் அடி மனதிலே நிறைந்து கிடக்கின்றன. அதை அவள் யாரிடம் கேட்க முடியும்?

பிள்ளைகள் வளர்ந்து விட்டார்கள். அவர்களைப் படிப்பிக்க வேண்டும். நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதால், கணவனின் பிழைகளையும் சரியாக ஏற்று நடக்கப் பழகிக் கொண்டாள். வாக்குவாதங்களை வளர்த்து, அடிதடி சண்டை என மாறி பிள்ளைகளின் மனதில் விரக்தியை ஏற்படுத்தக் கூடாது என்பதிலே தான் அவள் கவனமாக இருந்தாள்.

திருடர் தொல்லை அதிகம் என்பதால் யன்னல் கதவுகள் அனைத்தும் மூடப்பட்டிருந்தன. கொஞ்சம் மேலே தூக்கி விட்டால் காற்று வரும் மெதுவாகக் கதவைத் தூக்க முயன்று, முடியாதவளாய் எதிரில் இருந்த அவனைப் பார்த்தாள்.

உதவுவதற்காகவே காத்திருந்தவன் போல் அருகிலே வந்து ஒரு பக்கத்தைப் பிடித்தபடி, மறுபக்கத்தை மேலே தூக்குமாறு சைகை செய்தான். கவிதாவும் அதைத் தூக்கிக் கொண்டே,

“போதும்.”

என்றாள். வெளியிலிருந்து வந்த குளிர்மையான காற்று அவளை வருடிக் கொண்டு சென்றது. வீட்டு நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் துரத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தன. பருவமடைந்த இரண்டு பெண் பிள்ளைகளையும் இப்படி அடிக்கடி தனியாக விட்டுப்போவதற்கு அம்மாவைப் போல ஒரு துணை இல்லாவிட்டால் எப்படி முடியும்? என நினைத்த போது தாயின் அன்பிலும், உதவியிலும் மனம் நிறைந்தது.

அலுவலகக் கடமைகள் தொடர்பான கருத்தரங்கு, ஆலோசனைக் கூட்டம் என மாதத்தில் ஒரே தடவை இப்படி வெளிக்கிடுவதன் மூலம் தான், அவள் தனது மன அழுத்தத்தில் இருந்து விடுபட முடிகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் இழப்பதற்கு மனம் வரவில்லை.

நேற்று அவளுடன் வேலை செய்பவரின் திருமணத்திற்குப் போக ஆயத்தமான போது,

“அப்பா ‘ஒவ்வில்’இலிருந்து எல்லாரும் வருவினம். கொஞ்சம் வடிவாய் வாங்கோ”

என்று அவள் சொன்னதற்கு,

“ஓ நீ அழகு ராணி நான் அவலட்சணமானவன் என்று சொல்லிக்காட்டிறியா?”

வாதங்கள் தொடங்கி இறுதியில் திருமணத்திற்கு போகாமலே இருந்து விட்டார்கள். இப்படி எத்தனை தடவை வாதப் பிரதிவாதங்களை வளர்த்து, இறுதியில் முக்கியான இடமென்றால் மட்டும், நவக்கிரக விக்கிரகங்கள் போல, ஒவ்வொரு கோணத்தில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போய்வருவதுடன் கடமை முடிந்துவிடும். எதற்கெடுத்தாலும் ஏறுக்கு மாறாய் நிற்கும் கணவனுடன் ஏன் வாழவேண்டும்? என்ற கேள்வி அவளின் அடிமனதில் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“பிள்ளை! வாழ்க்கை இப்படித்தான். ஆம்பிளையன் தங்கட கருத்தைத்தான் சரியென்று சொல்லி பொம்பிளையனை அடிமைப்படுத்தி வச்சிருக்கத்தான் விரும்புவாங்கள். தங்களை மீறக்கூடாதென்ற நினைப்புத்தான்? ஏதோ அனுசரிச்சுப்போ.”

தாயின் போதனையை அவள் ஏற்பதில்லை.

“சும்மா இருங்கோ அம்மா, அனுசரிக்கிறதெண்டால் எதையெல்லாம் அனுசரிக்கிறது? புரிந்துணர்வில்லாதவர்களோடு அடிமைகளாக ஏன் வாழ வேண்டும்?”

“ஏதோ பிள்ளை. கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் எண்டு வாழ்ந்து பழகி விட்டம். நான் என்றை அறிவுக் கெட்டியதைச் சொன்னன்.”

“கல்லும் புல்லும் கணவனாக முடியுமா? விசர்க்கதை சொல்லாதேங்கோ.”

இவள் தாயோடு வாதாடுவாள். அலுவலகத்திற்கு போனால் சேலைகளின் பெயர்கள், கணவன்மாரின் குணங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் பற்றிய விமர்சனம் என பெண்களின் பேச்சுக்கள் பலதரப்பட்டவையாக வெளிவரும்.

“கவிதா உன்னை அவர் பிரச்சனையில்லாதவர் போல. என்ன அப்படித்தானே?”

“ஓம் மீனா, நல்லவர் தான்.”

போலியாகத் தலையசைத்துச் சிரிப்பாள் கவிதா.

“கவிதா குமாரியின்ர மனுசன் சரியாய் குடிக்கிறவராம். வீட்டில ஓரே பிரச்சனையாம். பாவம் அவளின்ர முகத்தில் கவலை தெரியுது என்ன?”

அவள் தனது முகத்தில் அதை தெரியாமல் மறைப்பதற்காக எத்தனை முகப் பூச்சுக்களைப் பூசி மறைக்க முயற்சித்திருக்கிறாள் என்பது அவளுக்குத்தான் தெரியும்.

“என்ன செய்வது? சிலருக்கு வாழ்க்கையே தண்டனையாக அமைந்து விடுகிறது. தண்டிக்கப்படுபவர்கள் எல்லோரும் சோந்து ஒரு முடிவுக்கு வரும்போது தான் விடிவு கிடைக்கும்”

தனது அனுபவத்தையும் கலந்து பதில் சொல்வாள் கவிதா.

“எனக்கு அவரோட ஒரு நிமிஷம் கதைக்காமல் இருந்தால் பைத்தியமே பிடித்துவிடும். அவருக்கும் அப்படித்தான்.”

கவிதா வேதனை கலந்த சிரிப்பை உதிர்ப்பாள்.

இவள் நிமிடம் என்ன, மாதக் கணக்காகக் கூட அவரின் மௌனத்தின் காரணம் தெரியாமல், மனதை மாற்ற முயற்சித்தும் முடியாமல் தோல்வியுற்று இருந்திருக்கின்றாள். பொருந்தாத உள்ளங்களை இணைத்து வைத்து அவர்கள் இன்னலுறுவதைப் பார்த்து ஆண்டவன் மகிழ்ச்சியடைகிறானோ என்னவோ?

அவளிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. கவிதா எதிர்ப்பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினாள். அவன் நட்புடன் கூடிய சிரிப்பை உதிர்த்தான்.

இவளும் பதிலுக்குச் சிரித்துக் கொண்டே,

“உங்களை நெடுகவும் காணுகிறேன். உங்கட பேர்.....?”

“மனோகரன் உங்களுக்கு?”

“கவிதா.”

இவள் மொட்டையாகச் சொன்னது. அவனுக்குப் பிடிக்க வில்லை என்பதை அவனது பார்வை உணர்த்தியது.

அவளுக்குத் தனது கணவனின் பெயரில் தன்னை அடைக்கலப்படுத்தி அறிமுகப்படுத்தக்கூடாது என்ற உணர்வு வலுப்பெற்றிருந்து.

“நான் கொழும்பில் வேலை செய்யிறேன். வார விடுமுறையில் மனைவி, பிள்ளைகளை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போறேன்.”

கவிதா,

“நானும் அலுவலக வேலையாக ‘செமினா’, ‘மீற்றிங்’ எண்டு கொழும்புக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு.”

என்றாள். இப்படி அறிமுகமாகிய மனோகரனும் கவிதாவும் நல்ல நண்பர்களாகிவிட்டனர். அன்று அவளுக்குக் கொழும்புக்குப் போக வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதால், மனோகரனிடம் தனக்கும் சேர்த்து ‘சிலிப்பெற்றஸ்’ எடுக்கும்படி ‘ரெலிபோ’னில் சொல்லியிருந்தாள் கவிதா.

அலுவலகத்தில் சரியான வேலை சாப்பிடக் கூட நேரம் இருக்கவில்லை. ஐந்து மணிக்கு முதல் பயணம் புறப்படவேண்டும். அவதி அவதியாக ஓடி வந்தாள். வீட்டு வாசலில் ஏறமுதலே,

“வீட்டுக்கு ஒரு புருஷன், வெளிக்கு ஒரு புருஷன் எண்டு எத்தனை பேரை வைச்சிருக்கிறாய்?”

கணவனின் அசிங்கமான வார்த்தையினால் நிலை குலைந்து போய் நின்றாள் கவிதா.

“யாரோ மனோகரனாம். அவன் தான் கள்ளக்காதலன். ‘சிலிப்பெற்றஸ்’ புக் பண்ணியிருக்கிறாராம். இரண்டு பேரும் உல்லாசமாக சல்லாபமாக.....”

அவன் சொல்லி முடிக்க முதலே,

“நிறுத்துங்க. இப்படி வாய்க்கு வந்தமாதிரி எல்லாம் கதைக்க உங்களுக்கு வெக்கமாயில்ல?”

“எதடி வெக்கம்? யாருக்கடி வெக்கம்?”

“நீ மனுசனா? மிருகமா? சீ.....”

அவளின் வார்த்தைகள் வெளிவரமுடியாதபடி பாய்ந்து வந்தவன், காலாலும் கையாலும் கண்முடித்தனமாக அவளைத் தாக்கினான். அவள் எட்டி அவனின் இரண்டு கைகளையும் பிடித்தாள்.

“இனி என்ரமேலில் கை வைத்தால் சும்மா இருக்க மாட்டன். எனக்கும் உனக்கும் உள்ள உறவு இந்த நேரத்திலிருந்து அறுந்து விட்டது?”

அவள் ஆவேசத்தோடு நின்றாள். அவளின் கோலத்தைப் பார்த்தவன் சற்று அதிர்ந்து பின் வாங்கினான். பிள்ளைகள் ஒருவரும் வீட்டில் இல்லாததும் ஒருவகையில் நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. தாயும் கைகலப்பு ஏற்பட்டதும் எங்கோ பக்கத்து வீட்டிற்குப் போயிருக்க வேண்டும்.

கடிகாரம் மணி 4.30 எனக் காட்டியது. கிடைத்த உடுப்புகளை எடுத்து ‘பாக்’கில் திணித்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தாள். தூரத்தில் நின்ற ‘ஆட்டோ’வை அழைத்து ‘ஸ்ரேசன்’ என்று சொல்லியவாறு தலையையும் முகத்தையும் கையால் சரி செய்வதில் முயன்றாள். என்ன கோலத்தில் முகம் கிடக்கிறதோ? என நினைத்தவளாய், ‘ஆட்டோ’வுக்குரிய காசைக் கொடுத்துவிட்டு நீண்டிருந்த வரிசையின் பின்னால் குனிந்தபடி தன்னை அதில் அங்கத்துவப்படுத்தினாள்.

எப்படி வந்தேன் என்பதே நினைவில்லாதவளாய் தனக் குரிய ஆசனத்தில் வந்து அமர்ந்தவன், எதிரே இருந்த

மனோகரனைப் பார்த்தாள். அவன் உற்சாகத்தோடு சிரித்தான். அவள் சிரித்தாளா? இல்லையா? என்பது அவளுக்கே தெரியாது. கவிதாவின் கோலத்தைப் பார்த்ததும், ஏதோ யோசித்தவனாய் கதைப்புத்தகம் ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கத் தொடங்கினான் மனோகரன்.

கணவனின் அரக்கத்தனமான செயலும் அநாகரிகமான வார்த்தைகளும் தொடர்ச்சங்கிலியாய் கண்முன்னே நிழலாடி உள்ளத்தைக் குடைவது போல இருந்தது.

‘எத்தனை பிறவிகள் பிறந்தாலும் அவனின் தொடர்பே வேண்டாம்.....’

மனம் சபதம் எடுத்துக்கொள்ள, உடல் பசிக்களையால் சோர்ந்து போக, அசதியோடு கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

ரயில் கல்லோயாவில் நிறுத்தப்பட்டது. சற்று நேர உறக்கத்தில் கிடைத்த நிம்மதி விடைபெற்றுக் கொள்ள, கண்விழித்த கவிதா சுற்று முற்றும் நோட்டம் விட்டாள்.

“கவிதா ஏன் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறியள்? சுகமில்லையா? பனடோல் வாங்கிவரவே?”

கணவன் கூட இவ்வளவு காலமும் கேட்காத அந்த ஆதரவான வார்த்தை அவள் மனத்தை தொட்டிருக்க வேண்டும். பொலு பொலு வென்று கண்ணீர் முத்துக்கள் திரண்டு கன்னத்தில் உருண்டு நாடி வழியாக மார்பில் விழுந்தன. மனோகரன் மிக ஆதரவாய்,

“ஏன் கவிதா என்ன நடந்தது? அழதேங்கோ. சீ.....என்ன இது.....சின்னப் பிள்ளை மாதிரி...”

அவன் குரல் கரகரத்தது. உள்ளம் நெக்குருகி அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். எத்தனை வருடங்களின் பின்

இந்த ஆதரவான வார்த்தைகளை, ஒரு ஆணிமருந்து அவள் கேட்கிறாள். கவிதாவின் ‘பாக்’கைத் தானே எடுத்து, பரிசோதிப்பவர்களின் முன்னால் திறந்து வைத்து விட்டு,

“கவிதா பாருங்கோ.”

என்று சொல்லிக் கொண்டு கீழே இறங்கிப் போனான் மனோகரன். அவன் வந்தபோது,

“நீங்கள் சாப்பிடேல்ல எண்டு நினைக்கிறன்.”

என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவளது கையில் சாப்பாட்டுப் பார்சல், ‘பனடோல்’, தண்ணீர்ப்போத்தல் என்பவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்தான்.

“பனடோலைப் போட்டுவிட்டு சாப்பிடுங்கோ.”

என்று கூறினான். வரண்ட நிலத்தில் நீர் பாயும் குளிர்மை அவளுக்குள் ஏற்பட மனம் சற்று ஆறுதலடைந்தது. ‘இப்படி ஒரு மனமறிந்த அன்பான கணவன் கிடைத்திருந்தால், நரகமாகக் கழிந்த ஒவ்வொரு நிமிடமும் சொர்க்கமாக மாறியிருக்காதா?’ என்ற ஏக்கம் பெருமூச்சாக வெளிப்பட்டது.

‘பனடோல்’ இரண்டையும் வாயில் போட்டுத் தண்ணீரைக் குடித்தாள். சாப்பாட்டையும் சாப்பிட்டு முடிந்த பின், அவனின் மேல் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையால், தனது குடும்ப வாழ்வின் சிக்கல்களை எல்லாம் சொல்லி, இன்றைய பிரச்சனையின் காரணத்தையும் விளக்கமாகக் கூறி முடித்த போது கவிதாவின் மனம் இலேசாகியது. திரும்பிப் பார்த்தாள். எல்லோரும் நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தார்கள்.

“கோப்பி.....கோப்பி.....வடே.....வடே, உணு உணு வடே.....”

அந்த இரவின் அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு வடை, கோப்பி விற்பாரின் கூவல், ரயில் 'மகோ' சந்தியை வந்து சேர்ந்துள்ளது என்பதைப் பறைசாற்றியது.

நீண்ட நேரம் மௌனத்தில் கரைந்தது.

மீண்டும் ரயில் புறப்படத் தொடங்கியது.

“கவிதா! வாழ்க்கையின் அரைப் பகுதியை கழித்து விட்டீர்கள். மிகுதிப் பகுதியையும்.....”

அவன் சொல்ல முதலே,

“அந்த மிகுதிக் காலத்தைத் தான் நிம்மதியாக வாழ்ந்து சாக விரும்புறன். வாழ்க்கை முழுதும் போராடிப் போராடி அலுத்துப் போனன் மனோ. இப்படியான வாழ்க்கை எந்தப் பெண்ணுக்கும் தேவையில்லை. உழைக்கிற எனக்கே இந்த நிலையெண்டால், படிக்காத, வேலைக்குப் போகாத பெண்ணாக இருந்தால் நினைச்சுப் பாருங்கோ.....”

“நீங்கள் தனிச்சு வாழ நினைச்சால், பிள்ளைகளின் நிலை.....?”

“அவை வளர்ந்து விட்டினம். அவைக்கும் முடிவெடுக்கத் தெரியும். விருப்பம் போல செய்யட்டும்.”

“நான் வந்து அவரோட கதைச்சுப் பாக்கவே?”

“விலைக்குப் பழியை வாங்கப் போறியனே?”

கவிதா குழம்பியிருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்தவனாய்,

“கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்கோ. முடிஞ்சால் என்னோட வாங்கோ. ஆறுதலாகக் கதைப்பம்.”

கவிதாவுக்கு தேவைப்பட்டதெல்லாம் அன்பு, ஆதரவு, ஆறுதல். அவை மனோகரனிடம் கிடைத்தன. இருவரும் சந்தித்து ஆறுதலாகப் பேசினர். வாழ்க்கையின் தாற்பரியங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்து கூறினான் மனோகரன்.

“கவிதா! வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படிதான். நான் சனி ஞாயிறு இங்க இருந்தால் கொஞ்சம் அதிகமாய் உழைக்கலாம். மனுசி 'ஏன் போனமுறை வரவில்லை?' 'எங்க போனனீங்கள்?' ரெலிபோன் எடுத்தால் 'வெளியில் போய் விட்டார்' என்பார்கள் என ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்கிறா. உழைப்பதைவிட இது முக்கியம் என்று ஒவ்வொரு கிழமையும் வீட்டுக்கு வருகிறேன். போகும் போது ஏதாவது மனக் கசப்போடு தான் போவன். நீங்கள் சொன்னது மாதிரி இதெல்லாம் இறைவனின் வேடிக்கை தான்”

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சினை இருக்கிற தென்பதை எண்ணிச் சற்று ஆறுதலடைதாள் கவிதா. கடமைகள் முடிந்ததும் எல்லாவற்றையும் மறந்து வழமைபோல அவள் தனது வீட்டிற்குப் போனாள்.

“அங்கயே நில்! நடத்தைகெட்ட நாய் என்று ஊரெல்லாம் கூடிக்கூடிக் கதைக்குது. வீட்டில வைத்திருந்தாலே அவமானம். போடி வெளியே.”

வாசற்கதவைக் காட்டி சைகை செய்தான் கணவன்.

“ஏன் நான் போக வேண்டும்?”

“யாரோட போய், அறை எடுத்து இருந்து வாறியோ, அவனோட போடி.”

“நீங்கள் சரியாய் இருந்தால் நான் ஏன் மற்றவனின் துணையை நாடவேண்டும்? என்ற துன்பங்களைச் சொல்லி

ஆறுவதற்குக் கூட எனக்கு உரிமையில்லையே? நீங்கள் நினைப்பது மாதிரி நான் கேவலமானவளில்ல. அதற்காக நான் தீக்குளிக்கப் போறதும் இல்ல. உங்களோட வாதாடப் போறதில்ல.”

“வீண் கதையை விட்டுப்போட்டு வெளிய போடி.”

அவனின் குரலில் உறுதி தொனித்தது. கவிதா தாயையும், பிள்ளைகளையும் தேடினாள். அவர்கள் எட்டிப் பார்த்து விட்டு, உள்ளே போய்விட்டார்கள். அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பெற்ற தாயோ, பிள்ளைகளோ, புரிந்து கொள்ளாத போது வேறு யார் தான் நம்பப்போகிறார்கள்?

ஆணின் அட்டகாசங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு, உள்ளமும் உடலும் கல்லாக்கப்பட்டு வாழும் அகலிகைகள், பாதம் பட்டு சாபவிமோசனம் பெறும் போது, அந்தப் பாதத்திலும் களங்கம் காணும் சமுதாயத்தின் கொடுமையை அவளால் ஏற்க முடியவில்லை. எனக்கும் வாழமுடியும் என்பது போல வைராக்கியத்தோடு திரும்பி நடந்தாள். தனது நெருங்கிய சிநேகிதியின் வீட்டிற்குப் போனாள். நடந்தவற்றை அவளுக்கு கூறியபோது,

“கவிதா நீ அவசரப்பட்டு விட்டாய்.”

அவள் கூட குற்றம் இவளுடையது தான் என்றாள். பெண் சுமைதாங்கியாக வாழ்வதால் மட்டும் தான் பத்தினி என்ற கௌரவத்தைப் பெறுகிறாள். என்னைப் போல எதிர்த்தால் தெருவில் நிற்க வேண்டும். எது வந்தாலும் பரவாயில்லை நான் பயப்படப் போவதில்லை என்று உறுதி கொண்டாள். மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

“என்ன..... பெரிசா சபதம் செய்து கொண்டு போனாய் பிறகேன் வாறாய்...?”

கணவன் வாசலில் நின்று ஏளனமாகச் சிரித்தான். அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் வீட்டிற்குள் சென்றாள்.

“தெருவோட எல்லாமே விட்டாச்சுப் போல அதுதான் திரும்பவும் இங்க வந்து”

அவன் பேசி முடிக்கவில்லை,

“நிறுத்துங்க இது உங்கட வீடு இல்லை. என்ர வீடு. நான் ஏன் வெளியில போவேணும்? என்னோட இருக்க விருப்பமில்லையெண்டால் மரியாதையோட வெளியே போகலாம். “கெற் அவுட்”. சாகும் வரை உங்களோட தொடர்பே வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்துப் போட்டன். இறுதி முடிவு விவாகரத்துதான்.”

அவளின் இறுக்கமான வார்த்தைகளால் மிரண்டு போனவன் அப்படியே ஏதாவது செய்து விடுவாளோ என மனது அடித்துக் கொள்ள மௌனமாக நின்றான். வீட்டிற்குள்ளே சென்றவள் திரும்பி அவனைப் பார்த்து,

“இதுவரை நான் சேர்ந்து வாழ்ந்த குற்றத்திற்காக இருக்க இடமும், உண்ண உணவும் தரலாம். பிள்ளைகளுக்கு அப்பாவாக இருக்கிற அந்தஸ்த்து மட்டுமே கிடைக்கும்.”

கவிதா கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள், ‘நீ ஒரு கையாலாகாதவன்’ என்று அவனைக் குத்துவது போல இருந்தது.

“இனிமேல் இதுதான் என் நிலையோ?”

என்று தன்னைத் தானே கேட்டபடி அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றிலே மிக
 அருந்தலாகவே பெண் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் கவடுக
 ளைப் பதித்துள்ளனர். ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளில் பெண்
 கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளைப்பற்றி எழுதியவர்கள்
 பெரும்பாலும் ஆண்களே. ஆனால் இன்று தமது பிரச்சினை
 களைத் தாமே கலை வடிவாகக் காட்டும் தரமும் தகுதியும்
 பெற்றிருக்கும் பெண்களில் ராணி சீதரனும் ஒருவர்.

தமிழைச் சிறப்பிப்பாடமாகப் பயின்ற இவர்,
 இப்பொழுது ஆசிரிய ஆலோசகராகப் பணியாற்றுகின்றார்.
 இவரது கதைகளின் களத்தையும் தளத்தையும் நோக்கும்
 பொழுது இவர் பயின்ற அறிவும், பட்ட (அனுபவ) அறிவும்
 ஒன்றிணைவதை அவதானிக்கலாம்.

கதை சொல்லும் விதமும் கருத்து நிலையும்
 ஒன்றிணைந்து வருவது, இவருக்கு ஈழச் சிறுகதை
 வரலாற்றிலே நல்லதோர் எதிர்காலம் உண்டு என்பதைத்
 தெளிவுபடுத்துகின்றது.

கருவும், உருவும், மொழியும் தத்தமது
 “அளவுகணக்கில்” அமைந்திருப்பது சிறப்புக்குரியது.
 சமூகம் பற்றிய இவரது “நோக்கு நிலையை” இவரது
 சிறுகதைகளிற் பரக்கக் காணலாம். ராணி சீதரனிடம்
 ஈழத்துச் சிறுகதை உலகம் நிறையவே எதிர்பார்த்
 திருக்கின்றது.

கலாநிதி. எஸ்.சிவலிங்கராஜா
 தமிழ்த்துறை,
 யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
 10.08.2002

ISBN 95597102 - 2 - 2